

ΤΧΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΡΠΝΟΤΕΡΟΝ
ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΤΕΡΟΝ
ΕΤΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 4

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜ. 2

1821

ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΙΟΙ

ΕΤΟΣ Α- ΑΡ. 26 ΑΘΗΝΑΙ ΜΟΥΝΙΟΥ 9 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία οδός Κοραή αρ. 4

Στοιχ. «Ν. Αστεως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τῆς Ἀθήνας Δο. 120

Ἐπαρχίας „ 150

Ἐξωτερικῶν Φ.χρ. 50

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΛΑΓΚΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΜΜΙΣΤΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΚΑΤΕΚΛΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.7.88

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36032

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΚΘΗΝΑΙ

Οδός Κορνή αρ. 4 (Στοά «Ν. Ασπας»).

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΗΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

ΑΗΜ. ΔΑΛΔΑΣ (σελίδες Αθλητισμού).

ΝΑ 1'2

ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΓΟΚΡΙΤΑΙ

Εν ΧΑΛΚΙΔΙ— Εδάχ. Τσιρικάκης

Εν ΤΡΙΠΟΛΕΙ— Β. Σπυρόπουλος

Εν ΠΕΡΙΩ— Τ. Καλαθός

Εν ΑΙΓΙΩ— Γ. Ανδρικόπουλος

Εν ΣΕΡΡΑΙΣ— Γιαν. Παπακωστήδης

Εν ΚΟΖΑΝΗ— Γ. Παπαδημητρίου

Εν ΛΑΜΙΑ— Δ. Ελασσώνας

Εν ΚΑΤΡΩ— Αριστ. Ζωγραφίδης

Οι εν ταῖς λοιπαῖς πόλεσιν ανταγοκριταὶ δὲν διωρίσθησαν εἰσέτι ἐπισήμως.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΜΑΝΝΑ

(Κα ΑΝΝΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ)

«ΜΑΝΝΑ» ὄνομα γλυκὺ περι-
κλείον τούς θαυμασιωτέρους θησαυ-
ρούς, τῶν ἀγνωστῶν καὶ εἰλικρινε-
στέρων ἀσθημάτων.

Ὅνομα θεῖον, προσφερόμενον πᾶν
τοτε, μὲ ὑψίστην εὐλάβειαν μὲ ἀνέν-
φραστον λατρείαν.

«ΜΑΝΝΑ» μία μόνη λέξις, ἡ
τις ἐκφράζει τὴν ἀπειρον στοργὴν
τὴν αὐθόρμητον καὶ ἀνυπόκριτον αὐ-
ταπάρνησιν.

Ἡ «ΜΑΝΝΑ», ὁ γλυκύτερος, ὁ
μοναδικὸς τῆς ζωῆς σύντροφος, στή
χαρὰ καὶ στή λύπη, τὸ βάλεσμον καὶ
θε πληγὴς, ἡ δροσρὰ σταγῶν, ποῦ
σβίνει κάθε πόνον καὶ κατευνάζει
κάθε ὀδύνη τῆς ψυχῆς. Εἶναι ἡ λέ-
ξις ποῦ ἔρχεται ἀπ' ἐαυτῆς εἰς τὰ
χεῖλη ἐν στιγμαῖς ψυχικοῦ σπασμοῦ,
ἐν στιγμαῖς ἀπελπισίας καὶ ἀ-
πογνώσεως, ἡ λέξις ἡ ἀντακουστική
ἀπὸ τὴν μαγετικὴν δύναμιν τῆς ὁ-
ποίας ζητοῦμεν παρηγορίαν καὶ ἀνα-
κούφισιν. Εἶναι ὁ ἀτέρμων, ὠκεανὸς
τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἀφροσύσε-
ως.

Ἡ Μάννα μας, τὸ μόνον πλάσμα
τὸ ὁποῖον ἐμπνέει ἡμῖν τὴν ἀπόλυ-

τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ἀσάλευτον
πεποίθησιν περὶ τῶν ἀγαθωτέρων
καὶ ἀγνωστῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἀσθημά-
των.

ΜΑΝΝΑ. Τὸ ἱερὸν καὶ μό-
νον ἐν τῷ κόσμῳ δν, ἡ πρὸς τὸ ὁποῖ-
ον λατρεία, ὁ σεβασμὸς, ἡ ἀφοσίω-
σις ἐνυπάρχει· ἐμφύτως εἰς
τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ τῆς πρώτης στιγ-
μῆς τῆς γεννήσεώς μας μέχρι τῆς
τελευταίας πνοῆς.

Πρὸς τὴν Μάννα τὸ πρῶτον
βλέμμα τοῦ βρέφους, τὸ πρῶτον μετ-
εἰδικὸν πρὸς αὐτὴν ἡ τελευταία σκέ-
ψις, κατὰ τὰς βαστάσας στιγμὰς τοῦ
ὄντοισμένου ἀνθρωπίνου ὁργανι-
σμοῦ.

ΜΑΝΝΑ. Τὸ ἱερὸν αὐτὸ ὄνομα,
τὴν αἰδῶριον τοῦτον τίτλον τὴν στορ-
γικὴν ταύτην ἐπέκλησιν, εἶδεν ὁ
Ἕλλην στορατῶν τῆς συγχρόνου
γενεᾶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν
ἐθνικῶν ἀγῶνων ὅπως χαρακτηρισμὸν
καὶ προσαγορεύσιν τὸν φίλον καὶ
παροστάτην αὐτοῦ ἄγγελον, δν εἶ-

ρε πάντοτε εις πάσαν στιγμήν παρὰ τὸ πλευρόν του, εἴτε ὡς μαχόμενος, εἴτε ὡς τραυματίας, εἴτε ὡς ἀσθενής, εἴτε ἐν ταῖς στιγμαῖς τῆς θανάσιμου ἀγωνίας του, ἐν τῇ καταναγκαστικῇ μὲ τὸ ὄπλον προτεταμένῳ, ἀναμονῇ του.

Τὸν τίτλον τοῦτον εἶρε διὰ τὰ ἐκδηλώσει διὰ μιᾶς λέξεως ὅλα τὰ ἐν τῇ ψυχῇ του κυριαρχούντα αἰσθήματα λατρείας, ἀφοσιώσεως, ἐμπιστοσύνης καὶ ἀπεράντου σεβασμοῦ πρὸς τὴν σεβαστὴν δέσποιναν, τὴν ὑπέροχον γυναῖκα, τὴν εκπροσωπήσαν, ὅλας τὰς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἐξυμνηθείσας τῆς Ἑλληνίδος ἀρετάς, τὴν ἀξιώτ. κυρίαν **Ανναν Παπαδοπούλου**.

Ποῖος πρῶτος τῇ ἀπέδωκε τὸ ὄνομα τοῦτο; Ἄγνωστον. Τὸ ὄνομα ἐπεβλήθη ἀπ' ἐαυτοῦ. Ἡ ψυχὴ ἐκατοντάδων χιλιάδων στρατιωτῶν, ἡ ψυχὴ ὅλου τοῦ ἔθνους συνεπτώχθη εἰς ἐν μόνον αἰσθηματικῆς υἱικῆς στοργῆς, τοῦ υἱικοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐθνωμοσύνης, καὶ μόνον αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐξέφυγεν αὐθορμήτως διὰ τὰ ἐκδηλώσει ὅλα αὐτὰ τὰ αἰσθήματα.

Ὅλος ὁ στρατὸς τὴν ὀνομάζει «Μάννα».

Ὅλοι οἱ παθόντες καὶ ταλαιπωρηθέντες ἐκ τῶν ἐθνικῶν δοκιμασιῶν, τὴν ὀνομάζουν «Μάννα». Ὅλον τὸ ἔθνος τὴν γνωρίζει ὑπ' αὐτὸ καὶ μόνον τὸ ὄνομα.

Ὅπου ὑπάρχει Ἑλλήν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς γνωρίζει, ἐξ ἀκοῆς τὴν «Μάννα». Γνωρίζει τὸ ἔργον της, γνωρίζει ὅτι ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον, ὀνομάζεται μία Ἑλληνίς, ἡ θρυλικὴ Ἑλληνίς γυνή, εἰς τὴν ἑλληνικὴν ψυ-

χὴν τῆς ὁποίας ζοῦν αἰθαλῆ καὶ σκορποῦν τὴν μεθυσιτικὴν εὐωδίαν των ὅλα τὰ αἰσθήματα ταῦ ἀληθοῦς πατριωτικοῦ τοῦ ὑπεροχατέρου ἀντρουίεμου.

Καὶ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον, ἀποδεχόμενον τὸν τίτλον τοῦτον ὁμολόγησε ὅτι δὲν ὑπῆρχε γλυκύτερον καὶ πολυτιμότερον ὄνομα διὰ τὰ δώσω τὰ παιδιὰ μας σ' ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἡ παρουσία ἐν μέσῳ αὐτῶν σκορπίζει εὐτυχίαν, χαρὰ καὶ ἐλπίδες, ἀνακούφισι καὶ παρηγορίαν.

Πῶς νὰ μὴ ὀνομάσουν οἱ γενναῖοι μας μητρικὸ τὸ τρυφερὸ χέρι ποῦ ἀπλώνεται εἰς τὸ ἀντίσκηνον καὶ τὴν σκοπιάν των γιὰ τὰ τοὺς δώσῃ ἓνα μικρὸ δῶρο, ἓνα κουτί τσιγάρα, ἓνα γλύκισμα, ἢ ἓνα βιβλίον, ἢ μητρικὴν τὴν καρδίαν ποῦ φέρει στὰ χεῖλη λόγια γλυκὰ παρηγοριᾶς, λόγια ἐνθαρρύνσεως καὶ στοργῆς; Ὅλην τὴν λατρείαν τὴν ἔχουν ἀφιερῶσαι εἰς αὐτὴν καὶ ἄλλοφρονούντες ἐξ ἐθνιστικαίου ὅταν τὴν βλέπουν μεταξύ των.

Ἡ Μάννα, ἡ κ. Ἄννα Παπαδοπούλου, ἔχει ἀφιερῶσαι τῇ ζωῇ της στὴν μεγάλη γενικὴ Μητέρα, τὴν Πατρίδα, καὶ ποτὲ δὲν ὑπῆρξε θυσιάζον μεγάλῃ κ' ἂν ἦτο εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴν ὑπεβλήθη, γιὰ ν' ἀνακουφίσῃ καὶ κατ' ἐλάχιστον τοὺς πολέμιστάς μας.

Πρὸς χάριν των ἀντιμετώπισε κινδύνους, καὶ ὑπέστη κακουχίας, ἐθυσιάσε πάντοτε τὴν ἀνάπαυσίν, τὴν ἀναψυχὴν της, καὶ κάθε τῆς ζωῆς ἀπόλαυσιν, γιὰ τὰ χαθίσῃ στὸν μοναχὸ ἔρημο τῶν φυλακίων στρατιώ-

τη, μειδίωμα εὐχαριστήσεως καὶ εἰς τὸν ἀσθενούντα ἢ πληγωμένον, τὴν θαλπωρὴν, τῆς ἀνεξαντλήτου πονετικῆς καρδιάς της. Καὶ πάντοτε ἀγρυπνεῖ φρουρὸς ἀκοίμητος, τῶν ἀναγκῶν καὶ τῆς ψυχολογίας του.

Μεγάλῃ ψυχῇ εὐεργετικῇ καὶ εὐγενεῇ, ἐργάζεται νυχθημερόν ἀκούραστη, διὰ τὰ τοῦ καταστήσει τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν ὀλιγωτέρον τραχεῖαν καὶ πληκτικὴν. Εἶνε παντογνώστης, πανταχοῦ παρούσα. Τὰ βλέπει ὅλα, τὰ γνωρίζει ὅλα, θέλει νὰ εὐρίσκειται παντοῦ. Καὶ ἐν πλήρει συναισθήσει τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ ὁποῖον ἀνέλαβε μοχθεῖ καταβάλλουσα ὑπερῶνθρωπους προσπάθειας διὰ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν δαυδαλώδη τὰν τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν ἔχει ὀργανώσει, διὰ ν' ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ μέγα ἔργον της, καὶ τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν της. Αἱ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της παρελκύνονται διαρκῶς εἰκόνες εἶνε, τὸ τσιγάρο, τὸ βιβλίον, ἢ καὶ τὰ φανέλλα τοῦ στρατιώτου. Ἀλλὰ μὴ πως μόνον, διὰ τὰς ἀτομικὰς ἀνάγκας αὐτοῦ μεριμνᾷ ἢ μήπως ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν μητέρα ἢ τὴν ἀδελφὴν του; μήπως δὲν εἶνε διὰ τὴν Μάννα ὑπερτάτη εὐχαρίστησις, νὰ προσφέρει παντὸς εἶδους ἐκδουλεύσεις, πάσης φύσεως συνδρομὰς, εἰς τοὺς μετόπισθεν προσφιλῆς των; Ἡ μήπως ὑπέστησε ἢ μεγάλην ἄλτρουστρίαν εἰς τὴν περιθάλπιν των δυστυχῶν προσφύγων ἀδελφῶν μας, οἵτινες ἐν τῇ προσώπῳ της εὗρον μίαν εὐεργετικὴν μίαν πιστὴν φίλιν, μίαν ἐμψυχώτριαν;

Ἡ πηγὴ τῆς καλωσύνης καὶ τῆς φιλελευθρίας της εἶνε ἀνεξάντλητος, κάθε πόνος, κάθε λύπη παρ' αὐ-

τῇ εὐρίσκει τὸ βάλαμον τῆς ἐγκαταρρήσεως καὶ παρηγοριᾶς.

Ρησολύδυνος καὶ τολμηρὰ παρρησία εἰς πλείστας μάχας καὶ πλείστας περιπετείας, ἀναδειχθεῖσα πανταχοῦ ἀληθὴς ἥρωις.

Πάντοτε πρώτη πανταχοῦ. Νὰ ἐπιδέσῃ πληγὰς, νὰ δώσῃ νερὸ ἢ κοινὰ, σταγόναν ζωῆς εἰς τραυματίαν, νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ παρηγορήσῃ αὐτοὺς, νὰ κλείσῃ ὀφθαλμοὺς θνητῶν τραυματιῶν, νὰ γίνῃ ἔμπιστος θεματοφύλαξ καὶ ἐκτελεστής τῶν τελευταίων των, θελήσεων.

Πάντοτε πρώτη νὰ σπεύσῃ ἐν μέσῳ φεγγόντων ἄλλοφρόνων, πληθυσμῶν, νὰ περιθάλπῃ χήρας καὶ ὀρφανὰ, νὰ δώσῃ καταφύγιον ὑπὸ τὰς προστατευτικὰς πτέρυγας τῆς μητρικῆς στοργῆς της, καὶ νὰ ἐργασθῇ ὑπερῶνθρωπος διὰ τὰ παρηγορήσῃ τὰ δυστυχῆ θύματα τῆς τουρκικῆς θηριωδίας.

Ἡ ἑλληνικὴ καὶ χριστιανικὴ αὐτὴ ἀποστολὴ της, βαθυδὸν ἐνδυναμωθείσα, κατέστη ὄγκος μεγαλειώδης, καταπλήσων. Ἡ ἐθνωφελὴς δρασίς της, καθιστᾷ εὐγνώμονα κάθε ἑλληνικὴ πατριωτικὴ καρδίαν.

Τὸ ἔθνος ὁλόκληρον ἀναγνωρίζει τὸ μέγα ἔργον της. Τὸ ἔθνος ὅλον γνωρίζει ὡς εἴπομεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μάννα, ὅλην ὀλίγον ἴσως καὶ ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐκάστοτε ἐν τῇ ἐκδηλώσει των πατριωτικῶν των αἰσθημάτων ἐβοήθησαν καὶ βοηθοῦν τὸ ἔργον της ἐπιλησίσαν διὰ τὰ γνωρίσασθαι ἐν ταῖς λεπτομερείαις τὸ ἔργον τοῦτο καὶ νὰ ψυχολογήσῃ τὴν μεγάλην αὐτὴν γυναῖκα, νὰ ἀκούσῃ σι τὰς σκέψεις της, νὰ μελετήσῃ ἐν τῇ ἐκχειρίσει τῶν πατριωτικῶν

ΠΑΤΑΤΑΙ

Τὴν χρῆσιν τῆς πατάτας ἐν Ἑλλάδι εἰσήγαγεν ὁ πρῶτος αὐτῆς Κυβερνήτης Ἰωάννης Καποδίστριας, τοῦτον δὲ ἔνεκεν ὁ λαὸς ἐκάλει αὐτὸν «Γιάννη τῆς πατάτας». Ἀναφέρεται διὸ ὁ Καποδίστριας ἔφερε φορτίον γεωμύλων, τὸ ὁποῖον ἀρῆκεν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιβλέψεως ἐπὶ τῆς προκομαίας τοῦ Ναυπλίου, ὅπου ἦτο τότε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ διερχόμενοι ἐκεῖθεν καὶ βλέποντες τοὺς ἐγκαταλειμμένους σωρούς ἤρχισαν νὰ κἀνουν τὰς προμηθείας τῶν καὶ μετέφερον αὐτὰς εἰς τὰς οἰκίας τῶν ποσσιπαδοῦντες ν' ἀποφεύγουν τὰ ὄνυμα τῶν ἀρχῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἡ Κυβέρνησις υπεκρίνετο διὲν ἔβλεπε δῆθεν τὴν διαρπαγὴν. Οὕτως εἰσήχθη ἡ πατάτα εἰς τὸ ἐλεύθερον ἑλληνικὸν βασίλειον. Εἴτα ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας ἐφρόντισε περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς καλλιεργείας τῶν γεωμύλων ἐν Ἑλλάδι.

Τὸ κέχνασμα τοῦτο δὲν ἦτο πρωτότυπον.

Ἡ εἰσαγωγὴ τῶν γεωμύλων ἐν Γαλλίᾳ ἀφίεται εἰς τὸν διάσημον διὰ τὰς οικονομολογικὰς καὶ ἀγρονομικὰς αὐτοῦ γνώσεις Παρμαντιέ (1727—1813) κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον. Οὗτος ἐφύτευσε γεώμηλα ἐντὸς ἐκτεταμένου ἀγροῦ, ἀλλ' ὅταν ἐφθασεν ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς οὐδὲνα εἶδεν ἀγροστήν. Τότε ὁ Παρμαντιέ κατέφυγεν εἰς τὸ ἐξῆς τέχνασμα. Ἐφύτευσε εἰς τὸν ἴδιον ἀγρὸν

γεώμηλα ἐκ δευτέρου, ἰδιεκλήρυνε δὲ εἰς τὰ περίεχωρά, διὲν ἀπηγορεύετο αὐστηρότατα ἡ ἀρπαγὴ αὐτῶν κατὰ τὴν ἐσοδείαν τῶν. Κατ' αὐτὴν ἔθεσε φύλακας οἱ ὅποιοι ἐφύλασσον τὰ γεώμηλα τὴν ἡμέραν ἀλλὰ τὴν νύκτα, κατὰ ὁδηγίαν τοῦ Παρμαντιέ, ἀπεύροντο εἰς τὰς οἰκίας τῶν. Σκανδαλισθέντες οἱ χωρικοὶ ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπαγορεύσεως κατ' ὅσον ἐκ ταύτης θεωρήσαντες τὰ γεώμηλα πολύτιμα, ἤρχισαν νὰ τὰ κλέπτωσι τὴν νύκτα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ κλοπὴ μετετρέπη εἰς ἀρπαγὴν, μετὰ τινος δὲ ἡμέρας ἠρπάγησαν κατ' ὁλοκληρίαν. Ὁ τὴν κλοπὴν ἐκείνην ὑποστάς Παρμαντιέ υπεργηχαστήθη, διὲν διὰ τοῦ τεχνώματος τοῦτον ἐπροικισμένη τὴν πατρίδα του μὲ ἀνεκτίμητον πόρον τροφῆς.

ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ ΜΙΑ ΠΑΤΑΤΑ

Οἱ Ἄγγλοι υπεραγαπῶσι τὰ γεώμηλα, οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Ἰρλανδίας τρέφονται σχεδὸν μὲ αὐτὰ διὰ τὴν σπάνιν τοῦ σίτου. Διάσημος Ἄγγλος φυσιολόγος καλούμενος Τίνδαλ (1820—1893) ὅπως παραστήσῃ τὴν ἀξίαν τῶν γεωμύλων ἔκαμε τὴν ἐπομένην σύγκρισιν.

«Υποθέσωμεν διὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς Γῆς ἐν μόνον γεώμηλον. Τοῦτο θὰ ἦτοκε νὰ πληρώσῃ ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ γεώμηλα διὰ τοὺς ὀξῆς λόγους. Ἀπαξ φύτευδὲν θὰ παρήγαγε δέκα γεώμηλα. Ταῦτα μεταφύτευόμενα ἐντὸς δέκα εἰτῶν θὰ παρήγον δέκα δισεκαπομμύρια γεωμύλων διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἡδυνάτων νὰ σπορῇ ὅλη ἡ Γῆ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΠΑΓΩΤΑ

Τὰ παγωτὰ εἶνε εὐάρεστα ἀναψυκτικὰ μολονότι κινεῖται κατόπιν τὴν δίψαν. Ὀλίγον πρὸ τοῦ φαγεῖν τοῦ λαμβανόμενα ὑποκινεῖται τὴν ὁρεξιν. Εἰς ὥραν θερμὴν τῆς ἡμέρας τὸ παγωτὸν προξενεῖ ἰδρώτα. Μειρία χρῆσις τοῦ ἀναψυκτικοῦ τοῦτου εἶνε ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν εὐάρεστος. Ἀλλ' εἰ ὑγιεινότερα εἶνε τὰ ὑγρὰ ἀναψυκτικὰ, ὅσοι περισσότερον δροσίζουσι τὸ σῶμα καὶ ὁμαλότερον, ἀρκεῖ νὰ μὴ πιωνται ἀμέσως μετὰ τῆς θερμῆς κινήσεως τοῦ σώματος.

ΕΝΔΥΜΑΤΑ

Ἐνδύματα τὴν ἐποχὴν αὐτὴν δροσερώτερα εἶνε τὰ λευκὰ ἐκ λευκοῦ ἢ ἐν γένει ἀποκτιοῦ χρώματος, διὲν δὲν ἀπορροεῖται πολλὴν ἐξαιρετικὴν θερμότητα κατὰ σαρκα μὴ λεπτὴ φανέλλα διὰ τοὺς ἰδρώοντας ποτὶ καὶ ἐκπιθεμένους εἰς ρεύματα ἀέρος εἶνε ἡ παραίτητος, διὲν προφυλάσσει τὸ σῶμα ἀπὸ τὰς ἀποιδρώσεως ψύξεως. Δι' ὅσους μάλιστα ὑποφέρουν ἀπὸ συγγὰς κοιλιακὰς ἐνοχλήσεις, τὸ θέρος ὅποτε ἐπιπολεῖται παρὰ τὰς γαστρεντερικὰς νοσήματα, ἀξιόλογος εἶνε μὴ ζῶντι κοιλιακῇ ἐκ φανέλλας. Ἡ κεφαλὴ νὰ εἶνε ὁρεῖν τὸ δικαίον ἐλαφρότερον κεκαλυμμένη καὶ ὑπὸ τὰ πύρα τοῦ ἡλίου καλὸν εἶνε νὰ μὴ λείπῃ τὸ παρὰ σῶμα μολονότι οἱ ἄνδρες δὲν τὸ

συνειδητοῖεν πλέον, διὲν ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τὸ θέρος ἀπειλεῖται ἐκ τῆς κεφαλῆς. Καταχύσεις ψυχροῦ ὕδατος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δις ἢ τρις τῆς ἡμέρας εἶνε ἐξαιρετικόν, ὑγιεινὸν καὶ προφυλακτικὸν μέτρον.

ΗΛΙΑΣΙΣ

Αἱ πρώται βοήθειαι κατὰ τῆς ἡλιάσεως εἶνε νὰ τεθῶσι ψυχρὰ ἐπιθέματα ἢ μᾶλλον κύστις πάγου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, νὰ γείνη ἐν κλύμα μὲ ψυχρὸν ὕδωρ καὶ ἐξὸς καὶ νὰ δοθῇ δραστηρίον τι κατὰ τὸν ἀλατῶδες, νὰ τεθῶν συναισθηματοὶ ἐπαρρημιμένοι εἰς τὸν ἀνδρῶνα, νὰ τεθῶν καὶ δύο ἐδέλαι ὁποῦν τῶν αὐτῶν.

ΦΡΟΥΤΑ

Τὸ θέρος εἶνε ἡ κατ' ἐξῆς ἐποχὴ τῶν φρούτων. Ὅσοι μεσημβρινοῦται εἶνε τὸ κλίμα τόσον ἀποδιδότατος μέρος λαμβάνουν εἰς τὴν τροφὴν τοῦ ἀνθρώπου τὰ φρούτα. Ὑπάρχουσι μέρη, καὶ ἰδίως εἰς τὰς τροπικὰς χώρας ὅπου τὰ φρούτα ἐπαρκούν εἰς τὰς κυριακάς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπὸ τὸ κλίμα μας ὅμως ἡ διὰ καρπῶν τροφὴ εἶνε ἀνεπαρκὴς διὰ τὸν ἀνθρώπον, διὲν ἔχουσι μὲν ἀφθονὰ καὶ θερμογόνα στοιχεῖα, σάκχαρον καὶ ἄμυλον ἐνίοτε δὲ καὶ λεπτὰς οὐσίας, ἀλλὰ πάρα πολὺ ὀλίγα λευκανοποιεῖται. Κατὰ

κόρον τραγόμενα τὰ φρούτα, ἐλαχίστας χορηγοῦν δυνάμεις, πολλάκις δὲ προσεροῦν διάρροϊαν καὶ ἐνίοτε καὶ γαστρεντερίτιδα χολερροϊδῆ. Τὰ μὴ ὥριμα ἀκόμη ἰδίως καὶ ὅσιν α φρούτα εἶνε βλαβερότατα καὶ δύνανται ἐν καιρῷ θέρους νὰ προσενηθῶν βαρυτάτους γαστρικούς πυρετούς καὶ γαστροεντερίτιδας.

Ἡ μετρία ὅμως χρῆσις τῶν φρούτων εἶνε πολὺ ὠφέλιμος, διότι προσδέτει χρῆσιμον συμπλήρωμα εἰς τὰ ὑλικά τῶν λοιπῶν τροφίμων, ἐλαττώνει τὴν ὀξύτητα τῶν ὀύρων καὶ προλαμβάνει οὕτω τὴν πολυουρίαν, καθιστᾷ ταπεινωτέρας τὰς κενώσεις, φέρει μίαν εὐάρεστον ἀναφυγὴν εἰς τὸ σῶμα καὶ ὑποβοηθεῖ εἰς τὴν πέψιν ἄλλων τροφῶν καὶ δι' αὐτὸ καὶ τρώγονται εἰς τὸ τέλος τοῦ γένους.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΛΙΑΚΟΥ ΤΥΦΟΥ

Ἐν σχέσει πρὸς τοὺς κινδύνους τῆς ἐποχῆς διὰ τὸν κοιλιακὸν τύφον ὁ διακεκριμένος ἰατρός μας κ. Ἰωάν. Καρδαμῆτης ἀπέστειλε προχθὲς πρὸς Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα ἐπιστολὴν ἐν ἣ διατυπώνει τὰς ἐξῆς ἐπισημειωτάτας συμβουλὰς.

Τὸ ζήτημα, γράφει, τῆς διαδόσεως ὥς καὶ τῆς προφυλάξεως ἀπὸ τοῦ κοιλιακοῦ τύφου (ἐμβολιασμός), ἔχει τοσάκις γίνῃ ἀντικείμενον ἀνατιύξεως ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἡμερησίου Τύπου, ὥστε περιτενεῖ ἤδη πᾶς λόγος περὶ τούτου. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε δὲν ἔχει τονισθῆ ἐπαρκῶς, ὅπως ἐπεβάλλετο, εἶνε νὰ γνωρίζωμεν εἰς τὸ Κοι-

νὸν, ὅτι διὰ τὴν μόλυνσιν τοῦ δγχιού ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ μικρόβια τοῦ τύφου, σπουδαῖον ρόλον παίζει ἡ π ρ ο δ ι ᾶ θ ε σ ι ς τοῦ ἀ ν θ ρ ω π ῖ ν ο υ ὀ ρ γ α ν ῖ σ μ ο ῦ.

Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τῶν κεφαλαιοδεστέρων προδιαθετικῶν αἰτιῶν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νόσου ταύτης, μεγάλην σημασίαν ἔχουν αἱ περὶ τὴν δίαιταν παρεκτιροπαί και διότι ἤδη διερχόμεθα περίοδον, καθ' ἣν ἔχομεν ἀποτόμους ὑψώσεις τῆς αἰμοσφαιρικῆς θερμοκρασίας, τὰς ὁποίας ἐπακολουθοῦν κατὰ κανόνα γαστρεντερικαὶ διαταραχαί, (καὶ δὴ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας παιδικῆς ἡλικίας) καὶ διότι τὰ μικρόβια τοῦ τύφου μολύνουν τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος, εἰς τὸ λεπτόν ἐντερον τοῦ ὁποίου πολλαπλασιάζονται καὶ καλλιεργοῦνται ταῦτα, ἐπιτάσσεται νὰ ἔχωμεν περὶ πολυὺ τὴν φυσιολογικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος. Δέον λοιπὸν νὰ ἀποφεύγωμεν τὰς καταχρήσεις περὶ τὴν δίαιταν, μετρίαν μὲν χρῆσιν φρούτων καὶ σαλάτας (ἀγγούρια καὶ ντομάτες) ποιοῦμενοι οἱ ἔχοντες τὸν ἐντερικὸν σωλῆνα κανονικῶς λειτουργοῦντα, τελείαν δὲ ἀποχὴν ἀπὸ τούτων οἱ ἔχοντες ἐντάθειαν τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος, ὥς καὶ τὰ παιδιά.»

ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

Ἐπειδὴ τὰ περισσότερα ὀφθαλμικά νοσήματα κατὰ τὸ θέρος προπάντων ἐπιπολάζουν, ἰδοὺ καὶ μερικά συμβουλαὶ ὑγιεινῆς τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ὁράσεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν πρέπει νὰ πλύνωνται μὲ πολλὰ κρύα νερὰ ὑπὸ τὰ βλέ-

φαρα, προτιμότερον εἶνε τὸ μόλις ὑπόχλιον ὕδωρ διὰ τὴν πλύσιν αὐτῆς. θίαν νάπτεσθε μὲ ψυχρὸν ὕδωρ κλείετε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βρέχετε ἔξωθεν τὰ βλέφαρα μόνοι. ἔὰν τοιμηλιάζον, πλύνετε τοὺς ὀφθαλμούς τὸ πρῶτὸ μὲ ὀλίγον θερμὸν ὕδωρ. Ἐν γένει οἱ θληννογόνοι ὑμέρες (ὀφθαλμοί, ρις, ὤτια) δὲν ἀγαπᾶσι τὸ ψυχρὸν ὕδωρ. Κακίστη συνήθεια εἶνε ἀκόμη καὶ τὸ νὰ ὑγραίνῃ τις τὸ πρῶτὸ ἔξωτιόν τοὺς ὀφθαλμούς μὲ σάλον ὅπως κάμνουν μερικοὶ, διότι οὕτω μεταφέρονται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σωρὸς μικροβίων ἐμφωλευόντων εἰς τὸ στόμα. Τὸ τρίψιμον τῶν ὀφθαλμῶν ἐρεθίζει αὐτοὺς καὶ ἀποσπᾷ βλεφαρίδας, αἱ ὁποῖαι μένουσαι ὑπὸ τὰ βλέφαρα ἐρεθίζουν τὸν κερατοειδῆ. Κακὸν εἶνε νὰ ἐργάζηται τις ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητόν. Τὰ πρόσκαιρα παραθυροβύλια καὶ οἱ πρόσκαιροι κάπηλοι, οἱ ὑποπράσιναι ἢ ὑποκόκκινοι χροματισμοὶ τῶν τοίχων, οἱ πρόσκαιροι ἀπαιτησθηροὶ τῶν λυχνιῶν, εἶνε ἐξαιρετικά διὰ τὴν ὁρασιν, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐργάζηται τις περισσότερον ἀπὸ δύο ὥρας κατὰ συνέχειαν χωρὶς νὰ κάμῃ διάλειμμα καὶ ἀναπαύσῃ τὴν ὁρασίν του, ἀπενίζων μακρόν. Τὸ πολὺ ζωηρὸν φῶς καὶ τὸ πολὺ ἀμυδρὸν φῶς εἶνε κοινά καὶ βλαβερά διὰ τὴν ὁρασιν, δι' αὐτὸ οὔτε ὅσο ἀμείων ἡλιακὸν ἢ ἡλεκτρικὸν ζωηρὸν φῶς πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα, οὔτε ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἢ ἀμυδροῦς κανδήλας. Ἐπίσης καὶ τὸ ὑποπρόμον φῶς λαμπάδος ἢ ἀερίοφωτος κοινά φθοδρά τὴν ὁρασιν, καθὼς καὶ τὸ ἀναγνώσκειν ἐπὶς ἀμάξης ἢ σιδηροδρόμου.

Τὸ θέρος ὑπὸ τὸ θαμβωτικὸν φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τῶν τοίχων τῶν πεζοδρομίων καλὸν εἶνε νὰ προσφύλασσονται οἱ ὀφθαλμοὶ μὲ μαύρα γυαλιά, ἀλλ' ὄχι πολὺ σκοτεινά. Ὅταν ἐργάζησθε τὴν ἡμέραν, τὸ ἐκ τοῦ παραθύρου φῶς πρέπει νὰ ἐρχηται ἀριστερόθεν τὸ δὲ τεχνιτὸν φῶς μᾶλλον ἀνωθεν, ποτὲ δὲ νὰ μὴ προσβάλλῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὀφθαλμούς. Ἡ ἀπάτομος μετάδασις ἀπὸ σκότους εἰς ἀπλετον φῶς θαμβώνει τὴν ὁρασιν καὶ τὴν ἐρεθίζει. Ἡ ἀνάγκη εἰς τὸ κρεβάτι εἶνε βλαβερὰ. Τὰ ἀπικείμενα τῆς ἐργασίας πρέπει νὰ κρατῶνται τουλάχιστον εἰς ἀπόστασιν 30 ἕως 35 ἐκατοσμέτρων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ πολὺ κῆπειν ἀνεὺ ἀνάγκης προδιαθέτει εἰς τὴν μυωπίαν. Ὅπως οἱ πρᾶγμα ἔχοντες ἀνάγκην ἀπὸ ματογυαλίου ὀφείλουν ἐγκαίρως καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν νὰ προμηθευθῶσι τοιαῦτα συμβουλευόμενοι πάντως τὸν ἰατρὸν, διότι ἄλλως κοινά εἰς τὴν ἰατρικὴν ἡδὴ ἀσθενῆ των ὁρασιν, οὕτω καὶ οἱ ἔχοντες καλὴν ὁρασιν διαπράττειν ἐπικίνδυνον μυωπίαν, αἱ φορέσαντες ὀφθαλμικὰς ποδὲς ἐπιδείξιν διότι οὕτω κινδυνεύει πρᾶγμα ἢ ὁρασίων. Γίνονται τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε τὸ νὰ συνειδηθῇ τις νὰ ἀπενίξῃ μακρόν, ὅπως οἱ γυναικοὶ καὶ οἱ ἄγριοι τῶν ἐρημῶν. Τὰ νεογνά καὶ τὰ βρέφη μὴ νὰ ἐκθέτετε εἰς ζωηρὸν φῶς τῆς δὲ κοιλίδος των τὸ πρὸς τὴν κεφαλὴν μέρος ἔχετε τὸ ἐξοραμμένον πρὸς τὸ παραθυρὸν οὕτως ὥστε νὰ μὴ βλέπωσι τὸ φῶς οὔτε ἀπέναντι των οὔτε πλαγίως, διότι κινδυνεύουν νὰ πάθουν στραβισμόν (ἀλλοιότητος).

ΑΙΔΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ,

ΠΡΩΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ 2000000 ΔΡ.
ΕΓΚΡΙΘΕΙΣΑ ΔΙΑ Β. Δ.,

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: **ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ**
ΤΩΣ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΕΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ»

Με 12 σελίδας μεγάλου σχήματος και πολυχρώμους εικόνες.
Αρχισυντάκτης: ΜΙΧ. Α. ΡΟΔΑΣ, πένες διευθ. Γραφ. Τύπου Σύμφορης.

Καθημερινά χρονογραφήματα των κ.κ.
ΤΙΜ. ΜΩΡΑ·Τ·ΤΙΝΗ—ΓΡ. ΕΞΕΝΟΛΟΓΟΥ—ΤΙΜ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ.

Πρωτότυπον Αθηναϊκόν μυθιστόρημα του γνωστού συγγραφέως
κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

Μία σελίς καθ' εκάστην ως ιδιαιτέρα ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
Μία σελίς καθ' εκάστην από την ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

Μόνιμοι ανταποκριταί εις τὸ ἐξωτερικόν:
ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ: Σπ. Παπαδόπουλος, διευθ. Γραφείου Τύπου Ἑλ. Προσθεσίας
ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ. Χρ. Χουρμούζιος, τακτικὸς συντάκτης τῆς ἑλλάδος
ΕΝ ΡΩΜΗ. Ἀλκ. Ζαφειρόπουλος, εἰδικῶς σταλείς ἐξ Ἀθηνῶν.
ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ. Ν. κ. Καζαντζάκης, φιλόλογος.
Πολιτικὴ ἀρθρογραφία, ἀσύρματος τηλεγράφος, φικῆς, συνεντεύξεις,
ἐπιφυλλίδες, μελέται, ἀνταποκρίσεις εἰς τὸν

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΛΟΓΟΝ,
ΑΘΗΝΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΨΙΛΗ ΒΡΟΧΗ

(Τοῦ τακτικοῦ συγγραφέως κ. Παύλου Νιρβάνα),

Μέσα σ' ἓνα βαγόνι τῆς τρι-
της θέσεως τοῦ σιδηροδρόμου τῆς
Κηφισοῦς, μία μεγάλη ἀναιροπὴ
τῆς φυσικῆς νομοθεσίας ἔχει συν-
τελεσθῇ. Ὁ νόμος τοῦ ἀδιαχωρή-
του δὲν ὑφίσταται πλέον. Ὅλη ἡ
ὁργανικὴ καὶ ἀνόργανος ὕλη ἔχει
γίνει διαχωρητή. Ἀλλὰ καὶ ἡ κοι-
νωνικὴ νομοθεσία ἔχει ἀνατραπῇ
καὶ αὐτὴ ἄρδην. Μέσα εἰς τὸ
πλεούμενον αὐτό, τὸ ὁποῖον κλυδα-
νίζεται ἐπὶ τῶν κυμάτων χωρὶς
να ὑπάρχουν ποντὶνὰ κύματα, δὲν
ὑφίσταται πλέον κοινωνικαὶ τά-
ξεις. Ἡ κοινότης ἐναγκαλίζεται
τὴν περιβολαίεισιν, ὁ κόμης τὸν
ἀγωγιάτην καὶ οἱ δύο μαζὶ ἓνα
μποῦν, τὸν ἄνθρωπον ἀπορρίπτει ἀπὸ
τὸ ἐπανεῖναι τῶν δικαιοσύνης. Ἀλ-
λὰ τὸ δικαιοσύνη αὐτὸ δὲν εἶναι
πλέον δικαιοσύνη, σιδηροδρομικὸν
ὄχημα. Εἶναι τὸ μυθολογικόν
καλὰ τῆς Πανδώρας. Ἐντὸς τοῦ
ὁποῖον εὐδαιμονοῦνται διὰ τὰ ἀγαθὰ
τῆς γῆς, εἶναι αἱ βελτίαι ἀγα-
θωσύνη, ὁλόκληρον τὸ νεοπλατι-
κὸν κελλῶν ἐντὸς τῆς ἐλπίδος...
να φθάσωμεν κάποις σφοῖ καὶ ἀ-
βλαβεῖς εἰς τὸν ποδὸς δι' ἑσόν.

Ἐξάφνα ἓνας ξανθὸς Λευίτης,
μὲ ἀμφίσειν καρδιαν, τὸν ὁ-
ποῖον ὁ Πονηρὸς ξοφῆνωσεν ἀνά-
μεσα εἰς δύο παξιμαδοκλέφτες,

ὑψώσας τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν
οὐρανὸν τοῦ ὀχλήματος καὶ ἐνυθύ-
ρισεν

— Καὶ δὸς ἡμῖν ἀπὸ τῆς δρό-
σου τοῦ Οὐρανοῦ ἄνωθεν...

Καὶ κατόπιν ἐνυθύρισε πάλιν.

— Ὅτι πᾶν δόρημα τέλειον ἄ-
νωθεν ἐστὶ καταβαίνον...

Τί εἶχε συμβῇ; Ὁ ἀγαθὸς
Λευίτης, εἰς τὴν παγίδα, ἐντὸς
τῆς θαλάσσης τὸν εἶχε κλείσει ὁ Πο-
νηρὸς, ἠοδάνθη ἔξαστρα σταγόνας
δρόσου κατατυπώσας ἄνωθεν ἐπὶ
τοῦ ἀγέλας του. Καὶ ὑπέδρασε δι-
τὴν δειλὰ χάρις, ὑπὸ μορφήν οὐρα-
γκὸν σπαραγμῶν, κατεπέμπετο ἐπ'
αὐτόν, ὡς ἐλεεινότερον κατὰ τοῦ
Πονηροῦ. Ἡ Κική τότε, μὲ τὸ
μυκνότερον τῶν μερδιαμάτων, τὰ
ὅποια εἶχε θέσει εἰς τὴν διάθεσίν
τῆς ὁ Πονηρὸς, ἐνυθύρισε πρὸς
τὸν ξανθὸν Λευίτην, θίγουσα εὐ-
λαβῶς τὸ ἄνογον ῥάσον του.

— Παπὰ μου, θὰ λερωθῇ τὸ
ἄντερό σου.

— Τί συμβαίνει τέκνον μου;
εἶπεν ἐκδοκῶς ἐκεῖνος.

— Συμβαίνει, παπὰ μου, δι' ἐ-
πάνω στοῦ δόχτυν βρίσκεται μία συ-
ραγίδα, ἡ ὁποία στᾶζει ἀπελπι-
στικά.

— Ὡμῃ ἡ ψημένη, τέκνον μου;
ἠρώτησεν ὁ Λευίτης, ὁ ὁποῖος

σφηνωμένος, ὅπως ἦτο, μεταξὺ τῶν δύο πειρασμῶν· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακριβώσῃ δὲ αὐτοψίας τὴν πηγὴν τοῦ οὐρανοῦ ὁροισμοῦ.

— Ὡμή, παπᾶ μου..

Ὁ ξανθὸς Λευίτης, ὁ ὁποῖος εἶχε δοκιμάσει τὴν σκληρὰν αὐτὴν ἀπογοήτευσιν καὶ ἔβλεπε τῶρα διὰ τὸ οὐρανὸς τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει ἀπροσάτευστον εἰς τὴν ἐπιδοῦλὴν τοῦ ἐπικαταράτου, ἤρχισε νὰ σκέπτεται πρακτικώτερα.

— Τοῦλάχιστον δὲν θὰ κἀν λάδιές, εἶπε, καὶ ἐκτυλίξας τὸ ἐπιμελῶς καὶ τετραγωνικῶς διπλωμένον μανδήλιόν του, τὸ περιέφερον ἐπὶ τῶν ὕψων σημείων τοῦ θείου τοῦ «σχήματος» εἰσιμος πλέον νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Διάβολον. Ἡ Κικὴ καὶ ἡ Κοκὴ ἐπεκούρουν εὐλαδῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦ καθαρμοῦ, περιφέρουσαι καὶ αὐταὶ ἐπὶ τῶν ὕψων κρασπέδων τοῦ ἱματίου του μικροσκοπικὰ μανητάκια με κεντημένας παρυφάς, βουτυγμένα εἰς τὴν κόλασιν τοῦ «ὀριγκά» καὶ ἐξακοτίζοντα αὐλοὺς πειρασμοῦς.

Ἡ συναγρίδα εἶχε γίνῃ ὁ Γαλεάτος.

Ἀλλὰ ὁ οὐρανὸς τοῦ ὀρχήματος δὲν ἔδρεξε μόνον συναγρίδα. Ἐδρεξε παραπλεύρως μίαν αἱματωχρὸν βροχὴν, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ὁσμὴν σαοδελλοζουμίου. Παραπέρα ἔδρεξε σιρόπια καὶ μέλια, ὡς νὰ εὐρίσκειτο ἐπάνωθεν κριδῶς ἡ μακαρία κατοικία τῶν Οὐρί. Παρακάτω ἔδρεχεν οἶνον καὶ ἔλαιον. Εἰς βλα τὰ σημεῖα καὶ ἔδρεχεν ἐπὶ τέλους. Καὶ ἡ βροχὴ ἦτο σι-

γαλή, ρυθμικὴ καὶ μονότονη, ὡς φανταστικῶς οὐρανοῦ. Μία κινήσις ἀνθρώπων, προσπαθούτων νὰ μετατοπισθοῦν, νὰ ἀνοίξουν, τῆς ἀμπρόλλες των, νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν, ἐσημειώθη ἀγωνιώδης τότε μέσα εἰς τὸ ὄχημα. Ὅλοι ὅμως ἦσαν καθηλωμένοι ἐκεῖ, ὅπως ὁ τραγικὸς Προμηθεύς, καὶ κανεὶς δὲν εἰμποροῦσε ν' ἀλλάξῃ θέσιν εἰς τὸ διάστημα, καὶ ὅλοι ὑψίστατο καρτερικῶς τὴν πολυμορφον βροχὴν καθέννας μετὰ τὴν τύχην του. Ἄλλος ἐδέχετο τὰ σιρόπια καὶ ἄλλος τὸ σαοδελλοζουμί. Ὁ μάχημα Θανάσης τότε, ὁ ἐγκαθιδρυμένος σταυροπόδι εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ὀρχήματος, μαζὶ μετὰ τὸ ταγάρι τὴν τὴν γκλίτσαν του καὶ τὴν λαμπρὰν εὐθυμίαν τῶν ἐδδομήντων του εἰῶν, κατελήφθη ἀπὸ ἐξαφρικὸν οἰστρον. Καὶ ἐξακοντίζων ἀνθρωποφάγα βλέμματα πρὸς τοὺς δύο θηλυκὸς δαίμονας, ἤρχισε νὰ τραγουδῇ μετὰ ἀπερίγραπτον περιστάθειαν

«Στάζουν» τὰ κεραμίδια σου.

Μαῦρα γλαράν τὰ φρούδια σου».

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΨΥΓΕΙΑ

Φίλιρα ὕδατος, Παγωτομηχαναί,
Ἀνεμιστήρες, Γαλακτομηχαναί,
Σκευὴ οἰκιακά.

Δ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Ὁδὸς Περικλεόγλου 17

Μεγαρον Ἀρσακείου

Ἐναντι Ἰωνικῆς Τραπεζῆς

Μεγάλαι ἐκπτώσεις ἐνεκα τῆς
ὑποτιμήσεως τῆς Ἀγγλικῆς λίρας.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ 1821

Ὁ τὴν πυρπόλησιν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπιχειροῦσας Κ. Κανάρης περιγράφει τὴν ἀστυχίαν ταύτην ὡς ἐπομηνως δὲ ἐγγράφον του πρὸς τὴν ἐν Ναυπλίῳ ἐδρεύουσαν Ἑλληνικὴν Διοίκησιν, φέροντος ἡμερομηνίαν 5 Σεπτεμβρίου 1826.

«Ἐμμεθα 3 πυρφόρα (μπουρλότα) καὶ δύο πολεμικὰ πλοία, ὁ «Θεομαστοκλῆς» ὑπὸ κυβερνήτην τὸν Ἐμμ. Τομπάζην καὶ ὁ «Ἐπαμεινώνδας» ὑπὸ τὸν Ἀντ. Κριεζήν. Ταῦτα συνώδενον τὰ πυρφόρα διὰ νὰ λάβωσι τοὺς ἐντὸς αὐτῶν ναῦτας ἀφοῦ ἀνέβημεν ταῦτα. Τῇ 13 Ἰουλίου ἀπεπλευράσαμεν ἀπὸ τῶν λιμένων τῆς Ὑδρας καὶ βοηθοῦμενοι ἀπὸ οὐρίαν κίερον εἶδομεν μακρὸν θέν τῇ 20 περὶ τὰ ἑξημερῶματα τὸ παρόλιον τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ μίλια ὑπὸ τὸν Ἀράβ. Κουλέ. Παρενθὺς διηρμήταμεν τὸν πλοῦν μας πρὸς ὁδοῦς διὰ νὰ μὴ μᾶς γνωρίσουν ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρείαν. Περὶ τὰς 2 ὥρας τῆς πρωίας ἰουρκισί (εὐρωπαϊκῶς 8 τῆς πρωίας) ἐκραξεν ὁ Τομπάζης ἐμὲ, τοὺς δύο κυβερνήτας τῶν πυρφόρων καὶ τὸν κυβερνήτην τοῦ «Ἐπαμεινώνδων», καὶ ἀφοῦ συνεβόλευθημεν ἱκανὸν καιρὸν καὶ ἐλάβομεν τὰς ἀναγκαιοτάτας διαταγὰς, ἐπέσπερυν ἕκαστος ἡμῶν εἰς τὸ πλοῖ-

όν του καὶ περὶ τὴν 3 ὥραν τῆς ἡμέρας διηρμήταμεν τὸν πλοῦν μας πρὸς τὴν Ἀλεξανδρείαν. Εἰς τὰς 6 ἐφθάσαμεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἰδικόν μου πλοῖον ἔπλεε ταχύτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἐμβόηκα ἐγὼ πρῶτος εἰς τὸν λιμένα. Εἴχαμεν συμφωνήσῃ ὅμως νὰ προσμενῶμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Διὰ τοῦτο ἐγὼ ἐσταμάτησα τὸ πλοῖόν μου.

Ἐν τῷσὺν ὁ Τούρκος πιλότος μοι ἔκαμε διάφορα σημεῖα νὰ τὸν ἀκολουθῇσαι. Οὗτος πλέων μετὰ τὴν ἄσσαν τοῦ πρὸς με, ἦλθεν εἰς τὸ πλοῖόν μου, ἐνῶ ἐγὼ ἐπρόομενα τὴν ἄλλα δύο πυρφόρα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πιλότος ἐπῆλθε μόνος αὐτὸς εἰς τὸ πλοῖόν μου, ἐκόψαμεν ἀμέσως τὸ σχοτῆιον τῆς βάρκας του, διὰ νὰ μὴ γνωρισθῶμεν ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ Ἀράβας, καὶ διὰ τὸ πιλότος ἠθέλησε νὰ ριφθῇ ἀπὸ τὸ πλοῖόν μας εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν ἐσυλλέξαμεν καὶ τὸν ἐβάλαμεν εἰς φύλαξιν.

Εἶχον ἀπεράσῃ πλέον ἀπὸ 4 ὥρας ἀπὸ τὸν ἐπρόομενα τὰ ἄλλα πυρφόρα, διὰν παρὰ πάσαν ἐλπίδα εἶδον τὸ ἕνα νὰ σιρέφῃ πρὸς τὸ πέλαγος. Τὸ ἄλλο δὲν εἶχε πλησιάζει διόλου ἀλλ' ἐσταμάτησε μακρὰν τοῦ λιμένος. Ὅταν τέλος εἶδον διὰ ἐκκλινεν ἡ ἡμέρα καὶ διὰ αἱ ἐλπίδες μας ἐματαιώθησαν, ἡ-

πλώομεν πάλιν περὶ τὰς 10 (4 τῆς ἑπτάρας) τὰ παντὰ τοῦ πλοίου καὶ διηρυνάμεν τὸν πλοῦν μας πρὸς τὸν ἐχθρὸν στόλον. Εἰς τὰς 11 εἰμεθα ἀρκετὰ πλησίον τῶν Τούρκων, ἔχοντες εἰς τὰς χεῖρας δῶδας ἐκ πίσεως διὰ τὰ ἐπιτελέσωμεν τὸ σχέδιόν μας, ὅταν μὲ ἀνεκδιήγητον τῆς καρδίας μου πόνον εἶδον τὸν ἀνεμον νὰ ἀλλάξῃ καὶ νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν στόλον. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐχθροὶ ὑποπτοὶ γινόμενοι διὰ τὰ πολυεὶδῆ κινήματά μας, ἡτοιμάζοντο ἤδη νὰ μᾶς κινήρῃσιν ὅθεν ἀνάψαμεν τὸ πορφύρον μας, ἐπληρώσαμεν εἰς τὸ ἄλλο πλοῖον καὶ διηρυνήκαμεν πρὸς τὸν στόλον τοῦ λιμένος. Ἐξελθόντες τοῦ λιμένος κατεφύγαμεν εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖά μας, τὰ ὅποια μᾶς ἐπρόκειτο νὰ.

Πολυμήκων πλοῖον Αἰγυπτιακὸν ἐστάλη πρὸς καταδίωξίν μας. Ἐπειδὴ τὸ ἐβόλεπεν καθ' ὅλην τὴν νύκτα, εἶπον εἰς τὸν κυβερνήτην Τουρτάζην δι' αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρμοδιωτέρα στιγμή νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ νὰ κάνομεν τὸν ἐχθρὸν, ὅστις θέλει εἶσθαι θεβαίως ἄφροντις, σιγηζόμενος εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ πολεμικοῦ πλοίου. «Οἱ καὶταί μας καὶ ἐγὼ, τῷ εἶπον, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν αὐτοῖς πολλὰ πρὸς εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐὰν μᾶς δώσῃς ἐν τῶν δύο λοιπῶν πυρφόρων καὶ ἐπιπύξωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν». Ἀλλ' αἱ ἐκτερεῖς μου δεήσεις δὲν ὠφέλησαν τίποτε, ἐπὶ προσάσει τάχα τοῦ νὰ μὴ ριψοκινδυνεύσω ἐκ νέου. Δὲν ἄγνοῶ ὅμως τὴν ἀ-

ληθῆ αἰτίαν δι' ἣν δὲν εἰσηκούσθην.

ΕΝΑ ΧΡΕΟΣ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πυρπολήσεως τοῦ ἐν τῷ λιμένι Ἀλεξανδρείας διαθμενέουτος τουρκικοῦ στόλου ὁ Κανάρης ἐπέστρεφε μετὰ τοῦ πλοίου του ἐν κακῇ καταστάσει, διότι τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἐστερεῖτο ἄριον καὶ ὕδατος. Ἐνῶ δὲ ἐπλεον οὐροδροκοῦντες, εἰς τὸν ναυτῶν εἶπε πρὸς τὸν Κανάρη.

— Καπετὰν Κωνσταντῆ, ἕνα καράβι ἀπὸ μακρὰ.

— Καλὰ, ἀποκρίνεται ἡσυχῶς ὁ Κανάρης.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὅτε τὰ δύο πλοῖα εὐρέσκοντο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, παρετηρήθη δι' τὸ σκάφος ἐκεῖνο ἦτο μέγα αὐστριακὸν ἱστιοφόρον. Τότε ὁ Κανάρης προσάσσει.

— Ἐμπρὸς παιδιά! πιάστε τοὺς γάντζους.

Τινὲς τῶν ναυτῶν ἔλαβον τὰ ὅπλα των καὶ ἐπέβησαν μᾶς λέμβου. Μετὰ τινος στιγμῆς ἡ λέμβος τοῦ Κανάρη προσήγγισεν εἰς τὸ αὐστριακὸν πλοῖον, ὁ Κανάρης μετὰ τῶν ἐνόπλων ναυτῶν ἀναρχοῦνται ἐπ' αὐτοῦ καὶ κρατῶν πυρίπλοον παρουσιάζεται ἐνῶπιον τοῦ αὐστριακοῦ πλοίαρχου, ὅστις τὸν ἐρωτᾷ ἐπιρροὸς τί θέλει.

— Θέλωμεν, ἀπαντᾷ ὁ Κανάρης νὰ μᾶς δώσῃς ψαμὶ, τυρὶ, νερό καὶ ἅπ' ὅτι ἄλλο ἔχει τὸ καράβι, διότι ψαροῦμε ἀπὸ τὴν πείνα.

Ὁ πλοίαρχος διατάσσει τοὺς ναῦτας του νὰ φέρουν ἄριον, τυρὶ, ἐν βαρέλιον σαρόέλλας καὶ ἑ-

παρκὲς νερό. Ἀφοῦ ταῦτα πάντα κατεβιβάσθησαν εἰς τὴν λέμβον, ὁ Κανάρης λέγει πρὸς τὸν πλοίαρχον.

— Ἐπειδὴ δὲν ἔχω λεπτὰ νὰ σὲ πληρώσω, γράψε σ' ἕνα χαρτὶ πόσα κάνουν καὶ φέρε το νὰ ὑπογράψω.

— Δὲν κάνουν τίποτε, ἀποκρίνεται ὁ πλοίαρχος.

— Βλέ, γράψε το, βάλε 2,000 γρόσια καὶ φέρε το νὰ τὸ ὑπογράψω.

Ἀφοῦ ὁ Κανάρης ὑπέγραψε τὸ χαρτὶ λέγει ἀφελῶς.

— Τὸ ἔθνος μας θὰ σὲ πληρώσῃ.

— Ἀλλὰ, ἐτόλμησε ν' ἀποκριθῇ ὁ πλοίαρχος, σεῖς δὲν ἔχεις ἔθνος.

Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κανάρη ἐξήστραψαν καὶ εἶπε μετὰ θυμοῦ.

— Ἐὰν δὲν ἔχωμε ἔθνος, θὰ κάμωμε.

τοῦτος κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἦτο κάποιος Μικὲς, αὐτοῦς ἔγινε πλοίαρχος ἐνὸς ἐμπορικοῦ πλοίου. Ἐντυχὲ δὲ ποτε εἰς ἐν ταξιδίον του εἰς Γαλάζιον νὰ συναρτήσῃ τὸν αὐστριακὸν πλοίαρχον, ὅστις τὸν ἀπεγνώρισε καὶ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην του τὸ συμβάν τοῦτο. Τότε ὁ καπετὰν Μικὲς τὸν παρεκίνησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ πληρωθῇ. Ὁ Αὐστριακὸς εὗρε φρόνιμον τὴν συμβουλὴν καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον κατήλθεν εἰς Ἑλλάδα. Μίαν πρωτὰν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ καπετὰν Μικὲ μετέβη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, ὁ δὲ καπετὰν Μικὲς εἶπε πρὸς τὸν ὑπουργόν.

— Ἐνθυμείσθε, Ἐξοχώτατε, ποῦ ὑπέγραψες μίαν ἀπόδεξιν γιὰ διὰ χιλιάδες γρόσια σ' ἕνα πλοίαρχο κατὰ τὴν Ἀλεξανδρείαν;

— Ναι, ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ Κανάρης.

— Τὸ λοιπὸν, ὁ πλοίαρχος ἔλθε νὰ πᾶσιν τὸν παρὰ.

Τότε ὁ Κανάρης ἐζήτησε τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ἐξήτασε καὶ ἀφοῦ ἐπίστην περὶ τῆς γνησιότητος αὐτῆς διέταξε νὰ ἀποδοθῇ τὸ σχετικὸν ἔνταλμα, τὸ ὅποιον ὑπέγραψε. Καὶ ὁ πλοίαρχος ἐπληρώθη.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΟΝΟΝ 2 ΔΡΑΧΜΑΣ

Καταγράφεται ἡμῖν ἐκ διαφόρων πόλεων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ δι' ἀρκετοὺς τινες πωλοῦσι τὸν «Θησαυρὸν» πρὸς ἀρχ. 2.20—2.50 ἑκαστὸν τεῦχος.

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας δι' ὃ «Θησαυρὸς» πωλεῖται μόνον πρὸς δύο δραχμάς. Ὅτιδήποτε ζητήσῃ ὁ πρῶτος περὶ αὐτοῦ εἶναι κατάχρησις, διότι οὐδεμία δαπάνη δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τοῦτο. Ἐπομένως πᾶς τις νὰ πληρώσῃ μόνον 2 δραχμάς καὶ νὰ καταγγέλλῃ ἡμῖν πάντα πράγματα ὁποῦδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἂν ἔτε περισσότερα.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ

ΤΟ ΓΚΙΟΥΛ ΤΖΑΜΙ

Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Θεοδ. Βελιανίτου.

Τὴν τελευταίαν νύκτα πρὸ τῆς ἄλωσης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ πόλις διήλθεν ἐν ἀγωνίᾳ. Εἶχεν εἰδοποιηθῇ ἔξωθεν ὅτι τὴν αὐγὴν θὰ ἤρχιζεν ἡ γενικὴ ἐπίθεσις τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ πρὸς ἅλωσιν τῆς θεοφυλάτου πόλεως. "Ολοὶ ἐπίστευον ὅτι καὶ ἡ ἐπίθεσις αὕτη θ' ἀπεκρούετο καὶ μετ' αὐτὴν ὁ Μωάμεθ δὲν θὰ ἐπέμενε πλέον εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν του ταύτην. Ματαίᾳ ἐλπίς. Ἡ τύχη τῆς πόλεως εἶχε κριθῇ πλέον καὶ ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία διήχετο τὰς τελευταίας σιγμὰς τῆς ἀγωνίας τῆς. Τὴν νύκτα τῆς 28 πρὸς τὴν 29 Μαΐου ὁ λαός, ὅστις προσέτρεχεν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ προσήχετο ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως, συνηθοῦντο εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Θεοδοσίας, κείμενον παρὰ τὴν πόλιν τὴν φέρουσαν τὸ ὄνομα τῆς ἰδίας ἁγίας, ἡ ὁποία μετὰ τὴν ἅλωσιν ὠνομάσθη «Ἀγία Καποῦ». ἦτοι «Πύλη τῆς Ἀγίας».

Ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Θεοδοσίας ἦτο ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῶν κομωτέρων, ἡ δὲ Ἀγία ἐθεωρεῖτο ὡς θανματοεργός. Κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν, οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας ἐκείνης ἐτέλουν ὁλονυχτίαν, ἐσιόλιζαν τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας μετὰ ῥόδα καὶ τὴν πρωτὰν μετὰ μεγάλῃς πομπῆς

περιέφερον εἰς τὰς ὁδοὺς τὴν εἰκόνα ἡγουμένον τοῦ κλήρου. Τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς αἱ Βυζαντιναὶ δέσποιναι προσεκόμισαν τὰ ὠραιότερα ῥόδα τῶν κήπων τῶν καὶ ἐκόσμησαν τὴν εἰκόνα καὶ τὸν ναὸν ὁλόκληρον. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἄπειρον πλῆθος διήλθε προφρευχόμενον πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς ἐορταζούσης Ἀγίας.

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον εἰς τὴν Πόλιν, ὁ Μωάμεθ τὴν 29 Μαΐου τοῦ 1453, τρεῖς ὥρας πρὶν ἔξημερώσῃ, ἦλθεν εἰς τὰ τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως ἐπιχειρήσῃ τὴν γενικὴν μάχην, δι' ἧς ἐξεπόρθησεν αὐτήν. Ὁ Σουλτάνος, ὡς λέγει ὁ Βάρβαρος, διήρσε τὸν στρατὸν εἰς τρεῖς μοίρας, ἐκάστην ἐκ πενήκοντα χιλιάδων. Ἡ πρώτη μοῖρα ἀπειλεῖτο ἐκ χριστιανῶν, ἡ δευτέρα ἐκ χωρικῶν καὶ ἡ τρίτη συνεκροῦντο ἐκ γενιτοῶν φερότων λευκὰ σαρίκια. ὅπισθεν δὲ τούτων ἦσαν ὅλοι οἱ σουμπασάδες καὶ ὅπισθεν αὐτῶν εἵπετο ὁ Σουλτάνος. Ἡ ἐπίθεσις ἤρξατο ἐνῶ ἀκόμῃ ἐπικράτει σκότιος. Ἡ πρώτη μοῖρα ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῆς λυσσώδους ἀντιστάσεως τῶν ἀμυνομένων εἰς τὰ τείχη. Ἦσαν τόσοι οἱ φονευμένοι,

ὥστε οἱ ἐπιτιθέμενοι ἤθελον νὰ ἐπιτρέψουν, εἰς τὸ στρατόπεδον, ἀλλ' οἱ ὅπισθεν εὐρισκόμενοι Τούρκοι τοὺς κατεκερματίζουν καὶ τοὺς ἡνάγκαζον νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ τεῖχος.

Ἡ λυσσώδης αὕτη μάχη διήρκει ἐπὶ δύο ὥρας. Οἱ πλείστοι τῶν τουρκικῶν μαχητῶν εἶχον τεθῇ ἐκτὸς μάχης, τέλος ὁ Σουλτάνος ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ἐπιζῶντας νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἐξώρμησε τότε ἡ δευτέρα μοῖρα, ὁ νέος αὐτοῦ ἀνθρώπινος χεῖμαρος, ὅστις ἐφώρμησεν διὰ αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ λυκαυτοῦς ἐφώτισαν τὸ βαθὺ σκότιος ἀπειλεῖτο δὲ ὑπὸ καταφρόντων μαχητῶν. Οἱ Ἕλληνες ὅμως ἀπέκρουον αὐτοὺς, πολυάριθμοι δὲ ἦσαν οἱ πεσόντες ἐκ τῶν Τούρκων.

Βλέπων κλονιζόμενον καὶ τὸ τιμῆμα τοῦτο τοῦ στρατοῦ του ὁ Μωάμεθ, ἐκάλεσε τοὺς ἀρχηγούς καὶ εἶπε.

— Ἐμπρός, ἀγαπητοὶ μου καὶ παῖδες ἐμοὶ εἴνε κατὰς νὰ ἐπιδείξητε τὴν ἀνδρείαν ὑμῶν.

Ἐκεῖνοι δὲ μετὰ βοῆς καὶ ἀλαλαγμῶν προέλασαν διαβάτες τὴν τάφρον ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ ἔξω τείχους. Ἐκεῖ συνεκρούθη ἡ τρομερώτερα μάχη ἐκ τοῦ συστάδην δι' ἀρχηγῶν ἁλίων. Ἡ κοίοντο βλαστημαὶ κραγαὶ δόξης τῶν τραυματιῶν, ἀναιμνωμένοι μὲ τοὺς θρηνώδεις ἤχους τῶν κωδῶνων τῶν ἐκκλησιῶν. Τὰ σιφί, ἡκολοῦδον νέα σίφη, τὰ δὲ ποῖα ἀπεκρούοντο ὅτι ὁ Μωάμεθ διωργάνωσε τὴν τρίτην καὶ ἐσχάτην ἐφοδόν.

Τὸ λυκαυγὲς τῆς Τρίτης 29 Μαΐου 1453, πενήκωστῃς τρίτης

ἡμέρας τῆς πολιτορκίας, ὁ Σουλτάνος τεθεὶς ἐπ' κεφαλῇ, ἤρξατο τὴν ἐπίθεσιν. Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν τρίτην μοῖραν, λέγει ὁ Κριτόβουλος, ὥρμησαν κατὰ τῶν τειχῶν τῆς ἀνυχτοῦς πόλεως μετὰ τοιοῦτων κραυγῶν καὶ ἤχων κυμβάλων, ὥστε ἐφαίνετο πανδαιμόνιον ἄλλου κόσμου. Αἱ κραγαὶ ἠκούοντο μέχει τῆς Ἀνατολῆς, ἦτις ἀπέχετο δώδεκα μίλλια τοῦ στρατοπέδου. Ἡ μοῖρα αὕτη εἶρε λίαν καταπεποιημένους τοὺς ὑπερασπιστὰς τῶν τειχῶν. Οἱ ἀνχεῖς κάτοικοι τῆς πόλεως, λέγει ὁ Βάρβαρος, ἐνόμιζον ὅτι εἶχον σχεδὸν ζωορθεθῇ καὶ ἐκραυγάζον «Ἐλεος, ἔλεος, ἐπουράνιε Θεέ, στείλε βοήθειαν εἰς τὸ Κράτος τῶν Κωνσταντινῶν, ἵνα μὴ κατακρατήσωσιν αὐτοὶ οἱ ἐθνικοὶ. Τέλος οἱ Τούρκοι κατὰρθωσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁ τελευταῖος αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος κατέκειτο ἤδη νεκρὸς παρὰ τὴν Πύλην τοῦ Ἀδριανοῦ ἀναπαύσας διὰ τοῦ ἥρωος τοῦ θανάτου τὸ φρόνημα τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ διήγησις τοῦ Μιγιάτοβιτς περὶ τῆς μεγάλης συμφορᾶς εἶνε δραματικωτάτη. Τὸ ἀγγελμα περὶ τῆς εἰσελάσεως τῶν Τούρκων διεδόθη ἀστραπιαίως. Πολλοὶ ἔφενγον παράντα πρὸς τὸν λιμένα καὶ τὰ πλοῖα, ὅμοιοι δὲ παμπληθεῖς ἔσπευδον πρὸς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, ὠδοῦμενοι ὑπὸ τινος μυστηρίου δυνάμεως θείας τινὸς προστασίας. Ἀλλὰ πλήθην ἔτρεχον ἡῆδε κάκεισε, μὴ γινώσκοντα ἐν τῇ ἀ

πορνώσει των κατὰ ποίαν διένθουνται τὰ τραπάρια. Εἰς τοὺς δρόμους προὐχώρου γυναικες κρατοῦσαι λαμπάδας ἀνημένας. Αἰφνης περιήλθεν εἰς αὐτὰς ἡ φήμη τῆς ἀλώσεως. Καὶ πρῶτον ἐσπρηναν βῶσαι ἐκ φρίκης. Ἐπειτα ἤρξαντο τρέχουσαι παραφύρας καὶ ἐν φρικτῷ τρόμῳ κραυγάζουσαι μετὰ ὁλοπύκνων. Αἱ φρικώδεις αὐτῶν κραυγαὶ ἀνῆρχοντο μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, μιγνύμεναι πρὸς τοὺς χαρμυσίνους ἀλλαλαγμοὺς τῶν Τούρκων.

Ὅπως ἅπασαι αἱ ἄλλαι ἐκκλησίαι, οὕτω καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Θεοδοσίας, ὅστις ὑφείτο παρὰ τὴν πύλην «Ἀγία Καπὸν» καὶ ἦτο περιβλεπτός παρὰ τοὺς ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων, οἵτινες εἶχον διέλθει τὴν νύκτα ἐκείνην προσευχόμενοι καὶ ἱκετεύοντες ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Πόλεως.

Τὴν 29 Μαΐου ἐρωτάζεται ἡ μνήμη τῆς Ἀγίας. Τὴν πρωΐαν εἶχεν ἀρχίσαι ἡ λιτανεία. Προηγεῖτο ὁ κληρὸς μετὰ τῆς ἱερᾶς εἰκόνης ἐστεμμένης ἀπὸ ρόδα καὶ εἶπετο ὁ λαὸς ἀναπέμπων τὸ «Κύριε ἐλέησον». Αἰφνης, ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν πλατείαν τὴν καλουμένην σήμερον ὁδὸν Βεφᾶ, ἡ ὁποία διασχίζει ὅλην τὴν Σταμπούλ, οἱ λιτανεύοντες ἐσπρηναν πρὸ ἐνὸς ἀγρίου σίφους γενιτσάρων, οἵτινες πρῶτοι εἰσπηδήσαντες ἀπὸ τοῦ τείχους, ἐπεδόθησαν εἰς τὴν σφαγὴν καὶ τὴν λεηλασίαν. Ὡς δαίμονες οἱ γενίτσαροι ἐορίσθησαν κατὰ τοῦ πλήθους τῶν γερότων, τῶν γυναικῶν καὶ τῶν

παιδίων. Ἀπαντες ἐσφάγησαν αὐθαρῆ. Ἦσαν τὰ πρῶτα θύματα τῆς ἐπακολοθηρᾶσης ἀτελεντήτου ἐκείνης σφαγῆς. Μέγα μέρος τοῦ ἐντρόμου πλήθους ἐσπράγη πρὸς τὸν ναὸν καὶ ἐπληρώθη οὗτος ὑπὸ τῶν πιστῶν. Οἱ γενίτσαροι εἰσέβαλον εἰς αὐτὸν καὶ μετὰ μικρὸν τὸ δάπεδον τοῦ ναοῦ ἐπληροῦτο ὑπὸ νεκρῶν. Ἐπὶ τῶν αἰμοφύρων ἐκείνων πτωμάτων ἔπρην πολλὰ ρόδα, μετὰ τὰ ὅποια ἦτο κεκοσμημένη ἡ ἐκκλησία. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι οἱ ἀρπάζοντες τὰς εἰκόνας, ὅπως ἀποσπάσουν τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἀργυρὸν ἐξ αὐτῶν, ἠθέλησαν τὰ καλύψουν τὸ ἀποτρίβασαι ἐγκλημά των μετὰ τὰ ρόδα, δι' ὧν ἦτο στεφανωμένος ὁ ναός. Ὅταν ἡ πόλις ἐγένετο λεῖα τῶν Τούρκων καὶ οἱ πασάδες εἰσῆλθον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Θεοδοσίας, εὐρέθησαν πρὸ τῆς τραγιῆς εἰκόνης, ἐνὸς ναοῦ γέμοντος πτωμάτων καὶ ἐστολισμένου ἀκόμη μετὰ τὰ ρόδα τοῦ Μαΐου. Ὁ ἱερός ναὸς μετεβλήθη εἰς ἱσαμὸν καὶ ἔλαβεν ἔκτοτε τὸ ὄνομα «Γκιουλ Τζαμί», ἦτοι τὸ ἐμένος τῶν ρόδων.

Τὰ ἐπακολοθήσαντα εἶνε ἀπερίγραπτα. (Τὸ θέαμα λέγει ὁ Κριτόβουλος, ἦτο δεινὸν καὶ ἐλσεινὸν καὶ ἐπερβάλλον πᾶσαν ἱστορίαν. Τὰ ἄγρια καὶ οὐραρά στήθη ἐξεκύνθησαν ἐν οὐκ ὁφθαλμοῦ ἀνὰ σύμπασαν τὴν πόλιν σφάζοντα καὶ λεηλατοῦντα. Ἐν μέσῳ τοῦ αἵματος καὶ τῶν φλογῶν ἐχάνετο ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, τὴν ὁποῖαν ὁ τελευταῖος Αὐτοκράτωρ τῆς ὑπερησπίσθη μέχρι τῆς ἐσχάτης αὐτοῦ πνοῆς

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

Ὅτε κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1910 ἐδρίσκοντο εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκ τῶν πρῶτων μου μελημάτων ἐθεώρησα τὰ ἐπισκεφθῆναι καὶ αὐτὴς τὸ ἀριστοῦργημα τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, τὸν ἀγκυρὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας, τὸ σύμβολον τοῦτο τῶν προαιωνίων πόθων καὶ βλέψεων σύμπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Μεγάλη δ' ὑπῆρξεν ὄντως ἡ ἐκκληστὶς μου ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει, δύναμαι νὰ εἶπω ἀνθρώπου βιβλιοθήκης παρὰ τὸν ναὸν εὐρισκομένης, ἣν ἐτελῶς ἠγγόνον κατὰ τὰς προηγουμένας μου εἰς Κων(σταντινούπολιν) ἐπισκέψεις καὶ τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξίς ἦτο ἀγνώστους μεχοὶ ἐσχάτων καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς κατοίκους τῆς ὁδωμανικῆς πρωτευούσης, καθάσον μῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀνακτιστικῆς τοῦ Συντάγματος ἐν Τουρκίᾳ ἐπιτεταμένη εἰς τοὺς ξένους τὰ ἐπισκέπτωνται τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη, ἰδρυθεῖσα κατὰ τὸν δωδέκατον αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτ (1142-1158) εἶνε ἡ παραδεδεχότερα πασῶν τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ κόσμου, περιλαμβάνουσα περὶ τὰς 2,999 τόμων πάντων θάως χειρογράφων καὶ οὐδενὸς μόνου ἐντύπου. Τὰ χειρόγραφα ταῦτα εἶνε ἐστιβαγμένα ἐν εἰδει ἐμπορευμά-

των εἰς εὐρείας σκευοθήκας (ράφια), προφυλασσομένας ὑπὸ παχέος δικτυωτοῦ σύρματος, ἐντὸς μεγάλης αἰθούσης παρασπείρουσας τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Τοῦ οἰκοδομήματος τούτου τὰ ἐξωτερικὰ τεῖχη εἶνε ἐπιχειρομένη διὰ λευκῆς ἀργίλου, ἐσωτερικῶς δὲ πεποικιλμένα δι' ὠραίου μοσαϊκοῦ περικοῦ. Ἡ στέγη ἀποτελεῖται ἐκ θόλου πεπλατυμένου καὶ καθιζάνοντος τρόπον τινὰ συγκειμένου δι' ἐκ πλίνθων ἐσφαλτωμένων τὰ παρόντα εἶνε μικρὰ καὶ στενὰ, προφυλασσομένα ὑπὸ χοιρῶν σιδηρῶν ράβδων.

Δεῖτα ἐκ τῶν ἀπαντωτέρων χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης ταύτης φυλάσσονται ἐντὸς ἀρχαίου κιβωτίου, ἔχοντος τὸ σχῆμα τζαμίου, τὸ ὅποσον περικαλύπτεται ὁλόκληρον ὑπὸ μαργάρου (σεντέφι). Τὸ παλαιὸν τοῦτο ἐπιτολὴ χρονολογούμενον πρὸ 2,000 καὶ πλέον εἰδῶν, εἶνε αὐτὸ κατ' αὐτὸ ἀριστοῦργημα ἁρετικῆς ἀξίας.

Ἐκαστὸς τῶν τόμων τῆς βιβλιοθήκης ταύτης, ὧν οἱ πλείστοι ἔχουσιν ἡλικίαν μεγαλειότεραν τῶν 3,000 εἰδῶν, ἔχει ἀξίαν τουλάχιστον 40 ἕως 50 χιλιάδων φράγκων. Πολλοὶ τούτων εἶνε γεγραμμένοι διὰ τῆς χειρὸς τῶν ἰδίων συγγρα-

φρών ἐν τῇ κλασσικῇ γλώσσῃ, ἣν ὀμίλουν οἱ πρῶτοι Τούρκοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Τουρκιστάν. Οὐδεὶς δὲ τὴν σήμερον γνωρίζει τὴν γλῶσσαν ταύτην. ἐκτὸς διασήμεων τινῶν σοφῶν τοῦ Χιβά (Τουρκεστάν), οἵτινες καὶ μόνοι γνωρίζουσι τὰ ἐξηγητὰ τὰ κείμενα τῶν χειρογράφων τούτων.

Μεταξὺ τούτων ὑπάρχει εἰς τὸ μὲν θαυμάσιος διὰ τὴν ὑπεροχὴν καλλιγραφίαν αὐτοῦ, βιβλιοδετημένος διὰ καθαροῦ χρυσοῦ, παμμέγιστος δὲ καταλαμβάνων ἑκτασιν 2 μέτρων καὶ 50 ἑκατ., ἐπὶ 3 μέτρων καὶ 50 ἑκατοσιν, τοῦ μέτρου! Λέγεται ὅτι εἶνε ἀρχαῖον ταρταρικὸν ποίημα φέρον τὸ ὄνομα Διάντιοι, γραφὲν τῷ 911 ὑπὸ τοῦ Χουσεῖν Βισκάρα, ἐνὸς τῶν μᾶλλον περφημισμένων Ταρτάρων ποιητῶν. Ὁ τόμος οὗτος ἐξ 104 σελίδων, πασῶν κεχρωσμένων, προσεφέρθη πρὸ ἐξωκοσίῳ ἐτῶν ὡς δῶρον εἰς τὸν Σουλτάνον τῆς Τουρκίας ὑπὸ Σάχου τινὸς τῆς Περσίας. Τὸ κείμενον εἶνε εἰς περσικὴν γλῶσσαν, ἑκάστη δὲ σελὶς εἶνε χρωματισμένη. Τὰ ἐκ 50 ἑκατοσίων τοῦ μέτρου περιθώρια τῶν σελίδων ἔχουσι γεωγραφικὰ σχήματα, ἐσχηματισμένα ἐκ μαυροῦ, συγκεκλιμένα ἐκ φύλλων χρυσοῦ καὶ χάριτος ζωῶν χρωμάτων.

Δύο ἕτεροι τόμοι, δῶρον Σάχου τινὸς τῆς Περσίας πρὸς Μαχμὺν τὸν μέγαν, εἶνε γεγραμμένοι εἰς γλῶσσαν λημονηθεῖσαν τὴν σήμερον ὑφ' ὅλων σχεδὸν τῶν θνητῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποβαίνει ἀδύνατον νὰ γνωσθῇ τὸ θέμα περὶ οὗ

πραγματεύονται οὗτοι. Τὰ βιβλία ταῦτα εἶνε συντεταγμένα εἰς τὴν αστρονομικὴν γλῶσσαν.

Τὸ πολέμιον τοῦτο κιδῶνιον παρῆκε ὡσαύτως ἕτερον θαυμάσιον ἰόνον φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν Nargai· περιλαμβάνει δὲ οὗτος τὰς παρατηρήσεις Μαχμὺν τοῦ Προμάχου, τοῦ πρώτου τινέου τούτου Σουλτάνου τοῦ φέροντος τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποῖον (1314—1321) ἡ πρὸς τὰ γράμματα κλίσις καὶ ῥοπή ἤρξατο ἐκδηλουμένη παρὰ τοῖς Ὀσμανλίταις, ἦτοι παρὰ τοῖς Τούρκοις τῆς Εὐρώπης. Ἐκαστον φύλλον μεμβράνης τοῦ βιβλίου τούτου εἶνε διαφόρου χρώματος· αἱ γωνίαι, τὸ ἄνω μέρος ὡς καὶ τὸ κάτω ἐκάστης σελίδος εἶνε πεποικιλμένα διὰ χρυσοῦ δικτύου· αἱ πλεῖστοι τῶν σελίδων φέρουσι ἐνθὺτατα περιθώρια, ἑφ' ὧν ὑπάρχουσι διάφορα σχεδιαγράμματα ἀξιόθαυμάστου ἀκριβείας.

Ἐτερος ὁραίος ἐπίσης τόμος, γεγραμμένος εἰς περσικὴν γλῶσσαν, πραγματεύεται περὶ τῶν ἀστέρων. Ὁ συγγραφεὺς τούτου εἶνε μέγας Αἰγύπτιος σοφός, λέγεται δὲ, ὅτι οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐγράφη σοφώτερον βιβλίον περὶ ἀστρονομίας. Τὸ κάλυμμα τούτου εἶνε ἐκ δέρματος πεποικιμένον διὰ σμάλτου ἐν τῷ ὁποίῳ εἶνε ἐγκεκολλημένοι λεπτοὶ μαργαρίται μετ' ἄλλων μικρῶν πολυτίμων λίθων—πραγματικὸν ὄντως ἀριστουργημα τέχνης.

Ἄλλ' ὁ ἀξιοθαύμαστος κέντριον τῶν τόμων τῆς βιβλιοθήκης ταύτης εἶνε παμμέγιστον δέκτυχον (in-folio) 3 μέτρων καὶ 75 σελ.,

ἐπὶ 5 μέτρων, ἐκ λεπτοτάτης καὶ ὠραιστάτης περιγραμνῆς, γεγραμμένον διὰ τῶν ὠραιστέρων καλλιγραφικῶν χαρακτήρων οὓς δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Ὁ παγκοσμίῳ φήμης τόμος οὗτος εἶνε ἀντίγραφον τοῦ γνωστοῦ εἰς τὸν ἰατρικὸν κόσμον ἔργου ὑπὸ τὸν τίτλον «Κανὼν τῆς Ἱατρικῆς». Εἶνε δ' οὗτος πραγματεία περὶ βοτανικῆς ἅμα καὶ ἱατρικῆς, γραφείσα ὑπὸ τοῦ διασημοῦ Ἀραβὸς ἱατροῦ Ἀδίκινα τοῦ επικαλουμένου πρίγκιπος τῆς Ἱατρικῆς, ἀκμάσαντος δὲ κατὰ τὸ 980—1037 μ. Χ.

Τὸ ἔργον τοῦτο περιλαμβάνει 500 σελύδας, ἑκάστη τῶν ὁποίων εἶνε πεποικιλμένη ὑφ' ἐνὸς διὰ μελάνης σχεδιαγράμματος, παρυστώματος ποῦ μὲν φρενὸς ποῦ δὲ ἰχθύος, ποῦ δὲ ἐνθῆμον ἢ ἄλλο τι ἔφρον, ἅπασαι δ' αἱ εἰκονογραφαὶ αὐταὶ φέρουσι τὰ φυσικὰ χρώματα τοῦ ζῶον ἢ τοῦ φρενὸς ὅπου παρυστώσει μετ' ὅλων τῶν λεπτομερειῶν ἀξιοθαύμαστον ἀκριβείας καὶ λεπτότητος περὶ τὴν ἐπέλευσιν! Πᾶσαι σχεδὸν αἱ μεγάλα βιβλιοθήκαι τῆς Εὐρώπης κατέχουσιν ἀντίγραφον τῆς διασημοῦς ταύτης πραγματείας τοῦ Ἀδίκινα· οὐδὲν ὅμως νομίζομεν εἶναι ἀρχαιότερον τοῦτου τοῦ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἀγίας Σοφίας εὐδοκουμενον καὶ φέροντος τὴν χρονολογίαν 1220.

Ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου χειρογράφου παρεκλήθη ὡς ἐπιστήσομαι τὴν προσοχὴν μου καὶ ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς περιγραμνῆς καὶ ἀξιοθαυμάστου ταύτης Βιβλιοθήκης τῆς Ἀγίας Σοφίας, γνωστῆς ἰσως εἰς ἐλαχίστους τῶν παρ' ἡμῖν ἢ τις ἀποτελεῖ σὺν τοῖς ἄλλοις μέρος τῶν πολυτίμων θησαυρῶν τῆς Κων

σταντινουπόλεως.

— Εἰς τὴν ἐπισκεψιν ταύτην συνόδου ὑπὸ φίλου μου Ἀγγλου φιλολογοῦντος, ἐπισκεφθέντος κατ' ἐπαράκλησιν τὴν πολέμιον ταύτην Βιβλιοθήκην, εἰς δὴν ὀφείλω τὴν ἐξηγήσιν τῶν πάντῃ ἀγνώστων μοι χειρογράφων τούτων. Εὐτυχῆς δὲ λογιζομαι ὅτι τὰς σημειώσεις μου τῆς ἐπισκεψῆς ἐκείνης συναρμολογήσας, δύναμαι νὰ παραδῶ εἰς τὴν δημοσίευσιν πρὸς διαφωτισμὸν.

MIX. N. KA·I·PHS
Ἱατρός

Η ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΣ ΤΟΥ Κ. ΦΟΡΔ

Τὰ «Φορτάκια» δὲ ὑπεριμνηθῶν εἰς δόξαν ἂν ὄχι εἰσιμῇ, ἀφοῦ προέκειται νὰ εἶναι ὑποψήφιος εἰς τὴν προεδρίαν τῆς Ἀμερικανικῆς Ὀμοσπονδίας, ὁ κ. Φορτὸς Φόρδ ὁ κατασκευαστὴς τῶν. Τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Ἀμερικανοῦ μεγαλοβιομηχανοῦ ἀπέλαβεν ὁ πολὺς ὑποστηρικτὴς τῆς πολιτικῆς τοῦ Ἀβρὰμ Λίνκολν καὶ μέγας πολέμιος τοῦ σκλαβωτοῦ, ἰδιοκτήτης δὲ πλήθους ὅλων ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων κ. λ. κ. Οὗ διόσημος καὶ παντοδύναμος δημοσιογράφος ἐδήλωσεν ὅτι καθόμως δὲ ἀποστηρίξει τὴν ὑποψηφιότητα αὐτῇ, παρὰ τὴν ἀνησυχίαν ἥτις ἤρχισε νὰ διακρίνεται εἰς τοὺς πολιτικοὺς κύκλους τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ἀνησυχῶν δὲ οἱ Ἀμερικανοὶ πολιτικοὶ, διότι ὁ κ. Φόρδ ἐξεργάσθη ἐσχάτως λόγον περὶ τῆς ἀνάγκης μεγαλειώσεων ἐξοπλισμῶν, θέλει τὴν πατρίδα, τοῦ τὸ μεγαλείτερον μιλιταριστικὸν κῆπος ὁ καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἀξιάπαινος κ. Φόρδ.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου Δημ. Δάλλα).

Ὅσοι ἐφοβήθησαν τὴν ζέστην ἢ δι' ὅλον ὄχιποτε ἄλλον λόγον δὲν προσήλθον τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ἐνθα ἐτελέσθησαν οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τοῦ Πανωνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου Σμύνης ἔχασαν ἐξαιρετικὴν εὐκαιρίαν μιᾶς ὥραίς ἀθλητικῆς συγκεντρώσεως καὶ ἠδίκησαν περισσότερον ἑαυτοὺς ἢ τὸν ὀργανιστὴν Σύλλογον, ὅστις ἀνέμενε πάντως ἐκδηλωτικώτερον ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ φιλοθλοκόμου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῶν Σμυρναίων, οἵτινες ἐξαιρετικῶς εἶχον τὴν υποχρέωσιν νὰ προσέλθουν περισσότεροι τῶν ὄσων προσήλθον.

Πάντως τὸ Στάδιον, ἰδίᾳ δὲ ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ αὐτοῦ παρουσίασε γραφικὸν θέαμα πυκνοῦ θεατηρίου, τάξις δὲ χαρακτηριστικὴ ἐπεκράτησε χάρις εἰς τὴν διατεθείσαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν δυνάμιν στρατοῦ καὶ χωροφυλακῆς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ φρουράρχου τοῦ Σταδίου λοχαγοῦ κ. Κοροπούλη καὶ τοῦ υποφρουράρχου ὑπολοχαγοῦ κ. Κασσαροῦ.

Δὲν ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς νὰ ἀναφέρωμεν ἂν ἐπέτυχον ἢ ὄχι οἱ ἀγῶνες ὡς ὀργάνωσις καὶ ὡς ἐκτελέσις. Οἱ δυνάμενοι νὰ ἐκφέρουν γνώμην ἐκ τῶν ἀριμυθίων καὶ εἰδικωτέρων ἦσαν ἐκεῖ παρόντες καὶ εἶδον καὶ παρηκολούθησαν μετὰ προσοχῆς τὴν καθ' ὅλου ὀργάνωσιν, τὰ δὲ

συγχαρητήρια αὐτὰ ἐν τέλει ἀπὸ θυνοῦ πρὸς τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Πανωνίου θεαίως δὲν ἦσαν τυπικὴ τίς φιλοφροσύνης ἐκδήλωσις, ἀλλὰ ἀναγνώρισις τῆς ἐπιτυχίας, ἣν καὶ κατὰ μέρος καὶ ἐν συνόλῳ ἐσημείωσαν οἱ ἀρκετοὶ τοῦ Πανωνίου.

Καὶ τὰ συγχαρητήρια ταῦτα κυρίως καὶ πρωτίστως ἀνήκουν εἰς τὸν θαυμάσιον καὶ ἀκαταπλήρητον γυμναστὴν τοῦ Πανωνίου Συλλόγου κ. Σοφοκλῆν Μάγνην, ὅστις ἀκαταπλήρητος καὶ μὲ ἐνθουσιασμόν ἐργασθεὶς καὶ καινοτομήσας συμφῶνως πρὸς τὰς νεωτέρας τοῦ ἀθλητισμοῦ ἀνάγκας κατάρθωσε νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἕνα στίβον καὶ μίαν κονίστραν τοῦ Σταδίου ἐντελῶς ἀγνῶριστον καὶ τελείως ἐπισκευασμένα, ὥστε οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀθληταὶ νὰ ἐκφράσων κατ' ἐπανάληψιν τὴν εὐχαριστήσιν των.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

ΟΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ

Ὀλίγην ὥραν πρὸ τῆς ὀρισθείσης διὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἀγῶνων ἡ ἐλλανόδικος καὶ ἡ τεχνικὴ ἐπιτροπὴ εὐρίσκονται εἰς τὰς θέσεις των, ἐνῶ οἱ ἀθληταὶ ἀναπαύονται εἰς τὰς μικρὰς στρατιωτικὰς κλῖνας τὰς τοποθετημένας πρὸς τὴν σφενδόνην ἀναιμένοντες τὴν ἀριξίαν τῶν ἐπισήμων πρὸς ἐναρξιν τῶν ἀγῶνων.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

Πρώτος προσέρχεται ὁ Μπαζροῦατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος μετὰ τοῦ ἐκ τῶν Συνεδριῶν Μητροπολίτου Ναυπακτίας μετ' αὐτοὺς δὲ ὁ πρωθυπουργὸς κ. Γονατᾶς μετὰ τῆς ἐριτίμου κυρίας του καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως κ. Πλαστήρας. Τὸ πλῆθος τοῦ Σταδίου μὲ φροντίδα ἐνθουσιασμοῦ ὑποδέχεται τοὺς γενναίους ἀξιοματικούς. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ μουσικὴ ἀνακρούει τὸ Βασιλικὸν ἑμβατήριον, καὶ ἀπὸ τῶν προφυλάκων τοῦ Σταδίου προβάλλει διασχίζων τὴν κονίστραν ἡ Α. Μ. ὁ Βασίλεὺς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Παύλου, τοῦ Ἀλέξανδρου κ. Σούτσου καὶ τοῦ ὑποπρίγκιπος τοῦ κ. Νικολαΐδου. Τὴν Α. Μ. ὑποδέχεται τὸ Προεδρεῖον τοῦ Πανωνίου καὶ τὰ μέλη τῆς Ἑλλανόδικου ἐπιτροπῆς, ἐνῶ ὁ κύριος ὄρθιος χαίρετ' ἐνθουσιάζων τὴν πρώτην ἐμφάνισιν ἀπὸ τῆς Βασιλείας Του εἰς ἀθλητικὴν ἐορτὴν τοῦ Σταδίου, ἐξαιρετικῶς δὲ τιμητικὴν πρὸς τὸν Πανωνιον Σύλλογον καὶ ἐκδηλωτικὴν τοῦ Βασιλικοῦ ἐνδιαφέροντος πρὸς τὰ Μεγαροπολιτικὰ ἀθλητικὰ Σωματεία τὰ ἐν Ἀθήναις ἐγκατασταθέντα μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Σμύνης.

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ὁ κώδων σημαίνει τὴν ἐναρξιν τοῦ πρώτου ἀγωνίσματος, τὸ ὅποιον εἶνε :

ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ 400 μ.
(4 ἀνὰ 100 μ.) ὁμάδων Συλλόγων.
Μετέχουσι 4 ὁμάδες Πανελληνίου, Ἑθνικοῦ, Πανωνίου, Κυπριακοῦ. Μετὰ ἕνα ὥριον ἀγῶνα ἀνακηρύσσεται πρώτη νικήτρια ὁμάς ἡ ὁμάς τοῦ Πανελληνίου Γυμν. Συλλόγου διατρέξασα τὴν ἀπόστασιν

εἰς 70. 42'', δευτέρω ὁμάς Πανωνίου 50 2)5'', γ' ὁμάς Ἑθνικοῦ 50 4)5''.

ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ 1800 μ.
(4 ἀνὰ 400 μ.). Ὁ Πανελλήνιος Σύλλογος ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ 2 ὁμάδων καὶ κερδίζει δι' αὐτῶν τὴν πρώτην καὶ δευτέραν νίκην. Τρίτης ἐλθούσης τῆς ὁμάδος τοῦ Ἑθνικοῦ. Ἐπίδοσις 3' 56 4)5''.

ΔΡΟΜΟΣ 3000 μ. κατ' ἄτομον καὶ καθ' ὁμάδας. Δέκα τρεῖς δρομεῖς ἀντιπροσωπεύοντες τοὺς Συλλόγους Πανελλήνιον, Ἑθνικὸν καὶ Πανωνιον λαμβάνουν τὴν ἀφετηρίαν. Ἐχρουν νὰ διατρέξουν ἐπὶ πλεον 144 μέτρον. Ἡ μῆξα τῶν δρομέων εἰς πυκνὴν φάλαγγα δέρεται πρὸ τῶν Βασιλικῶν θύρων καὶ τὸ θέαμα τῶν 13 δρομέων εἶνε γραφικώτατον. Ταχέως ὅμως ἀποσπᾶται τούτων ὁ Κράνης ὁ ἀήττητος δρομεὺς τῶν μεγάλων ἀποστάσεων καὶ διαρκῶς ἀπομακρύνεται, ἐνῶ τὴν δευτέραν θέσιν διαφιλονικοῦν μέχρι τέλους οἱ Ζαδὲς τοῦ Πανωνίου καὶ Νεάργου τοῦ Πανελληνίου.

Ὁ κύριος παρακολοῦνθ' ἐνδιαφέρον τὴν συμπλήρωσιν μιᾶς ἐκείνης τῶν στροφῶν τοῦ Σταδίου καὶ χειροκροτεῖ ἐνθουσιάζων τὸν Κράνην διε οἷος ἀρχίζει νὰ καταρτάνη καὶ νὰ ὑπερβαίη κατὰ μίαν ὁλόκληρον στροφὴν τοῖς τελευταίοις τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Τέλος ὁ Κράνης δοξασιτικῶς ἀποπερατεῖ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀφίσης ὅλους τοὺς ἀνταγωνιστὰς τοῦ ὅλσω μίαν ὁλόκληρον στροφὴν. Ἦδη τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν συγκεντρῶνται εἰς τὴν διεξαγομένην μονομαχίαν μετὰ Νεάργου καὶ Ζαδὲ διὰ τὴν δευτέραν θέσιν μονομαχίαν ἦτις

ἀπέληξεν ὑπὲρ τοῦ νεαροῦ δρομέως τοῦ Πανωνίου Ζαδὲ καρδήσαντος τὸ δεύτερον βραβεῖον μετὰ τὸ θανυμάσιον του ἀμπαλάς.

ΕΠΙΔΟΣΙΣ

α') Κράτης 9' 15 2)5'' (νέον Ἑλλήν. ρεκόρ), 6') Ζαδὲς 10' 5 4)5'', γ') Νεάρχου 10' 16 4)5'' δ') Συνολινὸς 10' 37 2)5''

Καθ' ὁμάδας νικητρία ἀνεδείχθη ἡ τοῦ Ἑθνικοῦ κερδίσασα τὴν 1ην 5ην 6ην 8ην καὶ 9ην θέσιν. ἦτοι συνόλου βαθμῶν 29 διὰ τῶν ἀθλητῶν Κράτη, Μιχαλάκη, Νιάτου, Κορδανοῦ, Λαγαῦ.

Δευτέρα δὴς Πανελληνίου 3 οὖν 4 οὖν 7 οὖν 13 βαθμ. 38.

Τρίτη δὴς Πανωνίου ἦτις δὲν ἀντεπροσώπευθη ἢ διὰ 3 μόνον δρομέων ἐξ ὧν ὁ Ζαδὲς καὶ Καραγιαννόπουλος ἐφθασαν εἰς τὸ τέτατον.

Η ΕΚΣΦΕΝΔΟΝΗΣΙΣ ΧΕΙΡΟΒΟΜΒΙΔΟΣ

Προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου ζωηρὸν ἰδίᾳ δὲ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν Ὁ Ζαχαρόπουλος τοῦ Ἑθνικοῦ ὑπέρροχος εἰς τὴν ἐκσφενδονικὴν ῥίπτει τὴν χειροβομβίδα εἰς ἀπόστασιν 69μ.80, μετὰ δεύτερον τὸν Κακούρη (Πανελληνίου) 58.05 καὶ τρίτον τὸν Ἀγγελ. Πάροαλην (Πανωνίου) 51.37.

ΤΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟΝ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

Ἐνῶ ἐτελοῦντο τὰ ὡς ἄνω ἀτομικὰ ἀγωνίσματα σὴ μετέχοντες τοῦ Πεντάθλου ἀθληταὶ ἀμιλλῶνται πρὸς ἀλλήλους διὰ τὴν νίκην. Ἰδοὺ τ' ἀποτελέσματα.

Χοχολιάδης	1	1	2	5	3	12
Ζαχαρόπουλος	2	2	3	4	5	16
Κακούρης	3	3	5	2	2	15
Καραμπάτης	4	5	1	1	1	12
Κοῦτουλας	5	4	4	3	4	20

Νικηταὶ πρώτου μετ' ὅλην βαθμολογίαν οἱ Καραμπάτης καὶ Χοχολιάδης.

Δεύτερος Κακούρης, γ' Ζαχαρόπουλος.

α') Ἀνωτέρα ἐπίδοσις

Ἄλματος 6.03 Χοχολιάδης.

Ἀκοντίου 42.20 »

Δρόμου 192 2)5 Καραμπάτης

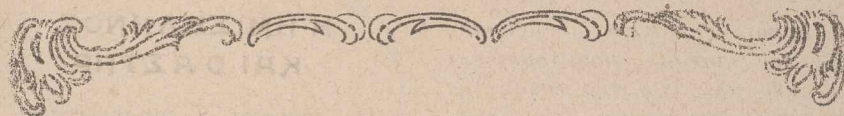
Δισκοβ. ἐλευθ. 36.79 »

Δρόμου 1500 5'41 »

Η ΛΗΞΙΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Μετὰ τὸν δρόμον τῶν 1500 μ. τοῦ Πεντάθλου ἐκηρύχθη ἡ λήξις τῶν ἀγώνων. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι θερμοῶς συνεχάρησαν ἀπερχόμενοι τὸ βυμβούλιον τοῦ Πανωνίου διὰ τὴν ἐπιτυχὴ διεξαγωγὴν τῶν ἀγώνων, ἡμεῖς δὲ πρὶν ἢ κλείσωμεν τὴν παροῦσαν ἀνασκόπην χορὸς ἔχομεν τὰ συγχαρῶμεν τὴν Ἑλλανοδόκον Ἐπιτροπὴν ἰδίᾳ δὲ τοὺς ἀπαρίστατας τὰς τεχνικὰς ἐπιτροπὰς κ. κ. Α. Μανιατάκη, Γ. Ρεβελιώτη, Ε. Γράτσιμανίδην, Δ. Ἀγγελουμάτην, Σταμ. Ἀλευράν, Γ. Παπακυριακοῦ αἰτινες μετὰ ζήλου ἐξεπλήρωσαν τὸ ἔργον των συντελέσαντες μεγάλως εἰς τὴν κανονικὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀγωνισμάτων.

Ἀνάλογοι εὐχαριστίαι καὶ συγχαρητήρια ὀφείλονται καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κ. Δ. Ἀγγελουμάτη ὁμάδα τῶν Συνοραίων προσκόπων ἡμῖς ἐκράτησε θανμαστὴν τὴν τάξιν τοῦ Στίβου καὶ τὸν ἱσχυρὸν τῶν ἀγώνων λοχαγὸν κ. Σ. Σπεράντιον. Δ. ΔΑΛΛΑΣ

ΕΘΝΙΚΑ ΕΜΒΛΗΜΑΤΑ

Ο ΦΟΙΝΙΣ

ΩΣ ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τοῦ 1828, μοναδικὸν σύμβολον, ἐν ταῖς δημοσίαις σφραγίσιν, ἐπεκράτησε τὸ σύμβολον τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ Κυβερνήτης δ' ἀντικατέστησεν αὐτὸ διὰ τοῦ συμβόλου τοῦ Φοίνικος, φέροντος κάτωθεν μετὰ τὸ ἔτος. 1821, ἦτοι τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς ἀνέστη ἐκ τῆς ἐαυτῆς τέφρας, ὡς ὁ Φοῖνις, ἀνῶθεν δὲ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἐπὶ Κυβερνήτου κατὰ νόμισμα τὸ ἱδιον σύμβολον ἔφερε μετὰ τοῦ ἔτους 1821. Τὸ 1821 λοιπὸν ἔντε τῇ σφραγίδι καὶ τῷ νομίσματι δὲν ἐδήλουν τὴν ἐποχὴν τοῦ πράγματος, ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, ἦτοι τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐκνήουσε τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς.

Μία τῶν μεγάλων κατὰ τοῦ Κυβερνήτου μεταμορφώσεων ἐπῆρξε καὶ αὕτη, ὅτι ἀντικατέστησε τὸ Ἑθνικὸν τῆς Ἀθηνᾶς σύμβολον διὰ τοῦ μυθολογομένου Φοίνικος ὡς ἂν ἤθελε κατὰ τοὺς κατηγόρους του, τὰ χαρακτηριστὴν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν μυθολογῆν, ἦτοι μοιραίαν καὶ τυχαίαν, κυρίως δὲ καταγωγῆς ἀποκρίφου καὶ ἀγνώστου, καὶ οὐχὶ ἔργον ἐσκεμμένον, μελετηθὲν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς ὁλομελείας τοῦ ἔθνους καὶ ἐκτελεσθὲν δι' ἡρωικῆς ἀποφάσεως. Οὐδεὶς δύναται νὰ παρα

δεχθῇ διὸ ὁ πραγματικώτατος ὁληντικὸς νοῦς τοῦ Κυβερνήτου προέθετο διὰ τοῦ συμβόλου τοῦ Φοίνικος, τὰ χαρακτηριστὴν μινδικὴν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν. Ἐπειτα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ μινδικὴ εἶνε καὶ εἰς τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν μῦθον ἀνήκει καὶ αὕτη, ὡς καὶ ὁ Φοῖνις!

☆☆

Ἀλλὰ πῶθεν ἡ τοῦ Κυβερνήτου κλίσις πρὸς τὸ σύμβολον τοῦ Φοίνικος;

Ὁ Σάββας ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὸν ΓΣΤ' καὶ ΙΖ' αἰῶνα πολλοὶ τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἰδίᾳ δὲ Κοῦτες καὶ Ἐπισκόποι, ἐξεπεδευθῶσαν ἐν τῷ Πατριστημίῳ τοῦ Πατρίτου. Οἱ Ἑλληνοπαῖδες οὗτοι, κατὰ τὸν ΓΣΤ' αἰῶνα, καὶ μάλιστα οἱ Κοῦτες, καὶ πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον καὶ ἐσκέπτοντο καὶ πολλὰ ἔγραφον καὶ ἐδημοσίεον ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς πατρίδος ἀπὸ πάσης ξενικῆς δουλείας. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἐπῆρξε καὶ Πάνδημος τις, νεανίας Κοῦς δαιμόνιος, ὅστις πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ποιηματιῶν ἱταλιστῶν ἐγραφεῖν ὑπὲρ τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς Κρήτης ἀπὸ τῶν δεινῶν τῶν ξενικῶν ἐπιδρομῶν καὶ τῆς τελείας ἀπὸ τοὺς τυράννους τῆς ἀπελευθερώσεως. Ὁ δεκαοκταετής οὗτος νέος καὶ

οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων συμμαχῶν τῶν τοῦ πάντοτε παθαινόμενοι, ἐν τῇ ξένῃ γῇ, περὶ τῆς τύχης τῆς παιρίδος, ἀπεφάσισαν, γὰρ ἔχωσι διαφορὰς τι σύμβολον παρηγορίας ὑπὸ τὰς θύφεις τῶν, ἐμφαίνον τὴν ἐθνικὴν ἀναγέννησιν. Ὡς τοιοῦτον δὲ σύμβολον ἐξελέξαντο τὸν Φοῖνικα, μετὰ σταυροῦ ἐπὶ τῆς κρατῆς του, ἀπαρᾶλλάκτως ὡς φαίνεται ἐν τῇ ταχυδρομικῇ σφραγίδι καὶ ἐν τοῖς νομίσμασι τοῦ Κυβερνήτου. ἐχάραξαν δὲ τὸ σύμβολον αὐτὸ ὑπὸ τὰς ἰδιαιτέρας τῶν σφραγίδας. Ἐκπαιτε, καὶ εἰς πολλὰ τῶν ἐν Ἑνετία τυπωθέντων ἑλληνικῶν βιβλίων ἀπειτυγῶς ὁ Φοῖνιξ, ἐν τῇ προμετωπίδι αὐτῶν, παρέμεινε δὲ παρὰ τοῖς κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα Ἑλλησι καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Παιανίου ἐκπαιδευμένοις, ἢ ἀνάμνησις αὐτῇ ὡς ἱερὰ, καθὼς προστινίζουσα τὴν τοῦ Ἑθνικῶν ἀνάστασιν. Εἰς αὐτὸ τοῦτο πρὸ Πανεπιστημίου τοῦ Παιανίου ἐξεπαιδεύθη κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ ὁ Κυβερνήτης, ὅστις βεβαίως θὰ ἐγνώριζε τὰ τοῦ Πανδύμου καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλληνοπαίδων τοῦ 12^{του} αἰῶνος, ἐντεῦθεν δὲ φαίνεται ἡ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας ἐντύπωσις ἐπέδρα ἐν ἑαυτῷ ἐπὶ τὴν παιρίδα ἐλευθερίαν, καλοῦσαν δὲ αὐτὸν ὅπως τὴν κυβερνήσῃ. Ἐν τῇ ἰσχυρᾷ τοῦ Κυβερνήτου διανοίᾳ, ἡ τοῦ Φοίνικος παράστασις, μετὰ σταυροῦ μάλιστα, ἐξεκινῶν ὡς πρακτικώτερον καὶ ἐμφαντικώτερον τὴν τῆς Ἑλλάδος ἀναγέννησιν, ἵκανοποιεῖ δὲ καὶ τὰς θαθείας αὐτοῦ ἠθροκευτικὰς πεποιθήσεις.

Ἡ ἩΜΙΣΕΛΛΗΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΤΗΡ

Ὡς γνωστὸν ἡ ἡμισέληνος καὶ ὁ ἀστήρ εἰν ἔμβλημα τῆς Ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας, ἀλλὰ τοιοῦτον ἦτο καὶ τὸ ἔμβλημα τῶν Βυζαντινῶν. Εἰς τὰ νομίσματα τῶν Βυζαντινῶν ἦτο κεχαραγμένη ἡ εἰκὼν ἀνδρὸς παρᾶνοφρόνου, τοῦ Βύζα, τοῦ πρώτου ὁδηγήσαντος ἀποκρίαν Μεγαρέων εἰς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἐκλήθη ἐξ αὐτοῦ Βυζάντιον, εἴτα δὲ ἐκ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου Κωνσταντινουπόλεως λόγος δὲ δὲ ὅτι οἱ Βυζάντιοι ἔλαβον ὡς ἔμβλημα τὴν ἡμισέληνον ἀναφέρεται ὁ ἐξῆς. Τὸ Βυζάντιον ἐπολιορκεῖτο ποτὲ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ὅστις ἀνασχόντας ὑπὸν ὅντο ἐπλησίαζε γὰρ εἰσελθὼν δι' αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν. Ἐντὺ δὲ ἐπεκράτει βαθὺ σκότος, αἴφνης ἀνέλαμψεν ἡ Σελήνη, οἱ δὲ σκύλλοι ἀκούσαντες τοὺς κτύπους τῶν ἀνορισσόντων τὴν ὑπόνομον ἤρξαντο γανγίζοντες λυσσοδῶς. Οἱ γανγισμοὶ τῶν κυνῶν εἰλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν φυλάκων καὶ οὕτως ἀπέτυχεν ἡ εἰσβολή. Οἱ Βυζάντιοι, ἀποδόσαντες τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως εἰς τὴν Σελήνην, ἤγειραν εἰς τὸν Βοσπόρειον λιμένα ἄγαλμα εἰς τὴν Θεὰν Ἐκάτην (τὴν Σελήνην) καὶ ἔλαβον ὡς σύμβολον τῆς πόλεως αὐτῶν τὴν ἡμισέληνον.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν Τούρκων καὶ τῶν Βυζαντινῶν καὶ ἄλλα βασίλεια εἶχον ὡς ἐθνικὸν αὐτῶν σύμβολον τὴν ἡμισέληνον καὶ τὸν ἀστήρα. Οὕτω, εἰς τὸ νομισματικὸν Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου ὑπάρχοντι χρυσὰ νομίσματα τοῦ

βασιλείου τοῦ Πόντου, διαορέσαντος ἀπὸ τοῦ 200—47 π. Χ. Τὸ βασίλειον τοῦτο, κείμενον εἰς τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν τοῦ Εὐξείνου, εἰχε πρωτεύουσαν τὴν Σινώπην, ἐκτεινέθη δὲ ἐντὺ 65 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου, στρατηγοῦ Πομπηίου. Τῶν νομισμάτων τοῦ Πόντου τὸ μὲν ἔμπροσθεν μέρος φέρει τὰς κεφαλὰς τῶν βασιλέων αὐτοῦ, ἐπὶ πέντε δὲ νομισμάτων εἰς τὸ ἔμπροσθεν αὐτῶν μέρος ὑπάρχει τὸ ἄστρον ἐντὸς τῆς ἡμισέληνον, παραπλεύρως τῆς εἰκόνης τοῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθημένου Διὸς, ἡ τοῦ Πηγάσου, ἢ μιᾶς ἐλάφου. Ἀλλὰ

ΜΙΚΡΟΛΟΓΑΡΙΣΜΟΙ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Δὸς Ἀντί» τοῦ Τάϊμς» ὁ κ. Φραγκλῖνος γράφει μίαν ἐνδιαφέρουσαν στατιστικὴν τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ πολέμου, ὃ ὁ πότος ἐσποίησε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον προγενέστερον.

Ὁ Ἑυρωπαϊκὸς πόλεμος, λέγει ὁ Φραγκλῖνος, ἐσποίησε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα 250 δισεκατομμύρια δολλάρια.

Τὸ ἀμερικανικὸν δολλάριον ἔχει βάρος μίᾳς οὐγγιάς, 250 δισεκατομμύρια ἀργυρῶν δολλαρίων ἔχουν βάρος 7,812,000 πόντων. Διὰ τὰ μεταφέρωμεν αὐτὸ τὸ βάρος χρειάζονται 3906 ἀμαξοστοιχίαι με 40 βαγόνια ἐκάστη. Καὶ ἐκαστον βαγόνιον δύναται γὰρ χωρεῖν 50 τόννους ἐμπορεύματα. Ἐάν ἐνδύσωμεν αὐτὰς τὰς ἀμαξοστοιχίας θὰ ἀποτελέσωσιν ἄλυσσον 1302 μίλων.

Ἐάν 250 δισεκατομμύρια ἀργυρῶν δολλαρίων τὰ θέσωμεν ἐν κατέπιν τοῦ ἄλλου, θὰ δυνηθῶσι γὰ

καὶ δύο ἀρχαῖα ἀντικα νομίσματα, τὸ μὲν χρυσοῦν, τὸ δὲ ἀργυροῦν, φέρουσιν πλησίον τῆς γλάνκας τὴν ἡμισέληνον καὶ τὸ ἄστρον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Ἀθῆναι. Βασίλειον. Μιθριδάτης Ἀρρισιανῶν. Διὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀμφότερα τὰ νομίσματα ταῦτα ὑπερθυμίζον τὴν συμμαχίαν, τὴν ὁποίαν ἔκλεισαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὸ 88 π. Χ. μετὰ τοῦ Μιθριδάτου κατὰ τῶν Ρωμαίων, πρὸς τιμὴν δὲ τοῦ βασιλέως τοῦτον τοῦ Πόντου ἔδωσαν τότε οἱ Ἀθηναῖοι τὸ οἰκόσημόν των εἰς τὰ νομίσματα αὐτῶν.

περὶ ὧσιν 236 φορές, κατὰ μῆκος τοῦ Ἰσημερινοῦ, τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν μας.

Ἀνάγινται αὐτὰ τὰ 250 δισεκατομμύρια γὰρ κατασκευάσωσι διατὴν γῆν μας μίαν ζώνην ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ καὶ τὸ πάχος αὐτῆς τῆς ζώνης θὰ εἴη 3/8 τοῦ πήχεος.

Ἐάν λάβωμεν ὅλα αὐτὰ τὰ δολλάρια καὶ τὰ θέσωμεν ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου θὰ ἔχωμεν στήλην ὕψους 49,322 μίλων, ἥτοι δύο φορές μεγαλειότερον εἰς μῆκος ἀπὸ τὸν Ἰσημερινὸν μας.

Ἐάν ὅλον αὐτὸν τὸν ἀργυρον τὸν διαμοιράσωμεν ἀκριβῶς μεταξὺ μας ἕκαστος κάτοικος τῆς γῆς θὰ λάβῃ ἀπὸ 170 ἀργυρᾶ δολλάρια.

Τί ἦτο δυνατόν γὰρ δημιουργηθῇ με αὐτὸ τὸ ποσό!.. Εἶνε δύσκολον γὰρ ὑπολογισθῇ.

Ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐγνώριζε τί ἐπράτει καὶ μετὰ τὴν ἀπεριοκρίαν τῆς ἐξόδου τὸν ἠθροαρόν της.

Δ. Κ. Σαρ.—

ΨΑΡΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ ΚΑΙ ΣΚΑΡΦΑΛΩΝΟΥΝ

Ίσως ὁ τίτλος αὐτὸς φανῇ περιεργός. Υπάρχουν ἀληθῶς εἰς τὴν φύσιν ἰχθύς δυνάμενοι νὰ περιπατήσουν, δηλ. νὰ προχωρήσουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἴτε εἰς τὸ βάθος τοῦ ὕδατος, εἴτε ἐκπὸς τοῦ ὑδατώδους περιβάλλοντος. Πρός τὸν σκοπὸν δὲ αὐτὸν μεταχειρίζονται συνήθως τὰ περύγια των ἢ βοηθοῦνται ὑπ' αὐτῶν. Ἀντὶ τὰ τὰ ξαπλώνουν, ὅπως κάμουν διὰ καλυμνοῦν, πιέζοντα τὸ ὕδωρ, τὰ μεταχειρίζονται ὡς ξύλινα πόδια δυνάμενα νὰ μετατολισθοῦν.

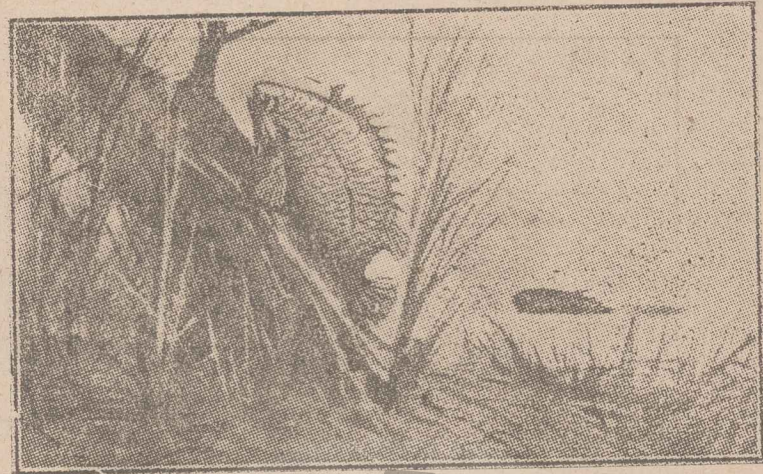
Τὸ βᾶδιμα αὐτὸ σὺδέποτε εἶνε ταχύ. Συγχέεται μὲ τὴν ἔσφιν μοριοῦτο τοῦ εὐάριθμα εἶδη, τὰ ὁποῖα τὸ μεταχειρίζονται, ἔχουν μίαν ἰδιορρυθμίαν κινήσεων καὶ συνηθειῶν, ἥτις τὰ ξεχωρίζει ἀπὸ τὰ ὅμοιά των. Ἄν μερικὰ ἐξ αὐτῶν σὺδέποτε ἀφίνουν τὸ ὕδωρ, τὰ περισσότερα δύνανται νὰ ἐξέλθουν καὶ νὰ ἐνῶσουν τοιοῦτοτρόπως τὴν ζωὴν των ἐπὶ τινα χρόνον μὲ τὴν ζωὴν τῶν πραγματικῶν ζώων τῶν πεδιάδων καὶ τῶν δασῶν μας.

Οἱ Τρίγγλοι παρορμίζουσιν τὸ εἶδος τῶν θαδιζόντων ἰχθύων, τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον καθ' ὅσον μένουσιν πάντοτε πιστοὶ εἰς τὸ περιβάλλον τῆς κατ'αγωγῆς των καὶ περιπατοῦν ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον καὶ μὲ

τὰ ἄλλα ψάρια τοῦ περιπατοῦν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, ἐπὶ τῆς λάσπης ἢ ἐπὶ τῆς στερεᾶς γῆς.

Υπάρχει μία δυσκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν. Οἱ ἰχθύς οἱτοὶ εἶναι πλασμένοι διὰ νὰ ἀναπνεύουν ἐντὸς τοῦ ὕδατος διὰ τῶν βρογχίων. Ἐπειδὴ, ἐκτὸς τινων σπινθίων ἐξαιρέσεων, δὲν ἔχουν πνεύμονας, ἀσφικτιοῦν εἰς τὸν ἀέρα. Τὸ μέσον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται πολλὰ εἶδη συνίσταται εἰς τὸ νὰ διατηροῦν ἀρκετὰ ὑγρὰ τὰ βρογχία αὐτῶν, διὰ νὰ ἡμποροῦν νὰ ἀπορροφήσουν ἀμέσως τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος. Ὁ ὁργανισμὸς κατορθώνει, χάρις εἰς ἴδιον σχηματισμὸν, νὰ ἐναποθηκεύῃ πέριξ τῶν βρογχίων μίαν μικρὰν ποσότητα ὕδατος, ἢ ὅποια ἀρκεῖ εἰς τὸ ψάρι νὰ ἦ πολλὰς εἰς τὴν ξηρὰν ἐπὶ πολλὰς συνεχεῖς ὥρας πρὸ πάντων ὅταν καὶ αὐτὴ ἡ ἀιμὸς σφαῖρα εἶνε ὑγρὰ.

Υπάρχουν ὅμως ψάρια τοῦ ἐξέρχονται εὐκολώτερον καὶ συχνότερον καὶ ὁμοιάζουν μᾶλλον μὲ τὰ ἀμφίβια. Ὅχι φόνον ἢ προσωαρμογὴ εἰς τὴν ἐναέριον ζωὴν εἶνε τελειότερα ἀλλὰ καὶ αἱ ἰδιότητές των πρὸς βᾶδιμα εἶνε πλέον ἀνεπτυγμέναι ἢ καὶ τὰ μέλη των συνίστανται πάντοτε ἀπὸ περύγια ἐκτὸς τῆς συνήθους των χρήσεως.

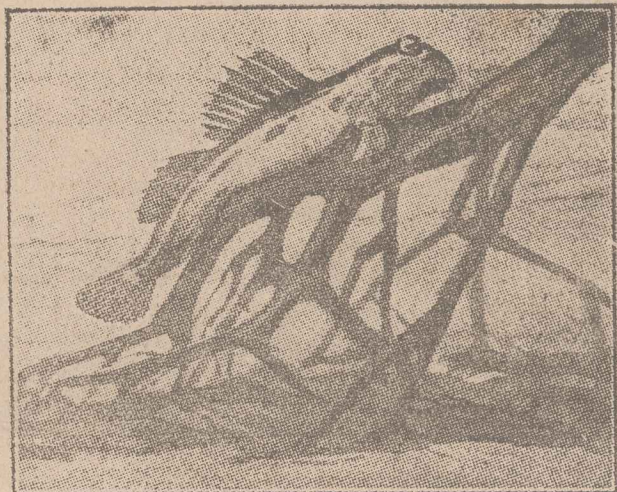
Τοιοῦτον εἶδος εἶναι οἱ Ἀναβάται ἰχθύς τοῦ γλυκοῦ ὕδατος, πολλὰ συνήθεις εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἀπὸ Ἀνατολήν. Μία ἰδιαίτερα διασημὴ τῶν ἀναπνευστικῶν ὁργάνων, τοῖς ἐπιτρέπει νὰ μένουν εἰς τὸν ἀέρα ἐπὶ μακρὸν καὶ πολλὰς κατὰ συνέχειαν ὥρας. Ἀπὸ τῶν βρογχίων των ὑπάρχουν κοιλώματα, ἐνθα συσσωρεύεται τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον διαχετεύεται κατὰ διαστήματα εἰς τὰ βρογχία κατὰ τοὺς περιπάτους των ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ ἀναπνεύσασα ὁργανὰ τοιοῦτοτρόπως προσελάσσονται ἀπὸ τὴν ξηρασίαν καὶ διατηροῦνται ὑγρὰ δυνάμενα νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν λειτουργίαν των ἀπορροφῶντα ἀμέσως τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος.

..

Οἱ Ἀναβάται ἔχουν σῶμα κα-

ρνεῖον, πλουσίως χρωματισμένον μὲ πορφύρον, κόκκινον, κναιρόν καὶ τοῦ ὁποῖου αἱ ἀποχρώσεις καὶ αἱ κηλίδες ἀλλάσσουσιν κατὰ τὸ αἶμα. Αἱ ἀκτίνες αὐτῶν ἐπιδοσάζουσιν τὸ μακρὸν αὐτῶν περύγιον τῆς πλάτης καὶ τῶν ἐπισθίων τελειώνουσιν μὲ στερεὰ κέντρα. Ἐπὶ πλέον τὰ σκεπάσματα τὰ σκεπάζοντα τὰ βρογχία ἔχουσιν εἰς τὰ ἄκρα των ἰσχυρὰς ἀκάνθας. Ὅλα αὐτὰ τὰ μεταχειρίζεται τὸ ζῶον διὰ τὴν μετακίνησιν του ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Ἐξέρχεται εὐχαρίστως τοῦ ὕδατος, ἰδίως κατὰ τὴν νύκτα καὶ προχωρεῖ ἐπὶ τῆς γῆς, πότε συρμένον καὶ πότε μὲ τὰ περύγια των ἡμπορεῖ ἀκόμη καὶ περισσότερα. Ἐὰν συναντήσῃ ἐπὶ τοῦ δρόμου του τὴν βάσιν ἑνὸς δένδρου,

ἢ μίαν ρίζαν κυρτωμένην πλαγίως, προσκολλᾶται μὲ τὰς ἀκάνθας τῶν περὶ γῶν καὶ τῶν ἐπιπλωμάτων καὶ συμμαζεύμενον ἐπὶ τῆς οὐρᾶς του καὶ προτείνει τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ προσκολληθῇ μακρότερα, κατορθώνει νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸ ἐμπόδιον. Μεταβάλλεται εἰς ἀναοριχητικὸν ἰχθύν.

Οἱ ἰθαγενεῖς ἀναφέρουν ὅτι ἀναοριχᾶται εἰς τὰ δένδρα διὰ νὰ τραφῇ μὲ τὸν χυμὸν των.

Οἱ «Περιόφθαλμοι» τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς εἶνε πλέον ἀξίωση μείωτοι ἀκόμη. Ἀνέχουν εἰς ἄλλην οἰκογένειαν καὶ πληροῦσιν πολὺ εἰς τοὺς κωτιοὺς τῆς θαλάσσης τῶν χωρῶν μας. Ἐχουν λεπτὸν σῶμα καὶ μεγάλην κεφαλὴν. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον ἰδιώμα των

εἶνε οἱ ὀφθαλμοὶ των, οἵτινες εἰνε ὀγκώδεις πολὺ πληροῖον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, ἐξέχοντες καὶ ἀεικνήται ὡς προσορισμένους νὰ ἐπιθεωροῦν τὰ πέριξ.

Τὰ ψάρια αὐτὰ ἐξέρχονται τοῦ ὕδατος συχνὰ, συνήθως μᾶλλον γιὰ νὰ εὗρουν τροφήν.

— Σκηνὴ ἀγρίας ζηλοτυπίας ἐξετυλίχθη εἰς τὴν Φερράραν τῆς Ἰταλίας. Μία πανδορμένη καιροφυλακτῆσα τὴν ἀντίζηλόν της, τῆς ἐτρόβηξε πέντε πιστολιές. Ἡ ἄλλη ὅμως μολοντί ἐπληγνῶδη ἀρκετὰ σοβαρῶς, ἐπέπεσε κατὰ τῆς πρώτης, τὴν ὁποίαν κατεξέσχισεν.

— Ἡ γηραιὰ Ἐλεονώρα Ντοῦζε θὰ δώσῃ εἰς τὸ Λονδίνον ἑξ παρυσιασίαις. Ἡ πρώτη θὰ δοθῇ τὴν 7ην τοῦ μηνὸς μετὰ τὴν «Γυναικα τῆς Θάλασσης» τοῦ Ἰψεν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΡΟΔΟΤΟΝ

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ συνεργάτου μας Χ. Χρηστοδασίλη).

Ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος εἶχε προσδιορίσει τὴν ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου, συμβᾶσαν τὴν 18ην Σεπτεμβρίου τοῦ 610 π. Χ. κατὰ τὴν λαβοῦσαν χώραν μεταξὺ τοῦ Κναξάρου βασιλέως τῶν Μήδων ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Ἀνδῶν ἀφ' ἑτέρου ρηξίν.

Ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος κατ' ὁδὸν σε νὰ διαβοῦν οἱ στρατοὶ τοῦ Κροίσου τὸν ἄλυσιν ποταμὸν χωρὶς νὰ τὸν διαβοῦν, διότι ἔπαιρνε διὰ διώρυγας τὸν ποταμὸν τοῦτον, ὅπισθεν των, καὶ ἐνῶ εἶχον αὐτὸν ἔμπροσθέν των, οὗτος μεταβαλὼν καὶ τὴν, εὐρέθη ὅπισθεν των.

Τὸ ἔτος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἶχε 375 ἡμέρας. Τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ 70 ἔτη σὺν νέκειντι εἰς 26250 ἡμερῶν.

Οἱ Ἀνδοὶ ἐπέτρεπον νὰ πορευθῶνται αἱ θνητάδες των, ἐκ δὲ τῆς πορείας των, ἐγκύαντες τὲς προικέας των.

Οἱ Ἀργεῖοι καὶ οἱ Σπαρτιάται ἐμιομαχίσαν διὰ τριακοσίων στρατιωτῶν ἀμφοτέρωθεν, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιδίκου μεταξὺ των χώρας Θυρέας, ἐκ δὲ τῆς μονομαχίας ταύτης ἐπέζησαν δύο Ἀργεῖοι, ὁ Χρόμιος καὶ ὁ Ἀλκίνορος, ἐκ δὲ τῶν Σπαρτιατῶν ὁ Ὀδονάδης, ὅστις καὶ ἠπτοκατόνησε, διότι δὲν ἤξιωθη νὰ πορευθῇ.

Οἱ Ἕλληνες, οἱ Ἀνδοὶ καὶ οἱ Μῆδοι ἔκαναν ὄγκους φιλίας, χαράπιοντες ἐλαφρῶς τοὺς βραχίονας των, καὶ λείχοντες τὸ αἷμα ἀλλήλων.

Τὸ αὐτὸ ἔθιμον ἐπεκράτει καὶ παρὰ τοῖς Ἡπειρώταις Ἕλλησι καὶ Ἀλβανοῖς μέχρι τῶν μέσων τοῦ 19' αἰῶνος.

Τὸ παιγνίδιον τῶν κύβων (τάβλι) εἶναι ἐφεύρεσις τῶν Ἀνδῶν, ἐξ ὧν τὸ παρέλαβον καὶ οἱ Ἕλληνες.

Εἰκότως καὶ τὸ τῶν ἀστραγάλων καὶ τῆς σφαίρας (τόπι).

Οἱ Τυρρηνοὶ εἶναι ἀποικία Ἀνδῶν, μεταναστεύσαντες ἐκ Ἀνδίας ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀττυοῦ υἱοῦ τοῦ Μάνου, διαιρέσαντες τὸν λαὸν εἰς δύο μοίρας, ἕνακα τῆς μεγάλης σιτοδείας, καὶ ῥηθέντος κλήρου, ἡ Τύχη κατέδίκασεν αὐτοὺς εἰς μετανάστευσιν, χάριν τοῦ νὰ ἐπαρκεύουν τὰ τροφίμα εἰς τοὺς ἐν Ἀνδίᾳ ἀπομεινάντας. Ἐλαβον τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρχηγοῦ των Τυρρηνοῦ, υἱοῦ τοῦ εἰρημένου βασιλέως.

Τὸ ἐπιμύριον εἶναι ἐφεύρεσις τῶν Μήδων, ἦτο δὲ φρούριον ἔχον ἐπὶ κυκλικούς τοίχους, τὸν ἕνα ἐντὸς τοῦ ἄλλου. Ὁ ἐξδομος καὶ τελευταῖος ἦτο ἡ ἔδρα τοῦ πρώτου βασιλέως των Δηϊόκου.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Μήδων Δηϊό

κης εἶναι ἐφευρέτης τῆς γραφειοκρατίας.

Εὐνοῦχοι ὑπῆρχον καὶ παρὰ τοῖς ἑξέχοις Μήδοις, ὅπως σήμερον παρὰ ταῖς ἀνταῖς τῶν Ἀριατῶν ἢ γεμόνων, ἐθεωροῦντο δὲ πιστότατοι.

Ὁ Ἀσινάγης βασιλεὺς τῶν Μήρων ἔσφαξε τὸν υἱὸν τοῦ αὐλικοῦ του Ἀρπάγου καὶ τὸν παρέδωσε πρὸς θρόνον αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, διότι ὁ Ἀρπάγος δὲν ἐξέτελεσε πιστῶς τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως του, νὰ φονεύσῃ τὸν ἔγγονον ἐκείνου, υἱὸν τῆς θυγατρὸς του Μανδάνης, Κύρον τὸν νεώτερον.

Ὁ ἑορτασμός τῆς ἐπετείου τῆς γεννήσεως εἶναι ἔθος περσικόν.

Οἱ Πέρσαι ἐκτὸς τῶν βοῶν ἔτρωγον καὶ ἵππους καὶ καμήλους καὶ ὄνους, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐπέτειον γεννήσεως.

Δὲν ἦτο ἐπιτετραμμένον εἰς τοὺς Πέρσας οὔτε νὰ ἐμοῦν, οὔτε νὰ οὐροῦν ἐνώπιον ἄλλων.

Ὅταν ἐχαιρειῶντο οἱ Πέρσαι, οἱ ὅμοιοι ἐφιλοῦντο εἰς τὸ σιῶμα, ἐὰν ἦσαν ἀνόμοιοι, ἐφιλοῦντο εἰς τὰς παρεΐας καὶ ἐὰν ἦσαν πάρα πολὺ ἀνόμοιοι ὁ πολὺ κατώτερος προσεκύνει τὸν μεγαλειέτερον.

Ἡ καλὴ ἀντιστροφή παρὰ Πέρσαις συνίσταται εἰς τὸ ἱππεύειν, τὸ τοξεύειν καὶ τὸ λέγειν τὴν ἀλήθειαν.

Τὰ μικρὰ παιδία δὲν παρονοιά-

ζοῦτο εἰς τὸν πατέρα των πρὸ τοῦ δου εἶναι, διὰ νὰ μὴ λυπῶνται οἱ πατέρες ἐν περιπύρρῳ θανάτου τοῦ παιδός.

Τὸ πρῶτον ἐγκλημα ἐτιμωρεῖτο παρὰ τοῖς Πέρσαις ἐπιεικέστατα.

Παρὰ τοῖς Πέρσαις ἦτο ἀπίστευτον ὁ υἱὸς νὰ φονεύσῃ τοὺς γονεῖς του, ἐὰν δὲ συνέβαινε τοιοῦτόν τι, γενομένης ἀκριβοῦς ἔξετάσεως, ἀνεκαλύπτετο ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο μοιχίδιον, ἢ ὑποβολιμαῖον.

Οἱ Πέρσαι βασιλεῖς ἐπεμπον δῶρα κατ' ἔτος εἰς τοὺς ἔχοντας πολλὰ τέκνα ὑπηκόους των.

Παρὰ Πέρσαις ἡ πολυτεχνία ἐθεωρεῖτο ἀνδραγαθία.

Ἡ λέπρα καὶ ἄλλα δεγματικά νοσήματα ἐθεωροῦντο ὡς ἀμαρτήματα πρὸς τὸν ἥλιον, παρὰ τοῖς Πέρσαις.

Σ

Οἱ Πέρσαι ἐσέβοντο μεγάλως τοὺς ποταμούς, διὸ οὔτε ἔπινον, οὔτε ἐνιπνιὸν τὰς χεῖρας, οὔτε οὐροῦν ἐντὸς αὐτῶν.

Σ

Τὰ πόματα τῶν Μάγων Περσῶν δὲν ἐθάπνοντο πρὶν σαραχθοῦν ὑπὸ τῶν κυνῶν ἢ τῶν ὀρεῶν, οἱ δὲ κοινοὶ Πέρσαι ἔθαπνον τοὺς νεκρούς των, ἀφοῦ τοὺς ἐκήρουν, δηλαδὴ ἀφοῦ τοὺς ἄλειψαν μὲ κηρί.

Αἱ ἐκ Καρίας γυναῖκες τῶν Ἰωνῶν, δὲν ἐκάλουν τοὺς ἀνδρας των διὰ τοῦ ὀνόματός των, οὐδ'

ἔτρωγαν μαζὺ των, διότι ἐκεῖνοι εἶχον φονεύσει τοὺς γονεῖς τούτων. Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐπεκράτει καὶ ἐν Ἠπείρῳ μέχρις ἐσχάτων.

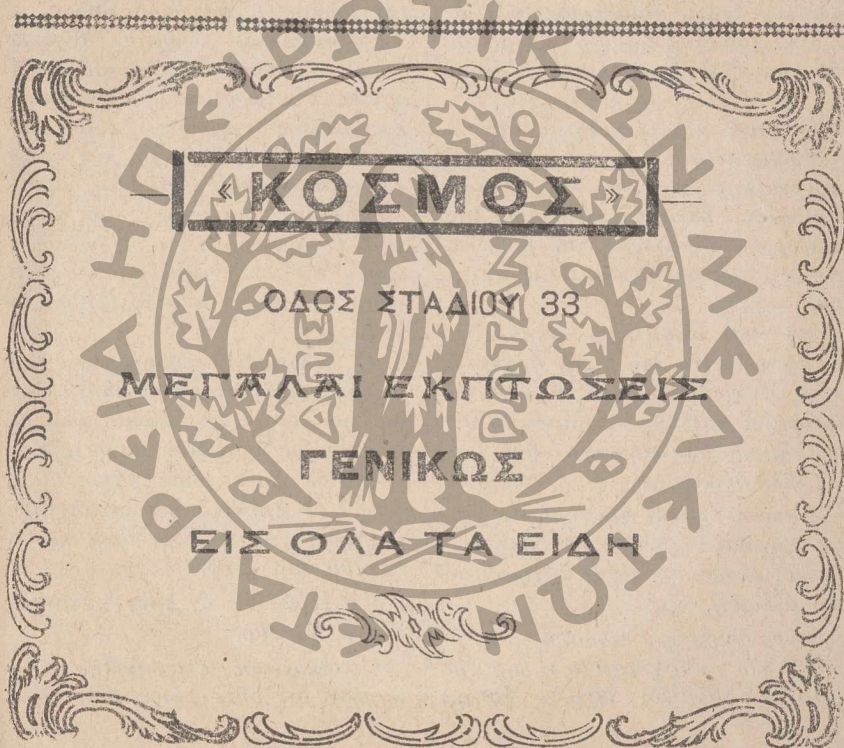
Οἱ Μάγοι τῶν Περσῶν ἐφόνευσαν ἰδιοχείρως ὅλα, πλὴν ἀνθρώπων καὶ κυνῶν.

Οἱ Μάγοι ἡμιλλῶντο εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν μυρμηκῶν, τῶν ὄφεων καὶ τῶν πτηνῶν.

Οἱ Κῆρες ἐλάμβανον ὡς ἐπίθετον τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς, ἀπὸ τοῦ πατρὸς. Παρόμοιόν τι συμβαίνει καὶ εἰς τινὰς νήσους τῆς Ἑλλάδος. Εὐγενοῦς γυναικὸς ὑπανδρεν

ομένης δοῦλον, τὰ τέκνα ἐθεωροῦντο εὐγενῆ, ἐνῷ εὐγενοῦς ἀνδρὸς, νυμφευομένου ξένην ἢ παλλακίδα, ἐθεωροῦντο ἀγενῆ.

Οἱ Λύκιοι πολεμοῦντες κατὰ τῶν Περσῶν καὶ νικηθέντες, ἐκλείσθησαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν των, ἐνθα συνήθροισαν γυναῖκας, τέκνα, δούλους, καὶ πλοῖται, ἔδωσαν πῦρ εἰς τὸ φροῦρον ἐκεῖνο διὰ νὰ τὸ καύσων ὁλόκληρον, καὶ ἀφοῦ ὤμισαν μετὰ τῶν φροδεροῦς ὄρκους, ἐξώρμησαν μὲ τὰ ὅπλα εἰς χεῖρας καὶ ἐφρονεύθησαν μαχόμενοι ἀπᾶντες, ἐνῷ ἐν τῷ μετὰ τὴν ἐκάνησαν αἱ γυναῖκες, τὰ τέκνα, οἱ δοῦλοι καὶ τὰ πλοῖτα των.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Τὸ κινεζικὸν γιὰ μὲν εἶνε οὐνολον διαφόρων οἰκοδομῶν παραλλήλως ἐκτισμένων, μὲ σκιᾶδας καὶ περίπτερα. Εἶνε δὲ συνήθως αὐτοκρατορικὴ ιδιοκτησία καὶ παρέχεται διὰ κατοικίαν τῶν ἀνωτέρων μανδαρίνων.

Δὲν ἀπαγορεύεται ὅμως καὶ εἰς τοὺς πλουσίους τοῦ Οὐραγίου Κράτους νὰ ἔχωσι ιδιόκτητον γιὰ μὲν, τοιοῦτον δὲ ἦτο καὶ τὸ τοῦ πλουτοῦ Κιν-Φὸ πολυτελὲς μέγαρον.

Ὁ Βάγγ καὶ ὁ μαθητὴς του, ἐσιτάθησαν πρὸ τῆς κυρίας πύλης, ἀνοιγόμενης ἐν μέσῳ τοῦ εὐρέως περιβόλου, ὅστις περιέκλειε τὰς διαφόρους οἰκοδομὰς τοῦ γιὰ μὲν, τοὺς κήπους καὶ τὰς ἀλᾶς του.

Ἄν ἀντὶ ιδιωτικῆς κατοικίας τὸ μέγαρον ἐκεῖνο ἦτο οἶκος ἀρχοντος τινὸς Μανδαρίνου, ἓνα μεγάλο τῶν παννὶν θὰ κατεῖχε τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸ ποικιλόγραφον ἄνω μέρος τῆς θύρας.

Ἐκεῖ δὲ νύκτα καὶ ἡμέραν, θὰ προσήρχοντο κρούοντες ὅσοι τῶν δικαιοκρινέων θὰ εἶχον αἰτήσεις νὰ υποβάλλωσι.

Ἀντὶ ὅμως τοῦ τοιοῦτου τιμιανου παραπύργου μεγάλα ἐξ ἀργίλου δοχεῖα (σιάμ-

ναι) ἐσιόλιζον τὴν εἴσοδον τοῦ γιὰ μὲν, περιέχονσαι τέϊον πυλῶν, ἀνανεούμενον ἀδιακόπως, τῇ φροντίδι τοῦ οἰκονόμου.

Τὰ δοχεῖα αὐτὰ ἦσαν προσιτὰ εἰς κάθε διαβάτην, ἢ γενναίῳ δὲ αὐτῇ ἐτίμα τὸν Κιν-Φὸ καὶ τὸν καθίστα ἀγαπητὸν εἰς τοὺς γείτονας του.

Μόλις ἐφθάσε ὁ κύριός των, οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ οἴκου ἐσπευσαν εἰς τὴν θύραν νὰ τὸν ὑποδεχθῶν.

Θαλαμηπόλοι, δρομεῖς, θυρωροὶ φορεῖς, ἱπποκόμοι, ἡνίοχοι, θεράποντες, νυκτοφύλακες, μάγειροι, ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀποτελεῖται τὸ κινεζικὸν ὑπηρετικὸν παρετάχθη δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ οἰκονόμου. Περὶ τοὺς δέκα δὲ δοῦλοι μινοῦμενοι κατὰ μῆνα διὰ τὰς βαρείας ἐργασίας, ἴσταντο ὀλίγον μακρότερα.

Ὁ οἰκονόμος προσηγόρευσε τὸν οἰκοδεσπότην, ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐπανάδῳ του, οὗτος δὲ νεύσας μόλις διὰ τῆς χειρὸς, παρήλθε ταχέως.

— Ὁ Σούν; εἶπε μόνον.

— Ὁ Σούν! ἀπήντησεν ὁ Βάγγ μειδιῶν. Ἄν ὁ Σούν ἦτο παρὼν, δὲν θὰ ἦτο Σούν.

— Ποῦ εἶνε ὁ Σούν; ἐπανέλαβεν ὁ Κιν-Φὸ.

Ὁ οἰκονόμος ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ δι' οὗτε αὐτὸς οὗτε ἄλλος

αὐτὸς ἐγγνώριζε τί εἶχε γένη ὁ Σούν. Ὁ Σούν αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος θαυτοῦ Κιν-Φὸ, τὸν ὁποῖον κατ' οὐδέ λαμηπόλος καὶ εἰδικὸς θεράπων νὰ τρώσῃν ἡδύνατο οὐδὲ νὰ στερηθῇ.

Ἦτο λοιπὸν πρότυπον ὑπηρετίου αὐτοῦ ὁ Σούν;

Τουναντίον μάλιστα ἐξετέλει κάκιστα τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἀφρημένος, ἀσυνάφης, ἀδέξιος τὰς χεῖρας καὶ τὴν γλῶσσαν, φοβερὰ λαίμαργος καὶ δειλὸς, ἀληθινὸς ζωγραφιστὸς Κινέζος, ἀλλὰ πιστὸς, ἦτο ὁ μόνος ὅπως δῆποτε ποῦ κατῶρθωνε νὰ συγκινή κάπως τὸν κύριόν του.

Ὁ Κιν-Φὸ εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας ἐλάμβανε ἀφορμὴν νὰ ὀργίζεται κατὰ τοῦ Σούν, καὶ ἂν δεκάκις μόνον τὸν ἐτιμῶρει, τοῦτο θὰ ἦτο πρὸς ποικιλίαν τῆς συνήθους του ἀδρανείας.

Ὁ Σούν λοιπὸν συνετέλεε τοιοῦτο ῥόλον εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ κυρίου του. Ἄλλως τε ὡς πάντες συνήθως οἱ Κινέζοι ὑπηρεταί, προσήχετο μόνος του νὰ τιμωρηθῇ, ὁσάκις ἐπρεπε καὶ ὁ κύριός του οὐδὲν τοῦ ἐφείδετο. Οἱ ραβδισμοὶ ἐπιπλέον ἐπὶ τῆς ράχους του, ἀλλὰ ὀλίγον τὸν ἐπείλε. Παλὴν ὀδύνην μόνον τοῦ ἐπροξένουν αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀποκοπαὶ τῆς κοιτίδας του, τῶν ὁποῖας ἐπέβαλλεν ὁ Κιν-Φὸ ὁσάκις ἦτο ἄξιος μεγάλης τιμωρίας, διὰ βαρὺν σφάλμα.

Κανεὶς πράγματι δὲν ἀγροῖ πόνον σημασίαν δίδουν οἱ Κινέζοι εἰς τὸ παραδοῖον αὐτὸ κρεμαστιάδι. Ἡ τῆς κοιτίδας σιέρησις εἶνε ἡ πρῶτη ἐπιβαλλομένη εἰς τοὺς μακροχρόνους τιμωρία καὶ ἀποτελεῖ ἰσόβιον ἀντίμειν!

Καὶ ὁ δυστυχὴς ὑπηρετὴς τίποτε δὲν ἐφοβεῖτο περισσύτερον ἀπὸ τὴν καταδίκην του, ὅσον τὴν ἀπώλειαν ἐνὸς τεμαχίου τῆς κοιτίδας του. Ὅταν πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ὁ Σούν προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κιν-Φὸ, ἡ αὐρὰ του αὐτῇ—μία τῶν ὠραιότερων τοῦ Οὐραγίου Κράτους—εἶχε μῆκος ἐνὸς μέτρου καὶ εἰκοσι πέντε ἑκατοστών.

Καθ' ἣν δὲ στιγμήν διηγούμεθα δὲν εἶχον ἀπομείνῃ ἐξ αὐτῆς εἰμὴ πενήκοντα ἐπὶ μόνον ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου!

Ἄν ἐξηκολούθει δὲ οὕτως τὸ πρᾶγμα, ἐντὸς δύο ἐτῶν ὁ Σούν θὰ ἐγίνετο ἐντελὲς φαλακρός.

✱✱

Ἐν τούτοις ὁ Βάγγ καὶ ὁ Κιν-Φὸ παρακολουθούμενοι εὐλαδῶς τὸ τῶν ὑπηρετῶν, διήλθον τὸν κήπον τοῦ ὁποῦ τὰ δένδρα, φύτευμένα κατὰ τὸ πλεῖστον ἐντὸς ἀγγείων καὶ κλαδευμένα μετὰ θαυμαστῆς μὲν ἀλλὰ καὶ ἀνυχεσιᾶς τέχνης, παρίστανον μορφὰς ζώων φανταστικῶν. Ἐπειτα διήλθον τὴν δεξιὰ μὲν πύλην ἐνδὸς τῶν ἰχθύων, καὶ τῆς ὁποίας τὸ καθαρὸν περὶ ἐκτετατοῦ ἐντελὲς ὑπὸ τὰ πλατεῖα φύλλα τοῦ νελοῦ μβου, τοῦ ὠραιότατου αὐτοῦ κινεζικοῦ φυτοῦ. Ἐχαιρέσαν ἐν μέγα ἱερογλυφικὸν τετραπόδον, ἐξωγραφισμένον διὰ τραχέων χρωμάτων ἐπὶ ἐνὸς τοῖχου ἐπιτηδὲς ἐκτισμένου, καὶ ἐφθασαν τέλος εἰς τὴν θύραν τοῦ κυρίου οἴκηματος τοῦ γιὰ μὲν.

Τὸ οἶκημα αὐτὸ συνέκειτο ἀπὸ ἐξ ἰσόγεια δωμάτια, καὶ ἐνὸς ὁρόφου. Βαμβακοκάλαμοι ἠπλοῦντο πρὸ τῶν θυρῶν καὶ τὰ παραθύρων,

διὰ τὰ καθιστώσιν υποφερτὴν τὴν υπερβολικὴν θερμότητα, συντελοῦντες καὶ εἰς τὸν ἀερισμὸν τῆς οἰκίας.

Αἱ πολύχρωμοι κέραμοι καὶ οἱ ἐκ λεπτῶν ἀραβουργημάτων στολισμένοι πλίνθοι ἐγοήρευον τὸ βλέμμα.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας, ἐκτὸς τῶν εἰδικῶς διὰ κατοικίαν τοῦ Βάγγ, καὶ τοῦ Κιν-Φὸ ὠρισμένων δωματίων, ἀπετέλουν αἰθουσαι περικυκλούμεναι ὑπὸ δωματίων διαφανῇ ἐχόντων τὰ τοιχώματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ἐξωγραφισμένοι σιέφρωνι ἐξ ἀνθέων καὶ γεγραμμένα ἠθικὰ ἀξιώματα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποία τόσον ἐπιμῶσι οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

Ἐδραι πανταχοῦ ἐξ ἀργίλου ἡ ξύλου ἢ καὶ μαρμάρου, καὶ δωδεκάεδροι τινὲς προσκεφαλαίων μαλακῶν καὶ ἀναπνευστικῶν, πανταχοῦ λαμπτήρες καίφανοι διαφόρων σχημάτων, περικυκλούμενοι ὑπὸ νέων ζωηροῦ χρώματος, με κρόσια καὶ φοῦντες πανταχοῦ ἐπίσης μικρὰ τοῦ ἰσχυροῦ τραπέζακια, «ισά-κιν» καλούμενα καὶ ἀπαραίτητα ἀποτελοῦντα συμπλήρωμα παντὸς κινεζικοῦ οἰκοκυρίου.

Τὰ δὲ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ γλυπτὰ σκεύη, τὰ διάφορα κειμήλια τῆς δυναστείας τῶν Μιγγ καὶ τῶν Τσιγγ, ἡ ἀπειρία τῶν κομποτεχνημάτων, ἡδύνατο νὰ ἀπασχολήσωσι τὸν θεατὴν ὥρας ὀλοκλήρους καὶ νὰ κρατήσωσιν αὐτὸν ἐν ἀδιαπτώτῳ θαυμασμῷ.

Ὁ πολυτελής ἐκεῖνος οἶκος περιελάμβανε πᾶσαν κινεζικὴν φαντασίαν καὶ πᾶσαν εὐρωπαϊκὴν ἀνε-

Ἀληθῶς ὅπως ἤδη εἶπομεν καὶ ἡ καλαοθησία του τὸ βεβαίως, ὁ Κιν-Φὸ ἦτο ἄνθρωπος τῆς προόδου.

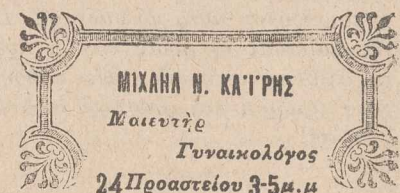
Δὲν ἔμενε ποτὲ μακρὰν ἀπὸ καμμίαν τῶν νεωτέρων εὐρωπαϊκῶν ἐφευρέσεων, ἀνῆκεν εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων τῶν σπανίων πλεόν σήμερον υἱῶν τοῦ Οὐρανοῦ, τοὺς ὁποίους μαγεύουσιν αἱ φινικαὶ καὶ χημικαὶ ἐπισοῆμαι.

Οὔτε ἦτο ἐκ τῶν βαρβάρων ἐκείνων, οἵτινες ἐκοφαν τὰ πρῶτα ἡλεκτρικὰ σύματα, τὰ ὁποία ἠθέλησε νὰ στήσῃ ὁ οἶκος Ρά-νολδ, ὅπως μανθάνῃ ταχύτερον τὴν ἀφίξιν τῶν ἀγγλικῶν καὶ ἀμερικανικῶν πλοίων καὶ ἀναγκάσας τοὺς μηχανικοὺς νὰ τὸ προσκολλήσωσιν εἰς σκάφος πλεόν ἐν μέσῳ ποταμοῦ!

Ὅχι. Ὁ Κιν-Φὸ συνετάσσετο εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν συμπαιγνιῶν του οἵτινες ἐπεδοκίμαζον τὴν κωδέρησιν, ὅτι ἴδρυνε τὰ ναυπηγεῖα καὶ τοὺς ναυστάθμους τοῦ Φὸν-Σάο ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Γάλλων μηχανικῶν.

Διὰ τοῦτο εἶχε μετοχὰς τῆς ἐταιρείας τῶν κινεζικῶν ἐκείνων ἀπομπολοίων, ἅτινα πλέουσι μεταξὺ Τιέν-Τσιν καὶ Σαγκάης πρὸς ἔθνη καὶ μόνον συμφέρον καὶ μετείχε τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν σκαφῶν, ἅτινα προερχοῦσι τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας τοῦ ἀγγλικοῦ ταχυδρομείου.

(Ακολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

Η ΜΥΓΟΦΟΒΙΑ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Σεντούλου.

Ῥοσθὲς μ' ἐφιλοξενούσαν, εἰς ἓνα συγγενικὸν μου σπίτι γεμάτον παιδιὰ. Φαιδρότατον, θὰ πῆτε. Καὶ βίως, ὅχι! Πάει ἐκεῖνος ὁ καιρὸς ποὺ ἦταν φαιδρὰ τὰ σπίτια ὅσα εἶχαν παιδιὰ! Σήμερα τὰ παιδιὰ, μικρὰ καὶ μεγάλᾳ, εἶνε σοβαρὰ, συζητοῦν, λογιζέονται, νευριάζουν, γρινιάζουν, φοβοῦνται, ἀνησυχοῦν καὶ γεμίζουν τὸ σπίτι μελαγχολίαν. Καὶ ξέρετε γιατί; Πρῶτον καὶ κύριον, διότι τὰ παιδιὰ σήμερον γεννιοῦνται μεγάλᾳ. Μόνον ὁ νέος ποιητὴς, ὅλως, παρεπονείτο ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε βάλει, ὅτᾳ στήθη μίαν καρδίαν παιδίου, μίαν ψυχὴν μεταχειρισμένην. Σήμερα μποροῦν νὰ τὸ λέγουν αὐτὸ ὅλοι οἱ νέοι καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ. Ἐπειτα διότι τὰ μαθαίνουν πολλὰ πράγματα καὶ πολὺ ἔννοιαν. Ἡ γνώσις δὲν βροῖναι καὶ δὲν γηράσκει τὸν ἄνθρωπον πρόωγος. Λοιπὸν τὰ σημερινὰ παιδιὰ κατέχουν αὐτὴν τὴν θλιβερὰν γνῶσιν ἀπὸ τὰ βάθρα τοῦ γητρυφείου. Γνωρίζουν πράγματα καὶ μυστήρια ποὺ εἶνε ζήτημα ἂν ποῖται νὰ τὰ γνωρίζουν καὶ μεγάλοι. Καὶ αὐτὸ πάλιν τὸ παρετήρησα προχθὲς εἰς τὸ σπίτι ποὺ μ' ἐφιλοξενούσαν.

Ὅλα του τὰ παιδιὰ, ἀπὸ ἑπτὰ ἐτῶν ἕως δεκαπέντε, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἐφαίνοντο νὰ πάσχουν ἀπὸ ἓνα εἶδος μυγοφοβίας. Σφήκες, μέλισσες, κατσαρίδες, σαῦρες, θηρία ἐπιτέλουν ἂν ἦταν οἱ μύγες, δὲν θὰ ἐτράμαζαν, δὲν θὰ ἐφώναζαν ἔτσι, ἅμα ἐβλεπαν καμμίαν νὰ πετᾷ εἰς τὴν τραπέζαν, ἢ νὰ κάθεται εἰς τὸ ψαλὶ ἢ εἰς τὰ φρούτα.

— Μύνουννα! ξεφάνιζε τὸ πουλάκι μου, ἡ Εὐθονοῦλα.

— Μύνουννα! σεκοντάριζε ὁ Τότης, τὸ χρυσό μου.

— Διώχτε τὴν: ἐπρόσταζε ἡ γενναία Μαριουῖλα, τροπομένη εἰς ἀτακτικὴν φυγὴν.

Ἀχ, Θε μου! ἀναστέναιζε ὁ σοβαρὸς Μιχὴς. Τί κακό!

— Μὰ πὺς κάστετε ἔτσι, παιδιὰ; Τὰ ἐμάλυνεν ἡ μητέρα. Ὅρίστε, τὴ διώξαμε, ἔφυγε, καὶ ἤσυχάστε!

Κι' ἄλλη!.. κι' ἄλλη!.. κι' ἄλλες καμμιὰ.

— Μὰ ποῦ βρίσκονται τόσες μύγες! Τίς κνηνοῦμε, τίς διώκνομε, τίς πιάνομε με φράκτες, τίς σκοτώνομε καὶ πάλιν τὸ σπίτι εἶνε γεμάτο!..

— Τί πληγὴ! τί κατὰρα!

— Ἐ, μὰ θὰ πάψετε λοιπὸν; ἂν γούνας ὁ πατέρας. Θὰ καθήσετε νὰ φάτε;.. Μ' ἐτρελάνετε με τίς μύγες σας!

— Τί λέτε, μπαμπά! Μὰ εἶνε νὰ

μὴν τρελλαθῇ κανεῖς, ὅταν ξέρῃ ;..

Αὐτὸ τὸ εἶπε, ὁ δικαστὴς Τοτός. Καὶ ἐπειδὴ ἐγύρισε μ' ἐρώτησε :

— Δὲν ἔχω δίκιο, θεῖε ;.. Ὅταν ξέρῃ κανεῖς τί φοβερός φορεὺς μικροβίων εἶνε ἡ μύγα, δὲν πρέπει νὰ τὴ φοβάται σὰν τὸν μεγαλύτερό του ἐχθρό ;

Πὼς ἐβγαίνουν ἀπὸ 'κεῖνο τὸ στομάχι τόσο μεγάλα λόγια...

— Μπα ; ἔκχα. Καὶ ποῦ ξέρεις θοὺ τί φοβερός φορεὺς μικροβίων εἶνε ἡ μύγα ;

— Καὶ γιατί πηγαίνω, θεῖε μου, στὸ σχολεῖο ;

— Α, ὁ δάσκαλος οἶς τὸ εἶπε ;

— Βεβαίωτατα ! Μὰς ἔδωσε μάλιστ', μὰς ἐμοίρασε χάρισμα, νὰ διαβάσουμε ἓνα φυλλάδιο πού τὰ λέει ὅλα, ὅλα !

— Δηλαδή ;

— Νὰ, πὼς οἱ ἀρρώστειες ὅλες προσέρχονται ἀπὸ τίς μύγες ! Ὁ τύφος, ἡ δυσεντερία, ἡ διάρροια τῶν παιδιῶν, ἡ ἱλαρά, ἡ σκαρλατίνα, ἡ χολέρα, ἡ φθίσις, ἡ ἱμφλουέντσα !

— Κάτι λίγες, βλέπω...

— Κι' ὅλες ἀκόμα πολλές...

— Ὡστε οἱ μύγες ἔχουν ὅλες αὐτὲς τίς ἀρρώστειες ;

— Μάλιστα. Δηλαδή τὰ μικρόβια τους. Τὰ παίρνουν ἀπὸ τίς ἀκαθαρσίες, ἀπὸ τὰ σκουπίδια ὅπου βόσκουν, καὶ τ' ἀφίνουν στὸ ψωμί μας, στὰ φρούτα μας, στὸ κρέας μας ὅπου κἀθονται. Ἐμεῖς τὰ τρώμε. Καταπίνουμε τὰ μικρόβια. Ἀρρωσταίνουμε. Πεδνίζουμε. Καταλάβατε, θεῖε μου ;

— Ναί, ἐκπτάλαβα... Ὡστε θά νοστιε στίς μύγες !

— Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ εἶνε τὸ σύνθημά μας : «Πόλεμος καὶ θάνατος στίς μύγες !» Ἔτσι μὰς εἶπε ὁ δά-

σκαλος. Ἔτσι λέει καὶ τὸ φυλλάδιο πού μὰς ἔδωσε.

☆☆

Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ ἐδιώχθησαν μετὰ θορύβου καὶ τρόμου διάφορες μύγες, κι' ἐπειτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Μίμης, ὁ σοβαρός.

— Ὅταν γίνεται, εἶπε, σὲ μιὰ πόλιν ἐπιδρομὴ ἐχθρικών ἀεροπλάνων πού ρίχνουν πύραυλους καὶ σκοτώνουν τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ἀνθρωποι τί κάνουν ; Φεύγουν σους κἀμποὺς καὶ στὰ βουνά γιὰ νὰ σωθοῦν. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνουν καὶ σὲ μιὰ ἐπιδρομὴ μυγῶν.

— Νὰ φεύγουν στὰ βουνά ;

— Ὁχι, ἀλλὰ νὰ τὴς διώχνουν, γιατί κι' οἱ μύγες εἶνε τόσα ἐχθρικά βιολογικά, πού μὰς βομβαρδίζουν μὲ μικρόβια καὶ μὰς σκοτώνουν. Σκορπίζουν κι' αὐτὲς τὸ θάνατο !

— Ὅρίστε ! Ἐφώνηξε τότε ἡ Εἰρηνοῦλα, πού εἶχε βγῇ μιὰ στιγμή. Ἰδέτε, θεῖε, ἐδῶ. Νὰ ἡ μύγα πού βομβαρδίζει.

Καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ φυλλάδιο πού τοὺς εἶχαν μοιράσει εἰς τὸ σχολεῖον. Πραγματικῶς, εἰς τὴν πρώτην σελίδα ἐφειγουράριζε μιὰ τεραστίαν μύγα, σὰν ἀεροπλάνο, βομβαρδίζουσα μὲ τεραστίαν μικρόβια τοὺς ἀνθρώπους... Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ, ἕστερ' ἀπ' ὅλας ἐκεῖνας τὰς περιγραφάς, τὰς ἐξηγήσεις καὶ τὰς οδηγίας τοῦ φυλλαδίου, ὕστερ' ἀπ' ὅσα θὰ τοὺς εἶπε κι' ὁ δάσκαλος, κατὰ παραγγελίαν τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, —Τηῆμα Σχολικῆς Ὑγιεινῆς σοῦ λέει ὁ ὅλλος !— ἦτο δυνατόν νὰ μὴ καταληφθοῦν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν μυγοφοβίαν αὐτὴν, πού τὰ ἔκαμε τὸσον ἀνήσυχα, γελοῖα καὶ ἀνυπόφορα ;.. Μὰ καὶ μεγάλος θὰ

ἤμποροῦσε νὰ ὑποχοντροιάσῃ μὲ τέτοιαν διδασκαλίαν περὶ μυγῶν ὅχι παιδιά, πού παίρνουν τοῖς μετρητοῖς ὅ,τι ἀκούουν καὶ ὅ,τι βλέπουν τυπωμένον καὶ ζωγραφισμένον !

☆☆

Τὰ λυπήθηκα τὰ κακόμοιρα κι' ἐπροσπάθησα νὰ τὰ καθησυχάσω. Τοὺς εἶπα ὅτι τὸ φυλλάδιο τοῦ ὑπουργείου δὲν λέγει βέβαια ψέμματα, ἀλλὰ παριστάνει τὸν κίνδυνον κάπως ὑπερβολικά. Ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβάται κανεῖς τόσο πολὺ τίς μύγες. Ὅτι ὅλες οἱ μύγες δὲν ἔχουν ἀπάνω τους μικρόβια, ὅτι ὅλα τὰ μικρόβια δὲν εἶνε θανατηφόρα, ὅτι ὅλοι οἱ ὀργανισμοὶ δὲν ἀρρωσταίνουν ἀπὸ αὐτὰ κι' ἐπιτέλους ὅτι ὅσοι ἀρρωσταίνουν δὲν πεθαίνουν ὅλοι... Νὰ διώχνουν βέβαια τίς μύγες, νὰ διατηροῦν τὸ σπιτί καθαρόν, νὰ σκεπάζουν τὰ σκουπίδια καὶ τὰ τρόφιμα, νὰ πλένουν τὰ φρούτα καλά. Ἀλλὰ ὅχι πάλι νὰ κάνουν κι' ἔτσι ! Νὰ βλέπουν μιὰ μύγα καὶ νὰ τὴν παίρνουν γιὰ ἐχθρικό ἀεροπλάνο, τί διάβολο !

Ἀλλὰ ποῦ ν' ἀκούσουν τὰ φοβισμένα παιδιὰ ! Καλύτερα ἤξερα ἐγὼ ἀπὸ τὸν δάσκαλον, ἀπὸ τὸν σχολικὸν ἱατρόν, ἀπὸ τὸν τμηματάρχην τῆς Σχολικῆς Ὑγιεινῆς καὶ ἀπὸ τὸν ὑπουργόν τῆς Παιδείας ; Καὶ δὲν ἔπαυσαν οὔτε στιγμὴν τοὺς φόβους των καὶ τὸ κυνῆγι των, μὲ τὸ σύνθημα πού τοὺς εἶχαν δοθεῖ : «Θάνατος στίς μύγες !»

☆☆

Ἄ, πόσον ἡσυχότερα, φαιδρότερα κι' εὐτυχέστερα ἤμεθα τὰ παιδιὰ

εἰς τὸν καιρὸν μου ! Τίποτε δὲν ἡξεύραμεν ἀπὸ αὐτὰ, τίποτε δὲν μὰς ἔλεγον εἰς τὸ σχολεῖον καὶ κατ' ἐκκονογραφημένον φυλλάδιον δὲν μὰς ἔστειλε τὸ ὑπουργεῖον. Ἀνίσταται, ἄφοβα, ἐπαίτουμε μὲ τίς μύγες, τίς ἐπιάνουμε, τοὺς ἐκρεμούσαμε ἐλαφρὰ χαρτάνια ὅσο νὰ πετοῦν μ' αὐτὰ ἡ τίς ἔχουμε σὲ χάρινα καρροτσάκια. Τὴς ἀφίναμ' ἐλεύθερες νὰ μὰς τριγυρίζουν, νὰ κἀθονται στὸ ψωμί μας, νὰ πέφτουν κάποτε καὶ στὸ γάλα μας. Μὰ δὲν πιστεύω νὰ ρωσταίναν τότε γι' αὐτὸ καὶ νὰ πεθαίναν περισσότερα παιδιὰ ἀπὸ σήμερα, πού τὰ μαθαίνουν νὰ φοβοῦνται τόσο τὰ μικρόβια καὶ τοὺς φορεῖς των. Τὰ μικρόβια, δὲ βαριέστε ! Πολὺ καλύτερα ἤμεθα, καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, τότε πού δὲν τὰ ξέραμε καθόλου !

ΓΡ. ΕΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΑΛΟΝΙ,

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΑΣ

ΛΑΖΑΡΗ

Προσφιλέτη συλλογὴ νέων μοντέλων. Garniseur ὁ ἐκ Παρισίων ἀφιεθεὶς γνωστὸς καλλιτέχνης κ. ΧΑΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ. Ἀριστοτεχνικὰ καὶ θαυμαστὰ σαλόνι. Τρίτην καὶ Πέμπτην ἐπιδείξεις μοντέλων. Εἰς τὰς ὑπαλλήλους Ὑπουργείων Τραπεζῶν καὶ Ἐπαγγελματιῶν ἐξαιρέτικαι τιμαί.

ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΛΑΖΑΡΗΣ

Ὁδὸς Ἐρμού, (Στοὰ Ριζάρη).

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐκτελοῦνται παραγγελίαι δι' ἀλληλογραφίας.

Ο ΣΚΟΠΟΣ

το μία από τὰς τελευταίας νύκτας τοῦ Ἰανουαρίου. Ἐχινόηζεν.

Οἱ δρόμοι τῆς πόλεως, αἱ πλατεῖαι, οἱ ἐξώσται καὶ αἱ στέγαι τῶν οἰκιῶν, ὡς καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ δένδρα τῶν κήπων, ὅλα ἦσαν κατάλευκα,

φορτωμένα χιόνια.

Ἐπιπτεν ἡ χιών ἀργὰ ἀργὰ, πυκνῇ, καὶ ἐπάνω, εἰς τὸ χιονισμένον στρώμα τοῦ δρόμου, ἂν ἐχαράσσεται κάποτε κανὲν ἥχος, ἐξηλείφεται ὁμιέσως. Οἱ φανοὶ εἰς τὰς γωνίας τῶν δρόμων ἔρριπταν φῶς ἀμυδρὸν καὶ μελαγχολικόν, καὶ εἰς τὰ σταυροδρόμια, ὅσον κανεὶς καὶ ἂν παρετήρει, ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω, δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ, δὲν ἐφαίνετο ψυχῇ. Παντοῦ ἐβασίλευε σιωπὴ. Ἐνόμιζέ τις ὅτι θ' ἀκούσῃ τὴν χιόνα νὰ πίπτῃ.

Μία ἀπὸ τὰς νύκτας κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ζωὴ ὁλοκληροῦ τῆς πόλεως περιορίζεται ἐντὸς τοῦ οἴκου, ὅτε αἱ συνήθειαι φιλικαὶ συναναστροφαὶ παρατείνονται πέραν τῆς τακτικῆς ὥρας..

Ὅλοι, ὡς καὶ οἱ πλέον πτωχοὶ, εὐρίσκουν τὰς νύκτας αὐτὰς ἐν καταφύγιον, ὅλοι ἀναπαύονται, ὅλοι κοιμῶνται, ὅλοι..

Ἐκτὸς τοῦ φρουροῦ!

Δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει οὔτε στέ-

γη, οὔτε ἐστία, οὔτε ἀνάπαυσις, παρὰ μόνον ἡ ξυλίνη σκοπιὰ, ὁ μανδύας του καὶ ἡ διαταγὴ τῶν ἀνωτέρων του.

..

Ἰδέτε ἐκεῖ κάτω. Ἰδέτε εἰς ἐκείνην τὴν σκοπιὰν τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον τὸν κουκουλωμένον, ἀκίνητον ὡς ἄγαλμα. Πρὸ πολλῆς ὥρας μένει ἐκεῖ, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, μὲ τὴν χεῖρα παραγωγμένην ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τοῦ τουφεκίου του, μὲ τοὺς πόδας εἰς τὴν χιόνα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ ὀφθαλμοὶ του κλείουν, ἡ κεφαλὴ του πίπτει σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ στῆθος. Ἀλλ' εὐθὺς μία ἐνδόμυχος φωνὴ τὸν ἐπιπλήττει καὶ σηκώνει πάλιν ἀποκρυσιστικῶς τὴν κεφαλὴν.

Ἰδέτε τον! Ὅλοι, καὶ αὐτοὶ οἱ πλέον πτωχοὶ ἔχουν στέγην, ἔχουν κλίνην, ἔχουν καταφύγιον, αὐτὸς δὲν ἔχει.

Αὐτὰ αἱ σκέψεις μοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν μία νύκτα πρὸς τὰ τέλη τοῦ Ἰανουαρίου, ἐνῶ ἤμην ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς.

Σκεπτόμενος αὐτὰ, περιεπάτου εἰς μικρὸν ἀπόστασιν ἐπὶ τῆς χιονισμένης πλατείας μὲ βήματα ἀργὰ, στρέφων τὸ βλέμμα πρὸς τὰ φωτι-

σμένα παράθυρα μεγάλης ἐκεῖ πλησίον οἰκίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἤρχοντο μέχρι τῆς ἀκοῆς μου ἤχος μουσικῆς χοροῦ καὶ κρότος βαρὺς βημάτων.

Ἐπειτα ἔβλεπα κάτω εἰς τὴν μεγάλην εἴσοδον τὰ κρυστάλλινα πολύφωτα καὶ τοὺς τάπητας καὶ τὰ ἀγγεῖα μὲ τὰ ἀνθῆ, καὶ τὸ μαρμαροστρωμένον, ἔδαφος καὶ τοὺς τοίχους σκεπασμένους ἀπὸ πλούσια παραπετάσματα ἐμπρὸς μου δὲ, πλησίον τῆς θύρας ἀνατάκτουστον κλίνην πολυτελῶν ἀμαξῶν, φωνὰς διαρκεῖς τῶν ἀμαξηλατῶν, ἀδιάκοπον ἀνεβοκατέβασμα κυρίων καὶ κυριῶν, τρέξιμον εἰς τὰς θυρίδας τῶν ἀμαξῶν, ἀνοιγμα μὲ ὑποκλίσεις, προσφορὰν τῶν χειρῶν μὲ σεβασμὸν, διακριτικὰς διασταυρώσεις τῶν ὑπηρετῶν μὲ τὰς λαμπράς των οἰκοστολάς.

Ἴδοι! προχωρεῖ μία ἀμαξα, οἱ ὑπηρεταὶ πηδοῦν γογγύρα κάτω ὅλοι τὴν περιστοιχιζοῦν δέκα χεῖρες ἀγωνίζονται, ποία πρώτη ν' ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα. ἀνοίγεται ἡ θυρίς τὸ πλήθος παραπερίβει καὶ σχηματίζει δύο σειράς, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ οἱ λαῖμοι μακρύνονται, τὰ βλέμματα προσηλώνονται· μία κεφαλὴ, ἐν μικρὸν ὑπόδημα, ἐν γερᾷ μὲ κατάλευκον χειρόκτιον· μία ἄλλη χεὶρ ἀπλώνεται· πρὸς ἀπὸ τὸ πλήθος, καὶ σφίγγει ἀπαλὰ τὴν ἄκρον τῶν δακτύλων· τὸ μικρὸν ὑπόδημα, σιγὰ, σιγὰ, μὲ πορφύρεζιν, πατεῖ κάτω. Ὡ, τί εὐμορφον! Ἀλλοίμονον ἐὰν ἐπατοῦσε τὴν χιόνα. Ἀλλὰ... ἔβγινεν ὀπίσω ἡ οὐρὰ τοῦ φορέματος. Ὡ, δυστυχία! θὰ ἐσκάλασεν εἰς κανὲν μαροφί!... Γογγύρα... τρέξατε!... ποῦ ἐπιάσθη;—ἐδῶ—ὄχι, ἐκεῖ!—— σιγὰ μὲ προσοχήν!—ἐλαφρά, ἐλαφρά! αἶ, νά! Ἡ οὐρὰ ἠλευθερώθη, ἡ κυρία περιπατεῖ. Τί ὥραιο ἀνά-

στημα! Κάμετε τόπον, ὀπίσω, κυττάξατέ την. Μία καλύπτρα ἀδιάκριτος δὲν ἀρίνει νὰ φανῇ παρὰ πολὺ ὀλίγον μέρος ἀπὸ τὸ εὐμορφον ἐκεῖνο πρόσωπον.

Ἡ ὥραία κυρία προχωρεῖ μὲ ἀξιοπρέπειαν, στρέφει, πατεῖ τὸ κατώφλιον, διακρίνεται ἀκόμη μία ἀκροατοῦ φορέματός της... ἔβγινεν ἄφαντος! Τί κρίμα! Ἀλλὰ ἡ φαντασία τὴν ἀναγνωρίζει μέσα εἰς τὰς αἰθούσας μεταξὺ τόσων ἄλλων κεφαλῶν ἱστολισμένων μὲ ἀδάμαντας καὶ μὲ ἀνθῆ καὶ τὴν παρακολουθεῖ εἰς τὰ γογγύρα γυρίσματα τοῦ χοροῦ....

..

Καὶ αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος ὁ στρατιώτης, μένει ἐκεῖ, ἐσκεπτόμενος. Μένει ἐκτεθειμένος εἰς τὸ κρύο, εἰς τὴν χιόνα μόνος, βωβὸς, παρημελημένος, χωρὶς παραγορίαν, χωρὶς ἐλπίδας. Ἐκεῖ ἐπάνω παίζουν μουσικῇ, χοροῦν, γελοῦν, εὐθυμοῦν, διασκεδάζουν καὶ αὐτὸς εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἐρημίαν του εἶνε ὑποχωρημένος νὰ ὑποστῇ ὅλον τὸν θόρυβον τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος ἀντηχεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του καὶ νὰ τὸν συγκοιῇ μὲ τὴν ἰδικήν του μόρσιν, μὲ τὴν μελαγχολίαν τῆς ἰδικῆς του καρδίας. Πρέπει νὰ ὑφίσταται τὸ μαρτύριον, νὰ βλέπῃ ὅλα ἐκείνα τὰ ὥραια πρόσωπα, ὅλα ἐκεῖνα τὰ βλέμματα καὶ μειδιήματα, καὶ νὰ εἶναι αὐτὸς μόνος, μακρὸν ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανὲν γυναικίον πρόσωπον νὰ τοῦ μειδώσῃ! Καὶ ἐνῶ βλέπει τὰς ἀδαμανταςτολίστες καὶ ἀνθοστολίστες ἐκείνας κεφαλὰς, αὐτὸς ὀνειρεύεται μίαν ἀγαπημένην κεφαλὴν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει οὔτε ἀδάμαντας, οὔτε

ένθη.

— Δεκανέα! φωνάζω.

— Παρών!

— Ποιος είναι αυτός ο στρατιώτης;

— 'Ο δεινά...

— Καλά! πήγαινε.

Καλά τὸ ὑπέθεσα! Εἶναι νεοσύλ-
λεκτος. Κατετάχθη μόλις πρὸ ὀλί-
γων ἡμερῶν, εἰς τὸ σύνταγμα καὶ εἰ-
ναι ἀκόμη ζαλισμένος ἀπὸ τὴν νέαν
ζωὴν του. 'Ο νοῦς του καὶ ἡ καρ-
διά του εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ σπίτι
του, μαζὺ μὲ τὴν μητέρα του καὶ μὲ
τὰς παλαιάς του συνηθείας. Ἡ προσ-
δοκία τῆς ἐπιστροφῆς ἀδελφῆς δὲν
τοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν. Καὶ πῶς
νὰ τοῦ ἔλθῃ ἢ ἐλπίς τόσον μακρι-
νῆς εὐτυχίας. Εἰς τὸ σύνταγμα ἡ
ἀκόμη δὲν ἀπέκτησε φίλους, ὑποφέ-
ρει ἀπὸ τὰ πειράγματα τῶν παλαιο-
τέρων στρατιωτῶν καὶ ἀπὸ τὰς πρῶ-
τας βαρείας ὑποχρεώσεις τῆς ὑπη-
ρεσίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ αἱ πλέον
δυσάρεστοι δὲν ἀκούει καμμίαν φρ-
νὴν φιλικήν· κανένα λόγον συμπα-
θείας δὲν βλέπει κανέναν μειδίαμα,
τίποτε μόνον φωνὰς ὀργισμένας καὶ
ἀπειλητικὰς. Ἀφοῦ μείνῃ φρουρὸς
ἄλλην μίαν ὥραν, θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ
φυλακεῖον, κατὰλοπος, καταβρεγμέ-
νος καὶ δὲν θὰ εὖρῃ παρὰ ὀλίγα ξη-
ρὰ σανίδια καὶ πλαγιάσῃ ἐπάνω νὰ
ἀναπαυθῇ καὶ νὰ κοιμηθῇ ὕπνον δι-
σσεκομιμένον καὶ τεταραγμένον, καὶ
θὰ ἐξυπνήσῃ μὲ ἓν σπρώξιμον ἢ
μὲ μίαν ἀγρίαν φωνήν. Δὲν ἔχει ὀ-
λίγην φωτιάν νὰ στεγνώσῃ τὰ ρούχα
του, δὲν ἔχει κρασί· ἴσως δὲν ἔχει
οὔτε καπνόν... καὶ οὔτε λεπτὰ διὰ
τ' ἀγοράσῃ. Αὐτὴν τὴν στιγμήν θὰ
υποφῇ. Ἡ μουσικὴ καὶ ὁ χορὸς
τὸν ἐνοχλοῦν· θέλω νὰ βεβαιωθῶ...
θέλω νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ... ὅχι!...
διὰτὶ ὅχι; θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ...

Καὶ ἐπροχώρησα. Ἐπέρασα ἐμ-
πρὸς ἀπὸ τὴν σκοπιάν, ἐκύτταξα μέ-
σα ἤτο σκοτεινὰ· δὲν ἠμπούρεσα νὰ
τὸν ἰδῶ καλὰ κατὰ πρόσωπον.

Ἐγύρισα ὀπίσω. Ἐσταμάτησα μί-
αν στιγμὴν καὶ ἐσυλλογίσθην:

— Ὅταν κατέχεται κανεὶς ἀπὸ
ζωηρόν αἰσθημα λύτης ἢ χαρᾶς, ὁ
ἦχος τῆς πρώτης λέξεως, τὴν ὁ-
ποῖαν θὰ προσφῇ, εἶναι ἀδύνατον εὖ
θὺς ἀμέσως νὰ μὴ εἶναι ἀντήχησις
αὐτοῦ τοῦ αἰσθηματος καὶ νὰ μὴ τὸ
φανερώσῃ! "Ἄς δοκιμάσω.

Ἐπλησίασα πάλιν εἰς τὴν σκοπι-
άν καὶ ἔσταθην ἀπέναντι. Ὁ σκο-
πὸς μὲ εἶδεν, ἐκινήθη καὶ ἐπροχώ-
ρησεν ἕως τὴν ἄκρην τῆς σκοπιᾶς.
Δὲν τὸν διέκρινα, οὔτε αὐτὸς μὲ διέ-
κρινε.

Τὸν ἠρώτησα μὲ ὕψος δῆθεν ἀ-
διάφορον:

— Κρυώνεις;

Ἐδίστασεν ὀλίγον· ἔπειτα ἀπήν-
τησεν:

— Ὁχι.

Μοῦ ἤρκει αὐτό· ἡ φωνὴ του ἔ-
τρεμεν ὀλίγον. Δὲν εἶχα ἀμφιβολία,
δὲν ἔσφαλα· εἶχα καλὰ μαντεύσῃ τί
ἠσθάνετο.

— Δὲν κρυώνεις ἀλήθεια, καθό-
λου, καθόλου;

— Αἱ, ὅχι... ὀλίγον ἐννοεῖται...
ἀλλὰ ὅχι καὶ τόσον πολὺ.

Ὁ κρυόμοιρος! Καὶ ὅμως ἦτο
παγωμένος! Ἐφοβεῖτο μήπως παρὰ
βῆ τὴν πειθαρχίαν ἂν μοῦ ἔλεγεν,
ὅτι ἐπάγωνεν ἀπὸ τὸ κρύον. Ὡσὸν
νὰ ἦτο αὐτὸς ὑπεύθυνος, διότι ἐχί-
οντες ἢ ὥσάν νὰ εἶχε χιονίσῃ κατὰ
διαταγὴν μου.

Μοῦ ἤρρεσε πολὺ ἡ ἀπάντησίς του.
"Ἄς μὴ μοῦ εἰπῇ κανεὶς περὶ ἀπο-
στάσεως μετὰξὺ ἀξιοματικῶν καὶ
στρατιωτῶν. Μάλιστα εἰς τοιαύτην
στιγμὴν!.. Ἡ καρδιά δὲν ἔχει γαλὸ

νισ, ὅπως ἔχει τὸ πλήρη. Καὶ
πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κανεὶς τό-
σον αὐστηρὸς καὶ ἀπότομος! Πρέ-
πει νὰ ἔγῃ σπύλαγγνα πέτρινα!

☆☆

Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ φανῇ ὅτι τὸν
ἐπλησίασα διὰ νὰ τὸν παρηγορήσω·
οὐδὲ πάλιν νὰ τὸν ἀφίσω χωρὶς νὰ
τὸν ἐγκαρδιώσω μὲ ὀλίγα φιλικὰ λό-
για.

— Πόσῃν ὥρᾳ θὰ μείνῃς ἀκόμη
σκοπὸς; τὸν ἠρώτησα.

— Δὲν ἤξεύρω, κύριε ὑπολοχα-
γέ... τὸ ὥρολόγιον δὲν ἀκούεται ἐ-
δῶ... ἴσως ἐξ αἰτίας τῆς μουσικῆς.

— Βέβαια... εἶπα μὲ οικειότερον
ὕψος... Νὰ κἀθῇται κανεὶς ἐδῶ ἀκί-
νητος, μὲ αὐτὸν τὸν καιρὸν δὲν εἶναι
διόλου εὐχάριστος. Ἐννοεῖται!.. Ἀλ-
λὰ τί τὸ θέλεις, παιδί μου. Αὐτὸ
εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μας!.. πρέπει νὰ
τὸ πάρομεν ἀπόφασιν. Καὶ αὐτὸ δὲν
εἶναι τίποτε· νὰ ἦσο εἰς τὸν πόλεμον,
θὰ ἔβλεπες καὶ ἄλλα χειρότερα. Ὅ-
ταν παραδεῖγματος χάριν εὐρίσκε-
σαι εἰς τὰς προφυλάκας μέσα εἰς
δάσος σκοτεινόν καὶ βροχὴν καὶ βρέ-
χην διαρκῶς, τόσον ὥστε τὸ νερὸ
περὶ τὰ ἐνδύματα καὶ φθάσει ἕως
εἰς τὰ πόδια! Καὶ εἶσαι μόνος, ἑ-
ρημος, καὶ δὲν βλέπεις μίαν ἀνταμὴν
ἐμπρὸς σου. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ
μείνῃς ἐκεῖ, ἀκίνητος, ὁρθός, ὥσάν
στῆλος, μὲ τὸ μᾶτι ἀγρυπνῶν, μὲ τὸ
αὐτὶ τεταμένον· διότι, ἐμπροσθὰ εἰ-
νε ὁ ἐχθρὸς καὶ ἠμπορεῖ ἀπὸ στιγ-
μῆς εἰς στιγμήν νὰ ἔλθῃ κατεπάνω
μας. Καὶ ἔπειτα ἀφοῦ περάσῃς ὁλό-
κληρον νύκτα ἐκεῖ, ἐπιστρέφεις εἰς
τὸ στρατόπεδον καὶ δὲν εὐρίσκεις
νὰ φάγῃς διὰ νὰ σοῦ περάσῃ ἡ πεῖ-
να, δὲν εὐρίσκεις οὔτε τόπον νὰ κοι-
μηθῇς καὶ ἀνταλλάξῃς νὰ ἐξαπλῶ

θῇς εἰς τὴν λάσπην ἢ ἐπάνω εἰς τὰς
πέτρας ἢ εἰς τὰ χόρτα τὰ βρεγμέ-
να. Αὐτὴ, μάλιστα αὐτὴ εἶναι ζωὴ
βασανισμένη!

Ἐδῶ δὲν εἶναι τίποτε. Κ' ἐκείνην
ὅμως τὴν ζωὴν, ὅσον καὶ ἂν εἶναι
γαμιάτη ἀπὸ κακοτυχίας καὶ ἀπὸ κιν-
δύνου, οἱ καλοὶ στρατιῶται τὴν
περνοῦν καλὸκαρδοὶ καὶ δὲν παρα-
πονοῦνται. Ὅταν ἠμποροῦν νὰ κοι-
μηθοῦν, —καλὰ! Ὅταν δὲν ἠμπο-
ροῦν, —ὑπομονή! Ὅταν ἔχουν ψα-
μί, —ἄγιος ὁ Θεός! Ὅταν δὲν ἔ-
χουν, νηστεία—καὶ ἡ ὥρα ἡ καλή! Δὲν
ἀπελπίζεται κανεὶς. Καὶ ἤξεύ-
ρεις διατί; διότι ζῇ μετὰξὺ καλῶν
συντεράφων καὶ ἀσθάνεται ὅτι ἐκτε-
λεῖ τὸ καθήκον του, ὅτι εἶναι στρα-
τιώτης διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ ὅ-
πον ὅπου ζῇ ἡ οἰκογένειά του, οἱ φί-
λοι του καὶ... καὶ ὅτι, περισσότερον
ἔχει ἀκαταμέτρητον καὶ ἱερὸν εἰς αὐ-
τὸν τὸν κόσμον. Ἐκατάλαβες;

☆☆

Συλλογίσου ἐκείνους τοὺς στρα-
τιώτας, οἱ ὁποῖοι φυλάττουν τὴν τὰ
ἑν. Πόσοι χάνονται! Καὶ ὅμως ποῖ-
ος τοὺς συλλογίζεται, ποῖος ἐνδυ-
μεῖται γὰν τὰ ὀνύματα των, ἐκτός
τῆς οἰκογενείας των. Καὶ μὲτα ταῦ-
τα αἱ στρατιῶται γυρίζουν μὲ προ-
θυμίαν εἰς τὰ βουνά, εἰς τὰ δάση,
διατί; διότι ἤξευρον ὅτι αὐτὸ εἶ-
ναι τὸ καθήκον των...

Ἐπίσης καὶ ὁ σκοπὸς! Τὴν νύ-
κτα, καὶ μάλιστα νύκτα ὥσάν αὐτὴν,
ποῖος τοὺς βλέπει τοὺς σκοποὺς, τυ-
λιγμένους μὲ τὸν μανδύαν των, κου-
λουρωμένους, μέσα εἰς τὴν σκοπιάν
των, ποῖος τοὺς συλλογίζεται, ποῖος
ἤξεύρει ἂν ὑπάρχουν; Κανεὶς. Καὶ
ὅμως ὁ σκοπὸς πρέπει νὰ μείνῃ ἐ-
κεῖ, ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, μὲ

προθυμία και με ὄρεξιν, χωρίς νὰ τοῦ περνοῦν ἀπὸ τὸν νοῦν μελαγχολικὰ ἰδέαι, πρέπει νὰ σκέπτεται καὶ νὰ λέγη:

☆☆

«— Ὅλοι κοιμῶνται καὶ ἐγὼ μόνος ἀγρυπνῶ· ἀλλὰ φυλάττω τὸν ὕπνον ὅλων. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον σκοποὶ, κανεὶς δὲν θὰ ἐκοιμᾶτο ἀπὸ τὸν φόβον του. Αὐτὴ ἡ μικρά μου ἡ σκοπιὰ προστατεύει τὰ μεγαλείτερα παλάτια· ὅπου δῆποτε καὶ ἂν τραγουδοῦν, καὶ ἂν παίζουν ὄργανα, εὐθυμοῦν καὶ διασκεδάζουν ἥσυχοι, διότι ἐγὼ στέκω καὶ φυλάττω καὶ ἔχω τὸ μάτι καὶ τὸ αὐτὶ ἀγρυπνον διὰ λογαριασμὸν ὅλων. Αὐτὸς ὁ χονδρομακρύς μου προστατεύει τὰ μετὰ ταῦτα φορέματα τῶν κυριῶν, ὅσοι πληγαίνουν εἰς τοὺς χορούς· αὐτὸ ἐδῶ τὸ σκότος προστατεύει ἐκεῖ νὰ τὰ φῶται ἡ ἰδική μου σιωπὴ ἐξασφαλίζει τὴν ζωηρότητα τῶν ἄλλων.»

Αὐτὰ πρέπει νὰ αἰσθάνεται ὁ στρατιώτης διὰ νὰ ἐγκαρδιώνεται, αὐτὴ εἶναι ἡ ὡραιότερα ἀμοιβή τῶν κύριων του καὶ τῶν θυσιῶν του. Συμφωνεῖς;

— Μάλιστα, κύριε ὑπολογαγέ!..

☆☆

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε ἤρχετο κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ εὐρῆκεν ἐμπόδιον εἰς τὸ μέσον τοῦ λόγου του.

Τὸ ἐνόησα καὶ ἐξηκολούθησα.

— Καὶ ὅταν μετὰ δύο ἔτη, δύο ἀτελείωτα ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια κάθε ἡμέραν, κάθε ὥραν, κάθε στιγμὴν ὁ στρατιώτης ἐθυσίασε τὴν θέλησίν του, τὴν ἐπιθυμίαν του, τὰ αἰσθήμα

τα τῆς καρδίας του, τὰς συνηθείας του, τὰς σκέψεις του, τὰ πάντα, τὰς καὶ τὰ ἐθυσίασε χάριν τοῦ καθ' ἡμετέρας του, χάριν τῆς σημασίας του, ὅταν μετὰ δύο ἔτη ἔλθῃ ὑπερήφανος, ἡ γλυκεῖά του ΠΑΤΡΙΣ καὶ τοῦ εἰπῇ: «Φθάνει πλέον ἔκαμες τὸ καθήκόν σου· δός μου ὀπίσω αὐτὸ τὸ ὄπλον, μετὰ τὸ ὁποῖόν μου ὑπερήσπισες τὴν τιμὴν μου καὶ τὴν ζωὴν μου καὶ πῆγαινε εἰς τὸ σπίτι σου, διότι ἡ μητέρα σου σὲ περιμένει καὶ αἱ ἀδελφαὶ σου θέλουν νὰ σὲ ἰδοῦν καὶ μιὰ ἀλληγνή πρὸς τὸ βράδυ ποσβάλλει εἰς τὸ παράθυρόν σου καὶ κυττάζει μακρὰν τὴν ὁδὸν τοῦ δρόμου ἀπὸ τὸν ὅποιον μέλλεις νὰ ἐπιστρέψῃς. **Εἰς τὸ μέλλον ἐγὼ ἡ Πατρίς σου θὰ ἀγρυπνῶ ἐπὶ σοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἰδικῶν σου.**»

Ὡ! τότε πίστευσε, παιδί μου, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ὑπηρετήσεν ὡς καλὸς στρατιώτης, ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς του μετὰ τὴν συνειδήσιν ἥσυχον, μετὰ τὸ μέγα πονεῖν καθαρὸν καὶ ὑπερήφανον, πιστευσέ με, αἰσθάνεται τὴν μεγαλειότητα καὶ ἱερωτέραν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς του. Τὸ καταλαμβάνεις αὐτό;.. τὸ πιστεῖς;

— Μάλιστα, κύριε ὑπολογαγέ!..

— Καὶ ἀφοῦ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ σπιτάκι σου, τὸ βράδυ τὸ καλοκαί-

Διὰ Θεραπείαν

Καταρράκτου, Στραβισμού (ἀλλοιωθείας) Τραχημάτων κ.τ.λ., **δυνισθόμεν** τὴν τελείαν Κλινικὴν

κ. Σπύλιον Χαραυῆ
τ. ὁφθητοῦ ὀφθαλμολόγου
27, Μενάνδρου 27.

Τηλεφ. 654

ρι, ὅταν λάμπῃ τὸ φεγγάρι... τότε ἀρχίζεις πάλιν τὰς διασκέδασεις σου, καὶ θὰ ἔχῃς, ἔξω εἰς τὰ ἀλώνια μετὰ μετὰ τοὺς συντρόφους σου, χοροὺς καλλιτέχνους ἀπ' αὐτόν, ἐκεῖ ἐπάκου.. Αἱ!.. δὲν εἶναι ἀλήθεια;

☆☆

Ὁ στρατιώτης δὲν ἀπεκρίνετο.

— Ἀλήθεια ἢ ὄχι;

— Ὡ! ναί!.. εἶπε τέλος πάντων ὁ στρατιώτης μετὰ φωνὴν, τὴν ὁποῖαν νομίζω ἀκόμη ὅτι ἀκούω. Ὡ.. βέβαια!.. βέ.. βαι..

Καὶ ἡ φωνὴ του διεκόπη.

Καὶ ἡξεύρατε διατὶ διεκόπη;

Ἰδιότης συγκινημένος, ταρραχμένος ἀπὸ ἀγάπην, ἀπὸ στοργὴν, ἡξεύρω καὶ ἐγὼ— ἴσως καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην διὰ τὰ ἀδελφικά μου ἐκεῖνα λόγια, ὁ καλὸς νέος ἐλησμονήσεν διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι ἐγὼ ἤμην ἀξιομαχικός καὶ αὐτὸς ἦτο ἀπλοῦς ταπεινός, νεοσύλλεκτος, καὶ μοῦ ἔδωκε τὴν χεῖρα.

Εὐθὺς ὅπως συνησθάνθη τὸ σφάλμα καὶ ἀπέσυρεν ἀμέσως τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ παλάμη του εἶχε προσφύσῃ νὰ ἐγγίσῃ τὸν μανδύκα μου.

— Αἱ!.. τί ἔχεις; τοῦ εἶπα.

Αὐτὸς ἀπαράδωκε κατὰ ἐκθύρσιν ὥς νὰ ἐξῆται συγγνώμην διὰ τὸ κίνημά του καὶ ἐτοαβήχθη εἰς τὸ βάθος τῆς σκοπίας του.

Μοῦ ἐφάνη ὅτι τὸν ἤκουσα ἐκεῖ ν' ἀναιδέως με κόπον. Ἰσως ἔκλαιεν.

☆☆

Ἀπεμακρύνθη με βαθεῖαν συγκίνησιν. Ἡσθάνομην ὅτι εἶχα κάμῃ καὶ λὴν πράξιν καὶ ἤμην εὐχρησθημένος ἀπὸ τὸν ἐαυτόν μου.

Ἐκκύταξα τότε ὑψηλὰ πρὸς τὰ φατισμένα παράθυρα ἤκουσα πάλιν τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς εἰς τοὺς ὁποίους ἐν τῷ μεταξύ δὲν εἶχα προσέξῃ. Καὶ ὁ νοῦς μου ἐπαγγέλθεν εἰς τὸ μαγευτικὸν θέαμα τῶν λαμπρῶν ἐκείνων, ἀθουσῶν... Ἀλλ' αἱ εἰκόνες του τώρα εἶχαν ὀχρίσθῃ...

— Ἡ εὐχαρίστησις αὐτῶν ἐκεῖ ἐπάκου, ἐσοκέρθη, δὲν συγκρίνεται πρὸς τὴν ἰδικήν μου.

(Συλ. Ω. Β.)

Η ΔΙΩΡΥΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι 31 Μαΐου 1928 πέρασαν 1178 πλοῖα τὸ κανάλι, ἢτοι 120 παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀντιστοιχὴν περιουρὴν περὶ ὅσον. 41 εἰσπράξεις τῆς Εἰσιρεῖας ἀνῆλθαν εἰς 45 εκατομ. φρ., ἢτοι 4 1/2 εκατομ. περισσότερα τῶν περυσίων. Κατὰ τὴν προτὴν τριμηνίαν τοῦ ἔτους διήλθον κατὰ τὰς δύο διευθύνσεις 1320 σκάφη, τῶν ὁποίων 334 ἀγγλικά καὶ 126 ἀλλανδικά. Ἑλληνικά μόνον 2.

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΤΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλεφ. 30-74

Θεραπεύονται ἀνευ φαρμάκων δι' ἰδιαίτερας δυνάμεις μηχανικῆς μεθόδου: Πνευματισμοί, Ισχυαλγίαι, Στομαχικά, Προσ-τάσεις, Δυσκοιλιότης, Ψαμμίσεις, Αὐπνία, Αναιμία κτλ.

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

(Υπό τοῦ κ. Θ. Θωμοπούλου)

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀνήγαγον τὴν ζωγραφικὴν εἰς περιωπὴν μεγάλῃς τέχνης. Τὰ ἔργα τῶν ζωγράφων Πολυγνώτου, Ζεύξιδος, Παροσίτου καὶ Ἀπελλοῦ ἐξετιμῶντο ὅσον ὅσον καὶ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων γλυπτῶν, ἀλλὰ δυστυχῶς κατεστράφησαν καὶ οὐδὲν σώζεται ἀθηναικὸν ὅπως ἐκτιμῶμεν τὴν μεγάλην αὐτῶν τέχνην. Οὐχ ἥτιον ἔχομεν πλείστας ἐνδείξεις τῆς ζωγραφικῆς τῶν ἀρχαίων, ἥτοι τὰς τοιχογραφίας αἵτινες ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Θήραν, τὰς Μυκήνας, τὴν Τίρυνθα καὶ τελευταίως εἰς τὴν Κνωσόν. Εἰς ταύτας μᾶς ἐκπλήττει ὁ ἐπιτοκος καὶ πλούσιος χρωματισμὸς τοῦ ὁποῖου ἔχρη διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν.

ΜΟΝΟΧΡΩΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Οἱ Ἀσριαῖς, λαὸς βαρὺς καὶ δρακοντικὸς, ἐκαλλιέργησαν κατὰ τὸν 6ον, 7ον καὶ 8ον π. Χ. αἰῶνα τὴν μονόχρωμον ζωγραφικὴν ἐπὶ τῶν γραπτῶν ἀγγείων. πρῶτοι δὲ ζωγράφοι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἀναφέρονται ὁ Κορίνθιος Κλεάνθης καὶ ὁ ἐξ Αἰγύπτου Φιλόκλης. Βραδύτερον ὁ Κορίνθιος Ἀριδίκης καὶ ὁ Σικιόνιος Τηλεφάνης ἐχάραξαν μετὰ γραμμῆς τὸ περίγραμμα τῶν μορφῶν, ὁ δὲ Κορίνθιος Ἐκφαντος ἀφῆκε καὶ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τῆς ἀπῆς γῆς τῶν

ὁχείων.

Κατὰ τὸν Πλίνιον, ὁ ἐκ τῶν πρῶτων ζωγράφων τῆς μονοχρωμίας Πούλαρχος, ζωγραφίσας τὴν μάχην τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Κανδόλου, ἐπληρώθη διὰ χερσὸς ἴσου πρὸς τὸ βάρος τῆς εἰκότος, δὲν εἶνε ὅμως ἐξηκοῖσι μόνον ἀντὶ τοῦ ἔργου τοῦτο ἦτο ἐκτελεσμένον διὰ μονοχρωμίας ἢ διὰ περισσοτέρων χρωμάτων. Ἐκ τῶν σαρκωμάτων ἐξ ὁπῆς γῆς τῶν εὐρεθεισῶν ἐν Ρόδῳ καὶ Κλαζομεναῖς ἔχομεν τὰ τελειότερα ὑπαδείγματα τῆς πολυχρωμίας τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἄρματα, ἵππους, σφίγγας, καὶ ἀνδρὸς κλπ. διαγεγραμμένα μετὰ μοναδικὴν ἀκριβείαν διὰ μέλανος χρώματος ἐπὶ ἐπιφανείας λευκῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἢ μέθοδος δὲ αὕτη εἶνε ὁ προάγγελος τῆς τέχνης τοῦ μεγάλου ζωγράφου Πολυγνώτου. Ὁ περίφημος Ἀθηναῖος ζωγράφος Εὐμοῖρος, σύγχρονος φαίνεται τοῦ Σόλωνος, πολὺν ῥότερος τῶν συγχρόνων του ἐπιχειρεῖ νὰ χρωματίσῃ τὰ σαρκώδη μέρη τῶν γυναικῶν προσώπων διὰ λευκοῦ, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης ἡ ζωγραφικὴ τῶν ἀρχαίων λαμβάνει νέαν δύναμιν καὶ ἀποκτᾷ μέσα πλουσιώτερα. Ἡ περίφημος ἑγχρωμος στήλη τοῦ Λυσίου, ἢ εὐρεθείσα παρὰ τὸν Μαραθῶνα εἶνε ἐν τῶν σπανιστέρων δειγμάτων τῆς ἐπὶ τοῦ μαρμαρέου

ζωγραφικῆς (530—520 π. Χ'). Οἱ μετέπειτα ζωγράφοι ἀνακαλύπτουν τὴν προσεκτικὴν ἀναπαράστασιν τῶν μορφῶν, αἱ τεχνικαὶ μέθοδοι παρακολουθοῦν τὴν ζωὴν, ἡ μελέτη τῆς ἀνατομίας δίδει νέα σχήματα εἰς τὰς στάσεις καὶ τὰς χειρονομίας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης ἡ πολυχρωμία καθίσταται πλέον ἀναγκαῖα εἰς τὸν πολιτισμὸν τῶν Ἑλλήνων.

Η ΠΟΛΥΧΡΩΜΙΑ ΤΟΥ 6ου ΑΙΩΝΟΣ π.Χ. ΠΟΛΥΓΝΩΤΟΣ

Εἰς τῶν μεγαλειτέρων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος εἶνε ὁ Πολύγνωτος, ἀκμάσας κατὰ τὸν 6ον π. Χ. αἰῶνα. Οὗτος μετεχειρίζετο ἰσσοῦσα μόνον χρώματα, λευκὸν, κίτρινον, κόκκινον καὶ μαύρον. Μετὰ τὴν θεμελιώδη αὐτὰ χρώματα καὶ τὰς ἀπειροὺς παραλλαγὰς αὐτῶν ἐζωγράφιζε τὰ περίφημα αὐτοῦ ἔργα εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ τὰς Ἀθήνας, βοηθούμενος δὲ ἀπὸ τῶν ζωγράφων Πάρινον καὶ Μήκωνα ἐζωγράψας τὴν περίφημον Ποικίλην Στῶν καὶ τὰς τοιχογραφίας τῆς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως Πινακοθήκης. Ὁ Πολύγνωτος παρακολουθεῖ τὴν ψυχολογικὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀνθρώπων αἰσθημάτων, μελετᾷ τὴν φύσιν καὶ τὴν οὐσιμότητα μετὰ τὰ πλοῦστα μέσα τοῦ σχεδίου καὶ τοῦ χρώματος, ἀλλ' ἀνυψῶς τὴν τέχνην τοῦ μόνον ἀπὸ τὰς ἀπειροὺς μιμήσεις καὶ ἀντιγραφὰς δυνάμεθα νὰ ἐκτιμῶμεν. Οὗτος πρῶτος ἐτόλμησε νὰ εἰκονίσῃ τὰ λεπτὰ καὶ διαφανῆ ὑφάσματα τῆς γυναικείας ἀμφιθέσεως. Ἡ περίοδος αὕτη εἶνε ὁ προάγγελος τῆς μεγάλης ἐ-

ποχῆς τῆς ἀρχαίας ζωγραφικῆς. Ὁ Σάμιος Ἀγάθαρχος ἐφαρμόζει τὴν σκηνογραφίαν καὶ εἰσάγει τὴν προοπτικὴν, ὁ Ἀθηναῖος Ἀπολλόδορος δίδει διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς φωτοσκιάσεως τῶν ἀντικειμένων νέαν ὥθησιν εἰς τὴν τελειωτικὴν ἀντικατάστασιν τῆς ζωγραφικῆς, οὕτω δὲ ἀνοίγεται πλεον ὁ δρόμος πρὸς τὰ ἀριστοτεχνήματα τοῦ Παρρασίου καὶ τοῦ Ἀπελλοῦ.

ΖΕΥΞΙΣ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀναφαίνεται ὁ μέγας ζωγράφος Ζεύξις, δημιουργήσας ἔργα ἀξιοθαύμαστα. Ἡ τέχνη αὐτοῦ ἐνέπνευσε τὰ μαθητὰ τῆς μάχης τῶν Κενταύρων, τὰ σωζόμενα μέχρις ἡμῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀδριανοῦ. Ὁ Ζεύξις μετεχειρίσθη ὅλας τὰς τεχνικὰς μεθόδους τῆς πολυχρωμίας καὶ μονοχρωμίας, μετὰ ἴδιον ὅμως τρόπον φωτοσκιάσεως. Αἱ εἰς τὴν Ἡράκλειον παρὰ τὴν Πομπηίαν εὐρεθείσαι ἐπὶ μαρμαρέου ζωγραφίαι εἶναι δείγματα τῆς μονοχρωμίας τοῦ Ζεύξιδος.

ΠΑΡΡΑΣΙΟΣ

Εἶνε γνωστὴ ἡ μεγαλοπρεπὴς ζωὴ αὐτοῦ. Ἐξ ὅχι μόνον ὡς μεγιστὰν ἀλλ' εἶχε καὶ τὴν ματαιότητα νὰ διακηρύττῃ διὰ κατὰγεταί ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ διὰ βλέπει τοὺς Θεοὺς. Ἦτο στεφανωμένος μετὰ χρυσοῦν διάδημα καὶ ἐν δεδυμένος μετὰ πορφύραν. Τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα τῷ παρήγγελλον αἱ διάφοροι πόλεις τῷ ἐπληρώοντο εἰς μυριάδας τιμᾶς. Ἐνεπνέετο ἀπὸ τὰς τραγωδίας καὶ αὐτὸς ἐδημιούργησε τὴν ἀλληγορίαν εἰς τὴν

τέχνην. Ἡ τέχνη τοῦ Παρρασίου συνεκέντρωσεν ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἀνακαλύψεις τῶν προγενεσίων αἰώνων.

TIMANΘΟΣ Ο ΕΚ ΚΥΘΝΟΥ

Οὗτος ᾤδει τὴν ψυχολογικὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐκφράσεως εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον. Ἡ θυσία τῆς ἱφιγενείας τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἐθαύμασεν ἡ ἀρχαϊότης καὶ τῆς ὁποίας ἀντίγραφον ἐδόθη εἰς τὰς τοιχογραφίας τῆς Πομπηίας, μᾶς δίδει τὰ ἰσχυρότερα αἰσθηματικά μετὰ τὴν χάριν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς μεγάλους ταύτης ἐποχῆς. Ἡ μεγαλοφυΐα αὐτοῦ, κατὰ τὸν Πλίνιον, ἐπροχώρησε πέραν τῆς τέχνης του.

Κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἠκμασεν ὁ Ἀριστείδης, ὑπερβάς πάντας εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ ἥθους καὶ τῶν ψυχικῶν παθῶν. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ ὁ Ἀσθενὴς ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Περγάμου Ἀντάλου ἀντὶ 100 ταλάντων (600.000 δραχμῶν περίπου). Ἄλλοι διάσημοι καλλιτέχναι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀναφαίνονται ὁ Ἀθηναῖος Νεῖκας καὶ ὁ Ἰσθμῖος Εὐφράνωρ. Ὁ πρῶτος ἐχρωμάτιζε τὰ ἀγάλματα τοῦ Πραξιτέλους, περίφημον δὲ κατέστη κατὰ τὴν ἀρχαϊότητα τὸ ἔργον του. Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἀνδρομέδας, ἀντίγραφον τοῦ ὁποίου σῴζεται εἰς τὰς τοιχογραφίας τῆς Πομπηίας καὶ εἰς νόμισμα τῆς Θράκης τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων.

ΑΠΕΛΛΗΣ Ο ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΣ

Ὁ περίφημος οὗτος ζωγράφος τῆς ἀρχαϊότητος ἦτο φίλος καὶ ζωγράφος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Δείγμα ὠραιότατον τῆς τέχνης αὐτοῦ εἶνε τὸ περίφημον μωσαϊκὸν τοῦ Μουσείου τῆς Νεαπόλεως τὸ παριστάον τὴν ἐν Ἰσοφμάχῃ. Ἐκ τῆς εἰκόνης ταύτης καὶ μόνον δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν θετικωτάτην ἰδέαν τοῦ μεγαλείου καὶ τῶν τελειοτάτων τεχνικῶν ἐφαρμογῶν τῆς ἀρχαίας ζωγραφικῆς. Ἡ δόξα τοῦ Απελλοῦ ἦτο τοσαύτη ὥστε πλείστοι συγγραφεῖς καὶ ποιητὰι τὸν ἀπηθανάτισαν. Τὸ περιφημότερον αὐτοῦ ἔργον ἦτο ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη, φαίνεται ὅτι διὰ τοῦτο ἦτο θαῦμα λεπτότητος καὶ χάριτος, ἀπειροὶ δὲ μιμήσεις ὑπάρχουν ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς γλυπτικῆς μέχρι τῶν ἀγαλματιδίων ἐξ ὀπίτης γῆς, τὰ ὁποῖα μέχρις ἡμῶν περιεσώθησαν. Ἡ τεχνικὴ δύναμις τοῦ Απελλοῦ συνεκέντρωσεν ὅλας τὰς ἀρετὰς τῆς καλῶς ἐννοουμένης ζωγραφικῆς ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι ὁ Απελλὴς ἐπέχρειε τὰς εἰκόνας του διὰ τινος διαφανοῦς γυνώματος ἰδίας ἐφευρέσεως, οὕτω δὲ τὰ ἔργα του καθίσταντο ἀρμονικώτερα καὶ διαρκέστερα εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς, ὁ δὲ Ι. Ραῦνολδ ἀνευρίσκει τὴν αὐτὴν περιουμένην μέθοδον εἰς τὰ ἔργα τοῦ Τιτσιαννοῦ καὶ τῶν ἄλλων Βενετῶν.

ΚΑΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ, ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

Ο ΚΙΤΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

Ἰδα ξαφνικά, ἐκεῖ ποῦ συλλογιζομουν πῶς μπορούσα νὰ γίνω κ' ἐγὼ ἐκατομμυριούχος, νὰ εἰσέρχεται σὸ γροφεῖό μου μιὰ ψυχή, ἰσχνή, κατακίτρινη. Ἐφαίνεται πολὺ κουρασμένη, σὰν νὰ ἦτο διωγμένη, σὰν νὰ ζητοῦσε ἄστυ. Ἀνέπνεε βαρεῖα. Δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Τὰ φρονήματα τῆς ιταλακωμένα, ξεσχισμένα.

Ἐσπενσα νὰ τῆς προσφέρω κάθισμα, πρὸς τὸν νὰ τῆς δώσω καὶ δε βοήθειαν.

— Ἀχ! Κύριε, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ μεγάλη σὰς καλοσύνη, μοῦ λέγει με ξενικὴν προσφών. Κινιὰςτε πὸς μ' ἔχουν κἀν.

— Καθῆστε, νὰ ξεκουρασθῆτε.

— Ἀχ! ἄλλοτε καθήμεν σὲ ὁ παπαντικὸς πολυθρόνης, σὲ πολυτελὴ αὐτοκίνητα... Τώρα σὲ καρέκλα... Εὐτυχῶς ποῦ θορύβεται κ' αὐτὴ.

Ἡδέλφισα νὰ μάθω ποίαν εἶχα τὴν τιμὴν ἢ μᾶλλον τὴν τιμὴν νὰ φιλοξενήσω σὸ σπίτι μου, τὸ ἀπὸ τοῦ καὶ ἦτο. Μ' ἐπρόλαβε.

— Ἐγὼ, κύριε, εἶμαι Ἀγγλίς.

— Τὸ ἐννόησα; ἡ φυλὴ σὰς ἔχει καὶ ξεχωριστό. Τὸ ἀνάστημά σας...

— Καλλίτερα νὰ μοῦ ἔλειπε... Εἶχα εἶδη διὰ τὰ μείνω κάμποσο

καιρὸ σὶν τόπο σας. Κάθησα σ' ἓνα δρόμο στενὸ, κοντὰ σὲ μιὰ πολὺ παλιὰ ἐκκλησίαν. Ἀν καὶ μικρὸς ὁ δρόμος—μόλις ἔχει δέκα πέντε σπίτια—ἐγέμιζε ὅλον ἐν ἀπὸ κυρίους. Ὅλοι ἐπρόθυμοι νὰ με γνωρίσουν, νὰ με κομπιλιμεντάρουν, ἀρχισαν νὰ ἐρωτοτροποῦν μαζί μου. Ἀνέβαινα μαζί των εἰς αὐτοκίνητα, εἰς μέγαλα, εἰς κέντρα, εἰς κατῖνα. Περιούσια θαυμάσια. Ξεύρετε τί χρήμα ἐσπαταλῶ γιὰ μένα; Τὴν δραχμὴν δὲν τὴν ἐλογάριαζαν οὔτε γιὰ πεντάρα. Καὶ ἐδόσαν ἀσυλλόγιστα, γιὰ νὰ με ἀποκτήσουν, ἀλλ' ἐγὼ ἀξιοπρεπῆς πάμιστε...

— Σὰν Ἑγγλέζα...

— Ἀκριβῶς, κρατοῦσα θέσι. Κι' αὐτοὶ ἐδαιμονίζοντο. Μοῦ ἠρεστοῦν τὰ μεγαλεῖα. Ἐμπρός, πάντα ἐμπρός. «Ψηλά, ἀκόμη πεῖς ψηλὴν ἦταν τὸ ἐμβλημα μου. Καὶ τὸ κατώφλιον».

— Ἀφοῦ ἐπύθον τὰ ψιλά... Ἦτο ἄλλως τε λεπτὴ ἡ θέσις των καὶ σὲ τέτοια λεπτεπίλετα...

— Κατὰ ποῖος λογάριζε φίλα καὶ λεπτά. Εὐρίσκοντο τόσοι κύριοι πρὸς τὸν νὰ μοῦ κάνουν τὰ γούστα μου, τὰς ἰδιοτροπίας μου καὶ νὰ κολακεύουν τὴν φιλοδοξίαν μου, νὰ ὑπερηφανοῦν τὸ μεγαλεῖόν μου. Μὴ με βλέπετε, κύριε, ἐτοί τῶρα... Ἀλήθεια δὲν σὰς εἶδα ποτε σὲ τὸ δρόμο μου νὰ ἐρχεσθε. Δὲν

ἐπεδιώξατε τὴν γνωριμίαν μου...
Ἐσιώπησα, ἐνθυμούμενος ἀπὸ
τὰ φοιτητικά μου χρόνια τὴν ρῆ-
σιν τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου: «Ἡ σι-
ωπή κατάφασις ἐστίν».

— Ποῦ νὰ μ' ἐδλέπατε πρὸ ἐ-
νὸς μηνός. Παχειά, ροδοκόκκινη,
γεμάτη κέφι καὶ ὠμορφιά καὶ γέ-
λοια, ἀκατάδεκτη ὅσον πέρνει. Ἡ
μουν περιζήτητη. Γιά μένα πολ-
λοὶ ἐθυσιάζον ὅτι εἶχαν καὶ ὅτι
δὲν εἶχαν. Οἱ περισσότεροι μάλι-
στα ἀκριβῶς ὅτι δὲν εἶχαν.

— Μὰ πῶς αὐτό;

— Μυστήριο, κύριε μου. Ποῦ
εὗρισκαν τόσα χρήματα γιὰ νὰ ἐ-
ξοδεύουν. Καὶ χωρὶς τὴν δεβαιό-
τητα ἐπὶ τέλους ὅτι θὰ μὲ ἀπολάμ-
θαναν ποτὲ, γιατί πάντοτε τοὺς ξέ-
φηνγα τοὺς γελοῦσα.

— Ὅποτε δὲν εἶσαστε πιστῇ;

— Κάθε ἄλλο. Αὐτὸ δὰ εἶνε τὸ
ἐλάττωμά μου, τὸ φταιξιμό μου νὰ
ξεγλιστρῶ.

— Τὸ ὅποῖον πληρώνετε τώρα
ἀκριβά. Δοιπόν;

— Δοιπόν, περνοῦσα σὶν τόπο
σας θανμάσια. Εἶχα κατακτήσεις,
θαυμασιὰς πολλούς, πάρα πολ-
λούς. Ξυπνοῦσαν, μιλοῦσαν, γλεν-
τοῦσαν, ἐκοιμοῦντο μὲ τὴ δική μου
συλλογὴ, πῶς νὰ μὲ ἀποκτήσουν.
Ἄλλ' ἐγὼ ὅσο ἐβλεπα τὰς περι-
ποιήσεις των, τόσο περὶ ἀπατη-
τικῇ ἐγινόμουν. Μὲ κυνηγοῦσαν νὰ
μὲ πιάσουν καὶ ἐγὼ ἀνέβαινα, ἀνέ-
βαινα σὶν ὕψι τοῦ μεγάρου μου
καὶ ἐκρυβόμουν. Ἐκαταλάβαινα τὴ
δύναμί μου καὶ καλοπερνοῦσα, χω-
ρὶς νὰ δίνω σημασία σὲ κανένα.

Τὴν εἶχα ἀφήσει νὰ ὁμιλῇ. Ἡ-
θελε νὰ ξεσπάσῃ. Ἄλλ' ἐκουρά-
σθη—ἦτο τόσο ἀναιμικῇ—ὥστε ἐ-
σταμάτησε τὴν σάφηγησίν της.

— Μὰ ἐπὶ τέλους μοῦ ἐπιτρέπε-
τε νὰ σᾶς ἐρωτήσω ποιά εἶσθε;
Ὁμιλεῖτε τόσο καλὰ τὴν Ἑλληνι-
κὴν...

— Εἶχα νὰ κάμω μὲ τόσοις πα-
τριώταις σᾶς, ὥστε ἔμαθα νὰ μιλῶ
ὑποφερτὰ τὴ γλῶσσά σας. Μὲ βλέ-
πετε σ' αὐτὰ τὰ χάλια καὶ ἀπορεῖ-
τε πῶς κατήντησα ἔτσι ἀφροῦ εἶχα
τόσους ὑποστηρικτὰς καὶ φίλους...

— Φυσικὰ, παραξενεύομαι...

— Ἀκούστε, κύριε. Ἐνα πρωτὶ
μερικὸι θαυμασताί μου ἄρχισαν νὰ
μὲ προσέχουν. Κ' ἐγὼ τοὺς γύ-
ρισα τῆς πλάτης.

— Κατάλαβα τί ἐγινε τότε: Ποι-
ὸς εἶδε τὸ Χάρο καὶ δὲν φοβήθη.
Ἐ;

— Τί σημαίνει αὐτό;

— Τίποτε· εἶνε μία φράσις τῆς
πατριδος μου... Ὅποτε ἀπὸ μπάτσι-
οι κλώτσοι;

— Ἀηλαδή. Δὲν ἐννοῶ.

— Τίποτε. Συνειδίζουμε καὶ
αὐτὸ νὰ τὸ λέμε σὶν τόπο μας.

— Ἀρχισαν λοιπὸν τότε νὰ μὲ
τραβοῦν ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Μὲ-
ρες τώρα γίνεται αὐτὸ τὸ μαλλιο-
τράδημα. Πολὺ μὲ κακομεταχει-
ρίσθησαν, κύριε. Ἐξ αἰτίας τοῦ
μαλλιοτραδήματος αὐτοῦ ἕνας φί-
λος μου ἠτυοκτόνησε, ἄλλος ἐπῆρε
τὰ μᾶτια του καὶ τὰ... χρήματά
ποῦ εἶχε κερδίσει καὶ ἐξηφανί-
σθη. Ὑπέστην, ὅπως ἀκούσα νὰ
λέγουν μερικὸι, διακυμάνσεις, κλο-
νημοὺς καὶ σὶν τέλος, ἀντὶ ν' ἀ-
νεβαίνω σὶν μέγαρό μου, τριγύ-
ριζα σὶν δρόμο. Ἐφυγα περὶ ἀπὸ
τὴν ὁδὸν ποῦ ἔμενα...

— Μὰ ποῦ ἐμείνατε;

— Στὴν ὁδὸν Ἀριστείδου...
Ἦτο δίκαιος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ
πατριώτης σας Ἀριστείδης. Μὰ

εἶνε δικαιοσύνη ὅμως αὐτὴ νὰ μὲ
ἀγαποῦν τόσο καὶ τόσο πολὺ νὰ
μὲ καταδιώκουν;

— Τώρα μόλις ἄρχισα νὰ ἐν-
νοῶ, εἶπα κατ' ἐμεινόν. Θὰ εἶνε
κανὲν ὄμμα των μεσιτῶν τοῦ ὕπαι-
φρου Χρηματιστηρίου.

— Μὲ κατηγοροῦσαν ὡς ἄσια-
τη, ἄπιστη, ὅτι ἐξ αἰτίας μου ἔ-
τρεχαν, ἔδρωναν, ἐφῶναζαν, ἐμο-
χθοῦσαν, διὰ πρὸς χάριν μου ἐγι-
ναν καταχρασται, ἀπατεῶνες, κλέ-
παι... Καὶ τί δὲν ἄκουσα... Ἐέ-
φυγα ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὰ χέρια των
ἀνθρώπων, αὐτῶν... Κατακλύσας
καὶ ἐγὼ... καὶ νᾶμαι.

Ἐπαυσε νὰ μιλῇ... Μισόκλεισε
τὰ μᾶτια. Τῆς ἔφερα νερὸ λίγες
σταγόνες μόνο, ποῦ νὰ τὸ βρῶ τὸ
νερὸ αὐτὲς τῆς ἡμέρας!—ἀλλὰ μό-
λις ἐπληρίσας, τὴν ἀκούω νὰ φω-
νάζῃ:

— Μὴ μ' ἐγγίσετε· θὰ πέσω...

— Μὰ ἐπὶ τέλους... τὸ ὄνομά
σας! Θὰ εἶσθε καὶ σεῖς ὄμμα τῆς
λίρας.

— Ὄμμα τῆς λίρας; Καλὲ ἐγὼ
εἶμαι ἐγὼ ἡ Λίρα... Μάλιστα ἐ-
γὼ ὁλόκληρη ἡ Λίρα ἡ Ἑγγλέ-
ζικη.

— Σὺ; Ἑισαύλισα.

Ἐμείνα ἀποσβολομένος. Ἡ ὁ-
ψηλὴ, ἡ ἰσχυρὴ αὐτὴ γυναῖκα, ἡ κί-
τρινη Κυρία ποῦ πάντα τὴν ἀνεί-
ρεῦνθηκα, ποῦ εἶχα χρόνια νὰ τὴν
ἰδῶ, ἦσαν ἐμπρός μου τὴν κρατοῦ-
σα σκεδὸν σὶν χέρια μου, ἀλλὰ
καὶ σὲ τέτοια χάλια;

— 120! Μὰ καταλαβαίνετε...
Ἀπὸ 450. Σὲ λίγες μέρες. Καὶ
ποῦ θὰ πάω ἀκόμα;

— Περσασμένα μεγαλεῖα καὶ δι-
ηγῶντας τα νὰ κλαῖς. Ἡ διὰ νὰ
μὲ καταλάβεις καλλιτέρα: Sic

transit gloria mundi. Ὑπομονή!
Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι πρῶν χα-
ριτόδωτος καὶ ἤδη κακομοιριασμέ-
νη καὶ κατακλυσμένη γυναῖκα, νὰ
κάμης;

— Φεύγω, φεύγω διὰ τὴν τα-
τρίδα μου. Ἐκεῖ τουλάχιστον δὲν
θὰ μὲ κακομεταχειρίζονται, δὲν θὰ
μὲ κατακλύουν ἔτσι σὶν δρόμο
σὶν κοινὴ γυναῖκα...

Ἡ ἐπίσκεψις τῆς κίτρινης κυ-
ρίας εἶχε παραταθῇ ἀρκετά.

Τὴν συνώδευσα ἕως τὴν ἐξώ-
πορτα.

Πρὶν τὴν ἀποχαιρετήσω, τῆς
εἶπα:

— Ποῦν φύγετε, κυρία μου, θὰ
σᾶς δώσω μιὰ συμβουλὴ.

— Ἐξέρω τί θὰ μοῦ πῆτε. Νὰ
μὴ ξαναἰδῶ στὴν Ἑλλάδα... Σᾶς
τὸ ἐπείχομαι. Ποιτὲ, ποιέ...

Ἐνῶ ἀπεμακρύνετο, ἀνοιγόκλει-
σα τὰ δακτυλά μου διὰ νὰ τῆς κλεί-
σω τὸ σημεῖον τοῦ ἀποχαιρετι-
μοῦ, ἀλλ' αὐτὰ ἤνοιξαν αὐτομά-
τως, χωριστὰ καὶ διὰ πλάτα. Συλ-
λογιστῆκα ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ἀκρι-
βην ὅλα τὰ πράγματα καὶ ἀφροῦ
διηρῶντα τὰ δακτυλά μου ἀνοίγαν
σὶν μᾶτια τῆς τακτικῆς. Ἄλλ' αὐ-
τὰ ἐκλείσαν τόσο σφιγκτὰ, ὥστε
ἐσχημάτισαν μιὰ ροδιὰ.

— Στὸ καλὸ τῆς φῶναξα καὶ
τὰ μᾶς... γράφεις!

Α. Γ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

MIX, N. ΚΑ'ΙΡΗΣ

Μαιευτὴρ Γυναικολόγος

24 Πιρραστίου 243-5 μμ.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἐνδιαφέρον θέσμαι ἐπραγματεύθη κατὰ τὴν γενομένην ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας πρωταθουλία τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου «Ἀκρόπολις» διάλεξιν τοῦ ὁ συνάδελφος διευθυντῆς τῆς «Πινakoθήκης» κ. Δημ. Καλογερόπουλος. Ὁμιλήσας διὰ τὰς νεωτεριστικὰς τάσεις εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν τέχνην ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐιδικώτερον ἐν Ἑλλάδι. Ἐπέκρινε τὰς προσπάθειας τῶν νεωτέρων παρ' ἡμῖν οἵτινες μιμοῦνται τοὺς ξένους ἢ ἐγκολποῦνται τεχνοτροπίας ἢ συμβιβάζουσιν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν περὶβάλλον καὶ τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις, κηρυχθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐθνικιστικῆς μορφῆς, διὰ τῆς δημιουργίας καθαρῶς Ἑλληνικῶν ἔργων.

ΘΗΝΑΙ

Παρ' ὅλον τὸν ἀσφυκτικὸν καύσωνα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν αἱ Ἀθηναῖες ἀπὸ τῆς ἐπτά ὡς τῆς ἐννέα ἔχουν τὸν πρωτοφανῆ ἡρώισμόν νὰ παρατάσσονται εἰς τὰ πεζοδρόμια γιὰ νὰ πάρουν τὸ, ἢ δροσιστικὴν ὕδριν ὑπὸ τὴν θέρμανσιν τῆς πυριφλεγῆος ἀσφάλτου.

Αἱ πλείστα, ἐκ τῶν καθημένων ἐκεῖ κυρίων φοροῦν ἔξωμες του αλέττες χωρὶς μανίκια, πολυτελεῖς καὶ χρυσοποίκιλτες, κατάλληλες γιὰ χειμερινὰς χορευτικὰς δεξιότητας.

Ἄλλη φορὰ τὸ καταλληλότερον ντύσιμο γιὰ καλοκαίρι, ἦτο ἡ λευκὴ χιτὼν καὶ εὐχάριστος μπα-

τίστα, τῆς ὁποίας ἡ φιγούρα ἐξαρτᾶτο ἀπὸ τὸ καλὸ καὶ περιποιημένο πλῆθος καὶ σιδέρωμα. Ἀπὸ τὴν ἐπαχὴν τῆς βασιλείας τῶν ἐφοπλιστῶν, τὸ μετὰ, ἡ χάνδρα, τὰ ζὰν τὰ βελούδα κυριαρχοῦν καὶ τὸ καλὸ καὶ ἀκόμη.

Πολλοὶ Ἀθηναῖκαὶ οἰκογενεῖαι ἐστράφησαν κατεσπευσμένως εἰς τὰ διάφορα προάστεια καὶ νησιά. Καὶ εἰς τὴν Πορταριά πολλὸς κόσμος, τὸ ἐκεῖ ξενοδοχεῖον εἶνε κατεγλημμένον ἀπὸ τὸν γνησιότερον Ἀθηναϊκὸν κόσμον. Μεταξὺ ἄλλων ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Σχλημαν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πετρίδης, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπαγιωργακοπούλου, οἰκογενεῖαι Μεταξᾶ, Σταθά τοῦ Ἀφεντούλη κτλ.

Χθὲς ἐδόθη ἡ πρώτη τοῦ τελευταίου ἔργου τοῦ κ. Ξενοπούλου «Μαργαρίτα». Ἡ κ. Κυβέλη εἰς τὸν ρόλον αὐτὸν εἶναι ἐξαίσιος, παρετηρήθη δὲ ὅτι ἡ τελευταία διαμονὴ τῆς εἰς τὸ Παρίσι συνετέλεσεν εἰς ἓνα οὕτως εἶπεν τεχνικώτερον «ρετουσάρισμα» τοῦ παιξίματος τῆς ν' αὐξήθουν αἱ ἀποχωρήσεις τῆς φωνῆς τῆς καὶ νὰ πλουτίσῃ περισσότερο ἡ ἔκφρασις, εἰς τὴν ἀπεικονίσιν κάθε συναισθήματος, ἐν γένει δὲ πλέον γοητευτικὴ καὶ περισσότερον κοχέρτα ἀπὸ πρὶν. Μόνον ὅτι ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνης θὰ πρέπη ἀφεύκτως νὰ ἐλαττώσῃ τὸ φαγητὸ τῆς καὶ ν' αὐξήσῃ τὸν περίπατό τῆς, διότι ἐπάχυνε σημαντικᾶ.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου

ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀγχομαλῶνίζουσιν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τεχνικὰ δουλειῶν, σὲ μία τῶν καλομελετημένων.

Τὰ σκηνικὰ τῆς πρώτης πρᾶξεως κινουμένη ἀλλὰ περισσότερον ἐκλιναν πρὸς αἰθουσαν ἀναμονῆς ραπτρίας καὶ μᾶλλον «δοκιμαστηρίου» παρὰ πρὸς σαλονάκι κοσμητικῆς κυρίας.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω «πρώτην» παρευρέθησαν ὅλαι αἱ κοσμικαὶ Ἀθηναῖες μὲ πορταλέτες τῆς ἐποχῆς. Ἡ κ. Ροδακανάκη μὲ τουαλέττα μπουρνὼ, ἡ Δις Ριζάκη ἐπίσης του αλέττα μπουρνὼ—τὸ χρῶμα τῆς μόδας—ἀπὸ κρέπ-ντέ σὶν καὶ ζωρζέττ ὁμοιόχρωμη, ποὺ σχημάτισαν στὸ πλάϊ πάν.

Ἡ κ. Ἀφεντούλη κομψοτάτη μὲ τουαλέττα λευκὴν καὶ μαῦρο ἀπλὸ κλὸς καπέλλο. Ἡ Δις Μαρία Μάνου φθόρεμα λαχοῦ, βαθυχρῶμον καὶ καπέλλο σχετικόν. Ἡ κ. Κορύλου τουαλέττα πράσινη, ρεζεντά. Ἡ Δις Βριζάκη τουαλέττα βερυκοκία καὶ καπέλλο κλὸς μικρὸ μὲ ἄνθη σχετικὰ. Ἡ κ. Μάνου τουαλέττα λευκὴ καὶ βαθυκόκκινη ζωρζέττ.

Ἡ Δις Ἀλίκη Θεοδωρίδης εἶνε ἀπὸ τῆς πλέον φανατικῆς θαυμάστρις τῆς μητρὸς τῆς καθισμένη πάντοτε ἐμπρὸς ἐμπρὸς παρακολουθεῖ μὲ πολλὴ ἐνδιαφέρον καὶ δίδει πάντοτε τὸ σύνθημα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ γέλοιου, τῶν χειροκροτημάτων.

Τὸ «Τοῦραντέρ» ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ συγκεντρῶνῃ τοὺς ἐνθουσιμένους τῆς ἐποχῆς μετὰ τοῦς χρηματιστὰς, τῶρα ὠρισμένως εἶνε αἱ ἐπιχειρηματίαι ὑδάτων!

Τὴν προσεχῆ Πέμπτην ἡ τράσων ἀνυπομονῶς ἀναμενόμενη συναυ-

λία τῆς κ. Ντὲ Ριμπὰς τῇ συμπράξει τοῦ συζύγου τῆς κ. Ὀκοζονόφ καὶ τῆς Δας Μαρίας Παπα-ωάννου. Τὸ πρόγραμμα εἶνε ἐλκυστικώτατον, ἡ δὲ τέχνη τῆς ἐκλεκτῆς καλλιτέχνης ἀπαράμιλλος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἐξησφαλισμένη ἐκ τῶν προτέρων.

Ἡ συναυλία θὰ δοθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὀδείου καὶ πλείστα ἐσιτήρια ἔχουν διατεθῇ ὑπὸ τῶν πλεον ἐκλεκτῶν κυρίων τῶν Ἀθηνῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν τῶν ἀποχαιρετιστηρίων συναυλίαν τῆς κ. Ντὲ Ριμπὰς.

ΚΟΣΜΙΚΗ

Οἱ Ἀθηναῖοι, κἀνόνται ἀπὸ τὴν κέστην. Καὶ ἤρχισαν ἀφαιροῦντες ἐν τῇ ἐν ταῖς θεωρούμενα περιττὰ ἐκ τῶν ἐνδυμάτων τῶν.

Αἱ κυραὶ πλησιάζουσιν νὰ ἀφαιρέσουν καὶ τὰ μὴ περιττὰ.

Κάποιος ποὺ παρακολουθεῖ μὲ σκόρταρον μᾶτι μίαν πολὺ ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένην κυρίαν εἶπεν.

Πρόσθετε θὰ παραστήσουνε ὅλες τῆς Ἀποροδίτης.

Ἐν γένει αἱ κυραὶ ἀπέβησαν ὁριστικῶς σκάνδαλα μὲ τὰς ἐλαφρὰς ἀμφιθεσίας τῶν.

Ἐπίσης σκάνδαλον ἔγεινε καὶ μία κυρία ἐμφανισθεῖσα μὲ κλειστὸν τελείως.

Ἡ κυρία αὕτη προσέκαλεσε τὰ βλέμματα ὅλων.

Τὴν δὲ δόλο, δὲν ζῇ εἰς τὴν ἐποχὴν μας;

Οἱ Ἀθηναῖοι ἤρχισαν τὰ λουτρά τῶν.

Ἡ θάλασσα, μὴ ἐξαρτωμένη

ἀπὸ τὸ Ἀδριάνειον, ἐξακολουθεῖ νὰ κόνων.
ἔχῃ ἄφθονον νερό.

✱ ✱

Τὸ Δημόφραξιον Πειραιῶς καθώρισε δι' ἐγκυκλίου τὰ τῆς λειτουργίας πῶν διαφόρων λουτρῶν.

Λαμβάνονται δι' αὐτῆς προφυλακτικὰ μέτρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀσχημοσύνην τῶν λευομένων.

✱ ✱

— Προχθές ἐκάθ' ἐν αὐτοκίνητον ἀπὸ τὰ ἐκτελοῦντα τὴν διαδρομὴν τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

— Καὶ ἓνα ἄλλο ἀποπερῶθη ἐν τελῶς εἰς τὴν ὁδὸν Κοραΐ.

— Οἱ συμπολίται ἤρχισαν νὰ διαστάζουν πάλιν διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν αὐτοκινήτων.

— Ἀφοῦ εἶναι τόσον ἐπικίνδυνα μὲ τὴν ζέσθη;

✱ ✱

— Προχθές ἔληξε τὸ τρίτον ἐκπαίδευτικὸν ἔτος τῆς Χ. Α. Ν.

— Ἐκοίτησαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς 300 περίπου μαθηταὶ ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἐπιστήμονες καὶ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ γυναισιόπαιδες.

— Μὲ ἐλάχιστα δὲ διδάκτρα μόλις καλύπτοντα μέρος τῶν ἐξόδων.

— Κατὰ τὴν θέρην περιόδον θὰ λειτουργήσουν νέαι τάξεις διὰ μαθητὰς τῶν Γυμνασίων καὶ τῶν Ἐμπορικῶν Σχολῶν κατὰ δὲ τὸν Ὀκτώβριον θὰ ἐφαρμοσθῇ εὐρύτερον ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα.

— Πρὸς τούτοις ἀπαξ ἢ δις τῆς ἑβδομάδος θὰ γίνωνται ἐπὶ τῆς ταράτσας τῆς Χ. Α. Ν. μορφωτικαὶ καὶ νηματογραφικαὶ παραστάσεις, ἢ διαλέξεις μετὰ προβολῶν φωτεινῶν εἰ-

— Ἀνθρώπος ἀναμιγνύμενος εἰς τὴν κοσμικὴν κίνησιν τῶν Ἀθηνῶν διεβδάλει προχθές ἔτι μέχρι τῆς στιγμῆς ἔνω τῶν εἰκοσι συνουσιῶν ἐναυάγησαν, διότι ὁ γαμβρὸς ἢ ὁ πατὴρ τῆς νέμφης ἔχασε ὅλην τὴν περιουσίαν του μὲ τὴν ὑποτίμησιν τῆς λίρας.

— Ὑποψφία νέμφη ἔχασε προικὰ δύο χιλιάδων λιρῶν ἥτοι πρὸ μηνὸς ὀκτακισίων χιλιάδων δραχμῶν, παρέμεινε δὲ σήμερον μὲ μόνον 260 χιλιάδας αἱ ὁποῖαι αὔριον πιθὰ νὸν νὰ εἶναι ὀλιγώτεραι.

✱ ✱

— Ἡ χορομανία δὲν ὑποχωρεῖ οὐδὲ πρὸ τῆς ζέσθης.

— Τὰ διάφορα χορευτικὰ κέντρα κἀντων χρευσὲς δουλειές.

✱ ✱

— Ἡ ἀποφασισθεῖσα ὑποτίμησις τοῦ ἄρτου ἄρχισε ἀπὸ τῆς Τετάρτης.

✱ ✱

— Παρὰ τὴν νέαν ὑποτίμησιν τῆς ζαχαρέως πωλουμένης τῶρα πρὸς 11 δρχ., οἱ ζαχαροπλάσται δὲν ἐκνοοῦν νὰ μειώσουν τὴν τιμὴν τῶν κατασκευασμάτων των.

— Ἐξακολουθοῦν νὰ πωλοῦν τῆς πῶτες τὰ μὲν χαρακτηρισθέντα ὡς κέντρα πολυτελείας ἢ α' τάξεως πρὸς δραχμὰς 3, τὰ δὲ λοιπὰ ἀπὸ δραχμὰς 2.50 — 2.80.

✱ ✱

— Ἡ εἶδησις ὅτι ἐν Θεσσαλονικίᾳ, τὸ κρέας τιμᾶται 16 δραχμὰς σὺν νεκίνησιν ὁπωσδήποτε μερικὸς χρὸς πᾶσας τῆς ἀγορᾶς μας.

— Καὶ ἐπώλουν πρὸς 24 δραχμὰς σήμερον.

— Οἱ περισσότεροι ὅμως ἐπέμει-

νον εἰς τὴν τιμὴν τῶν 28 καὶ 30 δραχμῶν, μὴ λαμβάνοντες καθόλου ὑπὸ ὄψιν των τὸν συναγωνισμὸν.

✱ ✱

— Οἱ γαλακτοπῶλαι δὲν ἠσθάνθησαν πολὺ τὴν ἑλλειψιν τοῦ ὕδατος.

— Τὸ γάλα νερόνεται πρὶν φθάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ ἐξοχικὰ φρέατα.

✱ ✱

— Ἡ κίνησις εἰς τὰ καταστήματα ἔχει σταματήσει τελείως.

— Κανεὶς δὲν ἀποφασίζει νὰ φρονίσῃ καὶ ὅσοι μπαίνουν στὰ καταστήματα φεύγουν χωρὶς νὰ ἀγοράσουν τίποτε.

— Εἶνε δὲ ὅλοι δύσπιστοι πρὸς τὰς ἀναγραφόμενας ἐκπτώσεις.

✱ ✱

— Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ὑγιεινῆς κατήγγειλλε δύο φαρμακοποιούς, διότι φάρμακα στοιχίζοντα εἰς τὸ Παρίσι πέντε φράγκα, τὰ ἐπώλουν ἀντὶ ...ἑβδομήντα πέντε δραχμῶν.

— Τὸ ἀερίοφος δὲν θὰ ἐλαττώσῃ τὴν τιμὴν του.

— Οὔτε καὶ τὸ ἤλεκτρικόν.

✱ ✱

— Αἱ σειρῆνες τῶν αὐτοκινήτων πλουτίζονται εἰς ποικιλίαν.

— Τὰ νεῦρα δὲ τῶν συμπολιτῶν διαρκῶς τίθενται εἰς δοκιμασίαν.

✱ ✱

Καταγγέλλουν ὅτι ἔχομεν καὶ νέου εἶδους κακοποιούς.

Καιροφυλακτοῦν κατὰ τὴν νύκτα στὰς ποῖο ἀποκέντρους συνοικίας καὶ ἐκκεντροῦν χυδαῖα τὰς διαβαινοῦσας νεαράς κυρίας ἢ δεσποινίδας, ἂν αὐταὶ τυγχόν δὲν συνοδεύονται.

✱ ✱

Αἱ τιμαὶ τῶν εἰσιτηρίων τῶν τροχιδορῶν παραμένουν αἱ αὐταί, ἐπίσης καὶ τῶν σιδηροδρόμων Ἀττικῆς, Πελοποννήσου, Ἀρρίστου κτλ.

✱ ✱

Τὰ υπαίθρια λαϊκὰ φωτογραφία ὑπεδίδασαν τὰς τιμὰς των.

Παρ' ὅλον τοῦτο δὲν ἔχουν πολλὰς ἐργασίας. Ἡ πελατεία των ἡραιώθη.

Καὶ εὐρίσκονται εἰς δικαιολογίαν ἀνησυχίαν.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

Οἱ κ. Ἀνταποκριταὶ μας παρακαλοῦνται νὰ εἶναι, ὅσον τὸ δυνατόν, συντομώτεροι, διὰ νὰ μὴν παραπονοῦνται ὅτι περιοχόμεν τὰς ἀνταποκρίσεις των. Αἱ διατιθέμεναι σελίδες διὰ τὰς ἀλληλογραφίας δὲν πρέπει νὰ διατίθενται διὰ μίαν ἢ δύο πόλεις διότι ὑπάρχουσιν ἀναγνώσται ἐξ ὅλων τῶν πόλεων καὶ ἕκαστος θέλει νὰ ἰδῇ κατὰ τι ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα.

Συντομία λοιπὸν καὶ θέματα θετικὰ κοινωνικοῦ ἢ ἄλλου τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος τὰ ὅποια ν' ἀναγινώσκωσι

εὐχαρίστας καὶ οἱ ἐν τῷ στρατῷ ἢ τῷ ἐξωτερικῷ διαμένοντες συμπατριῶται των.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἤρξατο ἐν τῷ ἐνταύθα Στρατοδικεῖῳ ἡ δίκη τῶν κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1921 στασιασάντων 18 στρατιωτῶν τοῦ πυροβολικοῦ καὶ φονευσάντων τὸν ἀνθυπολαρχὸν των Δημητριάδην καὶ πληρωσάντων τὸν ἐπίσης ἀνθυπολαρχὸν των Καλλιῶν καὶ ἐπερατώθη.

τὴν 10 1)2 ἑσπερινὴν τῆς ἐπαύριον Σαββάτου.

Τὸ Δικαστήριον προκειμένου περὶ τόσων στρατιωτῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ μεγάλου στρατιωτικοῦ ἐγκλήματος, ἐξωνύχισε τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐκ τῶν 18 τούτων κατηγορουμένων κατεδίκασεν εἰς ισόβια δεσμὰ τοὺς Π. Μαζαράκη, Ι. Ζαπάντη, Ν. Χαρίτον καὶ Α. Γουργουρίνην, εἰς 15ετῇ εἰρκτὴν τοὺς Α. Καραντίν, Γ. Γερολιμάτον, Φ. Σπαθῆν, Ζ. Κουνιάδην, Π. Μαγδαλὶν, Αθ. Παγουλάτον, Ι. Περράκη, Δ. Τρωανὴν, καὶ Η. Γιαλιατσάτον, εἰς 12ετῇ ἐπίσης εἰρκτὴν τοὺς Σπ. Μουσουλίνον καὶ Χρ. Βεντέρην, καὶ εἰς 5ετῇ εἰρκτὴν τὸν Α. Γαλιατσάτον, ἐκήρυξε δὲ ἀθώους δύο μόνον τοὺς Γ. Γράσιμον, Γαλιατσάτον καὶ Ἰάσωνα Χαριτάτον.

Ἡ ἀπόφασις ἐθεωρήθη δικαιοσύνη καὶ ἐπεκροτήθη παρὰ τῆς κοινῆς.

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΑΝΑΠΗΡΩΝ

Ἐτελέσθησαν χθὲς τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐνταῦθα Σωματείου τῶν Ἀναπήρων Πολέμου, παρουσία τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Περγαμοῦ, τοῦ Γενικ. Διοικητοῦ κ. Μ. Πετυάκη, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἀναπληρωματικῆς Διοικήσεως τοῦ Ε' Σώματος Στρατοῦ ὁ ποστρατήγου κ. Γ. Λεοναρδοπούλου, τοῦ Νομαρχεὺντος κ. Β. Σβάλου, τῶν ἰδιαφύων φιλανθρωπικῶν Σωματείων τῆς ἡμετέρας πόλεως καὶ πολλῶν προκρίτων καὶ πλήθους λαοῦ.

Τὸν λόγον ἔλαβε πρῶτος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Γερμανός, κατορθώσας νὰ συγκινήσῃ μέχρι δακρύων τοὺς παρευτῶτας. Εἶτα ἐπηκολούθησε γενικὸς ἔρανος, πολλῶν προσερχόντων διάφορα ποσά, ἄλλων μὲν ἐφάπαξ, ἄλλων δὲ μηνιαίως, τὸ δὲ

συνολικὸν προχέειρος ποσὸν ὑπερβαίνει τὰς δέκα χιλιάδας δραχμῶν.

ΕΚΤΟΠΙΣΜΟΙ

Ἐκτοπισηθῆ μακρὸς κατάλογος ἐκτοπισμῶν οἰκογενειῶν, λόγῳ ἀνυποτάκτων τέκνων αὐτῶν, μεταξὺ δὲ τῶν ἐκτοπιζομένων συγκαταλέγονται καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν προκρίτων τῆς πόλεως Ἰωαννίνων ὧν τὰ τέκνα εὐρίσκονται σπουδάζοντα εἰς διάφορα Πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης. Δικαιοσύνη ἡ ἐκτόπισις διότι ἐνῷ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐκπαιδεύονται, καὶ εὐρίσκονται ἐν ἀσφαλείᾳ, τὰ τῶν ἄλλων εὐρίσκονται εἰς τὴν τραγωδίαν τῆς Μ. Ἀσίας καὶ νῦν παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Ἑβρου, ἀλλ' ὑπάρχει κάποια ἀτέλεια ἂν μὴ καὶ ἀδικία εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου. Δεδομένου ὅτι ὑπόκεινται εἰς τουφεκισμὸν ἡ ισόβια δεσμὰ δι μὴ προσελθόντες ἐγκαίρως εἰς τὴν τεταγμένην προθεσμίαν στρατεύμενοι, τίς γονεὺς, ποιά μάννα καὶ ποῖος πατέρας δὲν θὰ προκρίνῃ νὰ ἐκτοπισθῇ ἔστω καὶ στοῦ Διαβόλου τὴν Μάννα, ἀντὶ νὰ ἴδουν τὸ τέκνον των τουφεκίζομενον ἢ καταδικάζομενον εἰς ισόβιον εἰρκτὴν; Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τοὺς ἀνυποτάκτους χάνομεν διὰ παντός καὶ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν βλάπτομεν καταστρεφόμενας. Πρέπει πάντως νὰ γείνῃ κάποια ὑποχώρησις τοῦ Νόμου, κάποιος συμβιβασμός. Πρέπει, πρὸ παντός νάρθῃ ἡ δίωξις τῶν τοιούτου εἶδους ἀνυποτάκτων, τῶν εὐρισκόμενων δηλονότι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν χώραν, πλουτισμοῦ ἢ ἐκπαιδεύσεως, καὶ νὰ ἐπιβληθῇ μέγα πρόστιμον εἰς τοὺς γονεῖς τῶν τοιούτων ἀνυποτάκτων.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ ἐν Ἰωαννίνοις φρουρὰ ἀπέκτησε τὸ θεατράκι τῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ εὐέλπιδος καὶ φιλοπαιδείας τοῦ Μαυροκεφάλου. Εἰς τὰς παραστάσεις μετέχουν καὶ ὀπλίται, ἐρασιτέχναι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διασκέδάζουν οἱ καύμενοι, οἱ στρατιῶταί μας καὶ πρὸ πάντων οἱ μὴ ἐντόπιοι.

Τὴν ἑναρξιν τῶν παραστάσεων ἐτίμησαν ὁ στρατηγὸς κ. Λεοναρδούπουλος, ὁ ρεζικέλευθος καὶ ὁχι σκουριασμένος Μητροπολίτης Γερμανός καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι καὶ μὴ.

Χ.

ΠΑΤΡΑΙ

Τὸν χειμῶνα μὲ τῆς λάσπης, τὸ καλοκαίρι μὲ τῆς σκόνες τὰ φέρουμε ἰσαῖσα.

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα πέθαναν τρεῖς ἀπὸ ἐξανθηματικὸν τύφον, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Σάβλος καπνοπώλης καὶ Παπαμιχαὴλ δημοδιδάσκαλος.

Καὶ νέα παθοσφορικὴ συνάντησις τοῦ «Παναχαϊκοῦ» μετὰ τῆς ἐμάδος ἐνὸς ἀγγλικοῦ πλοίου.

Τὸ ἀποτέλεσμα λίγα καλλίτερον ἀπὸ τὴν προηγουμένην. Ἐπέτυχον δύο τέκματα οἱ Ἄγγλοι καὶ 1 οἱ νεαροὶ γυμνασιόπαιδες.

Ὁ κινηματογράφος «Ἰντερά» μᾶς παρουσίασε τὰ ἀπακαλυπτήρια τοῦ Γερμανοῦ καὶ μᾶς ἀπεχαιρέτισε γιὰ τὸν χειμῶνα.

Ἄς μὴν ἔχομε παράπονον Ἀφροῦ θέατρο δὲν ἔχομε δὲν μᾶς ἐμποδίζει τίποτα ν' ἀπολαύσῃμε τοὺς Καραγκιόζηδες, ποὺ στήθηκαν στὰ Ὑψηλὰ Ἀλώνια καὶ στὴν «Ἀνεσι».

Πόσα περίεργα εἶχαμε νὰ δοῦμε τοῦτες τῆς ἡμέρας μὲ τὴν ἀναμ-

παμπούλα τοῦ συναλλάγματος.

— Ἐνας παπᾶς χωριάτης ἔφερε νὰ ξαργυρώσῃ ἓνα τσεκ 20,000 δολλαρίων.

— Χωρὶς ἐννοεῖται ν' ἀχῆσουμε καὶ τῆς ὑπηρετιούλης ποῦ κλαίγουνται γιὰ τὰ δολλάρια τους.

— Τὸ συνέδριον τῶν φορτοεκφορτωτῶν συνεδρίασε ἐπὶ ἑξ ἡμέρας, λαβὼν διαφόρους ἀποφάσεις γιὰ τὸ μέλλον νὰ συγκληθῇ Δ' Πανελλήνιον συνέδριον φορτοεκφορτωτῶν.

— Ἀπεφασίσθη καὶ ἤρχισεν ὁ ἀναδαμαλισμὸς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Καὶ τοῦτο διότι παρεστηρήθησαν σποραδικὰ κρούσματα εὐλογίας.

— Ἡ λιμενικὴ ἐπιτροπὴ σκέπτεται νὰ κτίσῃ καὶ νέον περίπτερον ζίνας καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἄδειαν παρασκευῆς φαγητῶν.

— Ὁ κόσμος ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ μπαούλα του γιὰ τῆς ἐσχέσεως.

— Ὅλος ὁ κόσμος χάρηκε γιὰ τὴν ταίριασιν ἀρραβῶνας τοῦ κ. Πάνου Βογιάση μετὰ τῆς ἐκ Πύργου δεσποινίδος Γεωγίας Καλλοπούλου.

— Τὰ ἀγκουράκια ἔκαμαν ἡρωϊκὴ τὴν ἐμφάνισίν τους. Παλοῦνται ἀπὸ 5—8 δρχ. τὸ καθένα.

— Μεγάλῃ ἐλλείψει ἀπὸ λευκῶνα. Τὸ ξυγὸ τῶν φαρμακείων στὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

— Ζέστες πρόωρες μᾶς φέρουν καὶ θυμωμένως. Ἡ θάλασσα μᾶς μαγεύει ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν μπαγιέρτες.

— Τὸ στοιφογύρισμα ποῦ κάνουν ἡ βάρκες στὸ λιμάνι εἶναι τὸ μόνον καταρῆγιον τῆς ζέστης.

— Τὴν Παρασκευή 25 Μαΐου ἐγένετο καὶ αἱ σχολικαὶ ἐπιδείξεις χωρὶς τίποτα τὸ ἐξαιρετικόν.

— Κατ' ἀρχὰς ἐγένοντο αἱ Σουνδικαὶ ἀσκήσεις εἰς τὰς ὁποίας ὑπερτέρησε τὸ Β' Γυμνάσιον.

— Κατόπιν ἠκολούθησαν διάφορα

ἀγωνίσματα. Καί πρῶτον ἄλμα ἑπλοῦν μετὰ φορᾶς α') 'Αθανασόπουλος 'Ανδρ. 5.18 μ. β') 'Αραβαντινός Παν 4.95 μ. γ') Μιτσιάκης 4.90 μ.

— "Ἄλμα τριπλοῦν. α') Βαρούχας Δημ. 11.11 μ. β') 'Αθανασόπουλος 'Ανδρ. 10.42 μ. γ') 'Αραβαντινός Π. 10.33 μ.

— "Ἄλμα ἄνευ φορᾶς α') 'Αραβαντινός Παν. 2.64 μ. β') Μιτσιάκης 2.60 μ. γ') Λαγουμιτζής 2.47 μ.

— Λιθοβολία. α') Κατσούλης 16 μ. β') Ζαχαρέλος 15.73 μ. γ') 'Αραβαντινός Π. 15.32 μ.

— Δρόμος 100 μ. α') 'Αθανασόπουλος 'Ανδρ. 14". β') Βαρούχας Δημ. 14". γ') Κασιάνος.

— "Ἦνοιξε ὁ θερινὸς κινήματογράφος «Αὐδῆ» ἐντὸς δὲ ὀλίγου καὶ τὸ «Ζεφύρ».

— Γενική ἐξέγερσις γιὰ τὸ ἀκατάλληλον τοῦ χρόνου τῆς ἐπιδιορθώσεως τοῦ λιμενοβραχίονος. Ψιθυρίζεται ὅτι θ' ἀσφαλτωθῇ.

ΦΑΣΜΑ

ΑΤΑΛΑΝΤΗ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐτελέσθη 400ῆμερον μνημόσυνον τοῦ μόλις ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἀπελευθερωθέντος Κ. Πολύζου. Ὁ δυστυχὴς νέος ταλαιπωρηθεὶς ἀπὸ τὰ τουρκικὰ βασανιστήρια ἐξέπνευσε εἰς τὸν Πειραιᾶ προτοῦ φθάσῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα ἔπου ἀγωνιώντες οἱ γονεῖς του τὸν ἀνέμενον.

— Προχθὲς ἔλαβε χώραν ἐνταῦθα κάτι ἀσήμαντον μὲν ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ παράδοξον κυρίως διὰ μερικὸς δυσσεδαίμονας. Κατὰ τὴν τρίτην ἀπαγευματινὴν ὥραν ἕνα ἀτελείωτον σμήνος ἀπὸ μικρὰς πεταλοῦδες χρώματος

φαιοῦ παρήλαυνε διὰ μέσου τῆς ἀγορᾶς. Πολλοὶ ἀντιληφθέντες τὸ πρᾶγμα μὲ μεγάλην περιέργειαν παρήκαλονθουν τὴν διέλευσιν τῶν πολυαριθμῶν ἐκείνων ζαυφίων. Τὰ σχόλια τῶν θεατῶν ἦσαν κομικοτραγικὰ ἀπὸ τοὺς πλέον δυσσεδαίμονας ἀκούγε κανεὶς νὰ λένε. «Αὐτὲς εἶναι μετεμψωμένες σὲ πεταλοῦδες ἀνθρώπινες ψυχῆς» καὶ ἀπὸ ἄλλους ἄλλα.

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην τὸ Γυμνάσιον ἔκαμε τὴν πρώτην καὶ τελευταίαν ἴσως ἐκδρομὴν, διότι αἱ ἡμέρες τῶν διαγωνισμῶν, ἡ ἐβδομάς τῶν παθῶν καθὼς λένε εἶναι πολὺ πλησίον. Ἐξέδρομον εἰς τὸ ἐπίνειόν μας «Σχάλα» ἢ Κάτω Πέλλα.

Συμμετέσχον τῆς ἐκδρομῆς καὶ ἡ κυρία καὶ δις Παναγιωτοπούλου καθηγήτου καὶ ἡ κ. Λαμπρινίδου καὶ Γρηγοριάδου ἐπίσης καθηγητῶν.

ΑἴΑΣ Ο ΔΟΚΡΟΣ

ΧΑΛΚΙΣ

Ἐπὶ τῇ προχθεσινῇ ἐπετείῳ τῆς ἀλώσεως τῆς Κων)πόλεως ἐγένετο ἡ κατ' ἔτος διὰ τὸ Ἑθνικὸν τοῦτο γεγονός καθιερωθεῖσα σχολικὴ εορτή. Τὸν λόγον τῆς ἡμέρας ἐν τῇ Ἑλλ. Σχολείῳ ἐξεφώνησε μ' ἀρκετὸ ὄρος ὁ κ. Εὐθ. Βρεττός.

Ἐν τῇ Γυμνασίῳ μας ὠμίλησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς κ. Πέτρος Καραϊσκάκης, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν ἀπὸ τὸν πρότερον ὀμιλῆσαντα σχετικῶς γυμνασιάρχην κ. Σ. Κόκκαλην.

Ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Σχολῇ ὠμίλησεν ὁ καθηγητὴς κ. Νικ. Καραλέκας.

— Παρισταμέναν ὡς ἐλεγκτικῆς ἐπιτροπῆς τῶν κ. κ. Διονέλη, Ψαλτῶφ, Καραλέκα, Μαυροπούλη, ἐγένε

το ἡ κλήρωσις τοῦ φιλολογικοῦ μας Σὺλλόγου οἱ «Θρίαμβος». Ἐκέρδισεν ὁ ἀριθμὸς 170 τοῦ κ. Νικολάου Βάγλα (Γραφεῖα XIII Μεραρχίας) πολυτελέστατον μελανοδοχεῖον μετ' ὠρολογίου εἰς τὸ μέσον, ἀξίας δοχ. 450.

— Ἐνθέρμα εὐχαριστήρια πρὸς ὅλους τοὺς ὑποστηρικτὰς τοῦ σκοποῦ τοῦ λαχείου, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τοὺς Σ. Μητροπολίτην μας κ. κ. Διαλέτην Μέραρχον, Διονέλην ὑπασιπιστὴν Μεραρχία, Ψαλτῶφ καθηγητὴν καὶ πρὸς τὰς κυρίας ἐπιτροπῆς ἐράνων. Συγχαρητήρια ἐγκάρδια πρὸς τοὺς διευθύνοντας τὸν Σὺλλογον ἀξιεπαίνους νέους.

— Ἐκκυκλοφόρησεν τὸ δὸν φύλλον τοῦ φιλολογικοῦ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Θρίαμβος» ὄργανον τοῦ ὡς ἂν ὀνομαζομένου φιλολογικοῦ Σὺλλόγου. Συνδρομαὶ ἐτησίαι δοχ. 18 καὶ ἐξάμηνος δοχ. 10.

— Προχθὲς τὸ ἐσπέρας ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τῆς χαριστοδότητος δεσποινίδος Ἀντιγόνης Ν. Κανκαρά, θυγατρὸς τοῦ Δημάρχου μας, μετὰ τοῦ καλλίστου νέου καὶ φιλότατου κ. Βασιλείου Δουρου καθηγητοῦ τῆς Γυμναστικῆς ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Σχολῇ καὶ ἀρχηγοῦ τῆς προσκοπικῆς ομάδος Χαλκίδος.

ΕΛΘΕ ΤΑΚΙΣ

ΣΠΑΡΤΗ

Ἐτελείωσε ἡ ἐγκατάστασις τοῦ τηλεφώνου Σπάρτης. — Μιστρά καὶ τώρα τοποθετοῦνται οἱ κολῶνες γιὰ τὴ τηλεφωνικὴ γραμμὴ Σπάρτης. — Μιστρά — Τρόπης καὶ ἔτσι κείνοι ποῦ θὰ ξεκαλοκαιριάσουν ἐφέτος σὺν Μιστρά καὶ πρὸ πάντων σὴ Τρόπη, θάχουν καὶ μιὰ εὐκολίαν τὴν εὐκολὴν

συνεννόησι μετ' τῇ Σπάρτῃ.

— Μετ' τῇ πτώσει τοῦ συναλλάγματος ἔπεσε λίγο καὶ ἡ τιμὴ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ἀγορᾶς. Αἱ εἰδηποιήσεις περὶ πραγματικῆς ἐκπτώσεως μοιράζονται καὶ τοιχοκολλοῦνται πανταχοῦ.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ

Ἐἰς τὴν λήξανσαν πανήγυριν Τριπόλεως παρετηρήθη φέτος μεγάλη κίνησις. Μετ' ὅλην ὕμωσιν τὴν κίνησιν εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα οἱ πελάται ἦσαν μετρημένοι.

— Ἐἰς τὸ Μαλλιαροπούλειον θέατρον ἔκαμε μίαν διάλεξιν ὁ ἄρτι ἀφικθεὶς αἰχμαλωτὸς κ. Β. Γ. Διαμαντῆς περὶ τῶν βαπτάνων τῶν αἰχμαλώτων μας. Τὸ θέατρον ἦτο γεμάτον κόσμου.

— Ἡ ὀπισθοδρομοῦσα πόλις μας εἰς ὅλα ἤρχετο νὰ κινεῖται ἀπὸ καλὰς τεχνικῆς ἀπόψεως. Ἐφέτος εἶχονεν προύματ' ἑκατὸν θέατρον ἀθλητικῶν συλλόγων, ἐβδομάδων ἐφημερίδων κ. λ. π. Περὶ ταῦτα μετὰ δὲ τοῦ Ἰουνίου θὰ ἐκδοθῇ νέα φιλολογικὴ ἐφημερίς ὁ «Κόσμος» ὑπὸ μερικῶν φοιτητῶν.

— Τὴν 28 τῆς ἐξέδραμεν τὸ Ἀ' Γυμνάσιον δι' ἀντακινήτων καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σαγκριώτου γυμνασιάρχου εἰς τὴν Μαντινείαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ἀρχαιοτήτων.

— Μιστὰ μεγάλῃς λύπης γράφω τὴν κάτωθι γνωστοποίησιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Φιλαρμονικῆς Τριπόλεως πρὸς τοὺς συμπολίτας μας.

Πρὸς τοὺς κ. κ. συμπολίτας, Δαμιᾶναμεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι ἡ παρ' ὅλων μας ὡς ἀπαραίτητος διὰ τὴν Τρίπολιν θεωρουμένη Φιλαρμονικὴ μας διατρέχει

κινδύνον άμέσου διαλύσεως έλλείψει χρηματικών πόρων. Έξαιρέσει έλαχίστων οί λοιποί έξ ήμών επί σειράν έτών ούδέν έχομεν συνεισφέρει διά τόν εύγενή τούτον σκοπόν, ούτινος ή έκπλήρωσις άδύνατος άποβαίνει άνευ γενικής και προθύμου συνδρομής.

Ήδη προτιθέμεθα νά διέλθωμεν άνά την πόλιν και ζητήσωμεν παρ' ήμών άνταξίαν τού σκοπού και τών αναγκών της φιλαρμονικής συνεισφοράς, ήν όφείλετε μετά προθυμίας νά μάς χορηγήσητε, εάν νομίζετε ότι ή Τρίπολις πρέπει νά έχη φιλαρμονικήν, άλλως κατ' αναπόδραστον ανάγκην θά διαλυθ ή έν μέλλοντι σύστασις αύτης έσται δυσχερεστέρα και δαπανηροτέρα. Εύελπιστούντες κ. λ.π. Τό Διοικητικόν Συμβούλιον Φιλαρμονικής.»

Καλόν θά ήτο και οί εις τό έξωτερικόν Τριπολίτα, νά ενήργουν έρανόν υπέρ της Φιλαρμονικής της πόλεώς μας ήτις εύρίσκεται έν διαλύσει.

— Ο κ. Πολύβιος Παπαδόπουλος συμβολαιογράφος και ή έκ Κυπαρισίας χαριτόβρυτος δις Εύγενία Γεωργακοπούλου έδωκαν ύπόσχεσιν γάμου. Τοίς εύχομαι γοργήν την στέψιν. Επίσης ό άριστος νέος κ. Γ. Τσιώλης και ή χαριτόβρυτος Άννα Κι Βελλησαρίου έδωκαν ύπόσχεσιν γάμου.

— Μετά διετή διαμονήν έν Γερμανία ένθα είχε μεταβή προς μεγαλύτεραν τελειοποίησιν και σπουδήν έν τή επιστήμη του, επέστρεψεν ό κ. Δ. Παπαδημητρίου Ιατρός όφθαλμολόγος και ενεκατεστάθη προς εξάσκησιν τού επαγγέλματός του έν τή πόλει μας.

Β. Σπ.

ΧΑΝΙΑ

Με μεγάλην επιτυχίαν διεξήχθησαν την παρελθούσαν Κυριακήν οί Σχολικοί άγώνες, τών 2 Γυμνασίων και της Έμπορικής Σχολής της πόλεώς μας έν τή περιβόλῃ τού Α' Γυμνασίου κατά τούς όποιους παρήστησαν ό αναπληρωτής τού Γενικου Διοικητού, ό Στρατ. Διοικητής, ό Φρούραρχος, ό άρχηγός της Χωροφυλακής, ό Νομάρχης, ό Δήμαρχος και πλήθος κόσμου.

Είς την είσοδον τού περιβόλου αμαθήτριαι τών Γυμνασίων ύπεδέχοντο λίαν φιλοφρόνως τούς προσερχομένους.

Τήν έναρξιν της έορτής έκαμε ή μουσική της φρουράς δι' έμβατήριου, διαρκούντος τού όποιου παρήλασαν έμπαντες οί άγωνισθέντες μαθηταί ένώπιον τού συνηγμένου πλήθους.

Είς την διηρηκή διδασκαλίαν τού γυμναστού κ. Νικ. Ζαίρη όφείλομεν την υπό τών μαθητών και μαθητριών τών γυμνασίων κανονικήν έκτέλεσιν, τών ώραίων Σουηδικών ασκήσεων.

Μετά την γυμναστικήν επηκολούθησαν άγώνες μεταξύ τών μαθητών διηρημένων εις 4 ομάδας έρυθράν κυανήν, πρασίνην και κιτρίνην, κατόπιν παιδιαί άσπυνηταίς, τώγ μαθητών ύποστολή της σημαίας τού Γυμνασίου και χαιρετισμός αύτης διά σαλπίσματος και τέλος.

Τήν Δευτέραν αί μαθήτριαι, ύπότης ήχους της μουσικής, έχόρευσαν διάφόρους Κρητικούς χορούς τόν πεντοζάλι έσυρε μέ πολλήν χάριν ή Δίς Παρασχ. Δεκανίδου. Έπηκολούθησαν και πάλιν άγώνες καθ' ούς άνεκηρύχθησαν οί νικηταί, εις τούς όποιους

ό Γεν. Διοικητής άπένευμεν ιδιαιτέρως τά βραβεία.

Η. Κ.

ΜΥΤΛΗΝΗ

Προχθές έξωθεν τού χωρίου Άγρα άγνωστοί ένεδρεύσαντες έλθόντες ένα πρόσφυγα από τόν όποιον έλαβον βία 40 χαρτίνας Όθωμανικάς λίρας και 450 δρ. Κατόπιν δραστηρίων ένεργειών συνελήφθησαν οί δράσται.

— Έσημειώθη κρούσμα εξανθηματικού τύφου εις τό χωρίον Θεομήν.

Επίσης και έν επί μιας νοσοκόμου τού Περιοχμείου και έν ύποπτον επά ενός γέροντος.

— Συνελήφθη ό άρχηγός ληστοσυμμορίας Στυλιανός Σαβατζής πρόσφυξ έξ Άδριανυττίου καθ' ήν στιγμήν ούτος εύρίσκετο έν τή άτμοπλοίῳ και ήθελε νά δραπέτευσθ.

Άμέσως παρεπέμφθη εις τόν Βασιλικόν Έπίτροπον ίνα δικασθ ή μετά των άλλων κατηγορουμένων δι' εγκλήματα διαπραχθέντα έν Μ. Ασίᾳ.

— Η αγορά μας εις γεμάτη από κεράσια προς 5—6 δρ. την όκ., Επίσης ντομάτες 10, κολοκυθάκια 3 δρ. μελιτζάνες 15 τα αυγά πωλούνται προς 1.10 έκαστον.

— Η επίτροπή κυρίως προς παράκλην εργασίας εις τάς πρόστους γυναίκας εξέθεσε την 28 Μαΐου προς πώλησιν τά προσφυγικά έργάχειρα και χειροτεχνήματα εις τό χωρίον Πάμφυλα.

— Αφίκετο ό νέος Στρατ. Διοικητής Λέσβου κ. Κ. Γρηγοράκης συνταγματάρχης πεζικού, πώς φρούραρχος Άθηνών μετά τού επιτελάρχου κ. Κλ. Βουλαλά λοχαγού πεζικ. Ο κ. Γρηγοράκης τοποθετείται έν-

ταύθα εις άντικατάστασιν τού κ. Μισχιώτη μετατιθεμένου εις την Στρ. Διοίκησιν Ναυπλίου.

Μ. Τ.

ΚΕΡΚΥΡΑ

Η ζέστη ήλθε διά μιας και ούτω εισήλθομεν εις τό καλοκαίρι. Ο κόσμος ήρχισε, έπειτα από τό στερεότυπο μαγευτικό περίπατο της Γαρίτσας μας νά μαζεύεται, στη πλατεία, στό «λίστον» κορφιάτικα και άλλοι νά κάθονται στα καφενεία, ένῳ άλλοι συριανάνε. Εύτυχώς οί καταστηματαρχαί είχαν την έμπνευσιν νά φωτίσουν την πλατείαν, είδ' άλλως ούτε φώς δέν θάχαμε στό μόνο μας κέντρον.

— Είς τό τετράγωνον της κάτω πλατείας ήνοιξαν δύο εστιατόρια παρατητήματα τό μέν τού ξενοδοχείου τών «Ιατρών», τό δέ τού ζυθωστιατορίου «Ηλύσια».

— Και εδώ ή απότομος πτώσις της λίρας άναστάτωσε τόν έμπορικόν κόσμον εύτυχώς όμως οί πλείστοι άνακουφίσθησαν λόγω της βαθμιαίας ύποτιμώσεως των ειδών.

— Πρά ήμερών άφίχθη ένταύθα, με μνησάιν άδειαν ό διαμεχωρμένος εκπαιδευτικός σύμβουλος κ. Άντωνιος Τραυλιανός, γυναικάδελφος τού έλαττητού συμπολίτου μας και προέδρου τού Δημοτικού Συμβουλίου κ. Στυλιανού Μανιαζίτη.

ΣΤΡ. ΚΟΜΗ.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υφηγ. της Συφιλιδολογίας Πειραιώς

Τηλ. 233

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Teddy Σύρον.—Τὸ περὶ πλοηγῶν καλωδίου ἀρθρίδιόν σας πολὺ καλόν, ἀλλὰ πολὺ βαρὺ καὶ δυσνόητον διὰ τοὺς πολλοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Θησαυροῦ». Μὴ λησμονεῖτε ὅτι πρόγραμμα τοῦ περιοδικοῦ μας εἶναι ἡ ἀνάλυσις καὶ ἐκλαίκευσις τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν ἐφευρέσεων εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ δύνανται ν' ἀντιληφθῶσι τ' ἀποτελέσματα αὐτῶν πάντας ἀνεξαρτήτως πάσης τάξεως ἀναγνώστη. Οὐχ ἦτον εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Μαρουλάκη Τ. Τ.—'Αποστέλλομεν ἔπερα ταχυδρομικῶς.

Ι. Π. 'Αλεξανδρούπολιν.—Εὐχαριστοῦμεν. 'Εγένοντο παρατηρήσεις καὶ θυστέρησιν. Πράκτωρ κατηγγέλθη δι' ἀθέμητον ὑπερτίμησιν «Θησαυροῦ».

Μ. Τ.—'Η καθυστέρησις προέρχεται ἐξ ἐλλείψεως συγκοινωνίας ἐν οὐρίτερον. Τὸ τεύχος κυκλοφορεῖ τὴν Κυριακὴν τὸ πρῶτ' ὅτε παραδίδεται καὶ εἰς τὸ Πρακτορεῖον. Τὰ ἄλλα περιοδικὰ παραδίδονται τὴν Πέμπτην καὶ τὴν Παρασκευὴν. 'Εκαστον ἔχει ὁρισμένην ἡμέραν κυκλοφορίας. 'Ημεῖς ἐπροσηύχαμεν τὴν Κυριακὴν.

Κ. Μαδ. 'Ηράκλειον.—Μηνιαῖος ἀριθ. 1002 ἐστάλη Πρακτορεῖον.

Ν. Β. Σπάρτην.—Εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος τὰ τῶν ἀγώνων σας.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ

'Ανταποκρίσεις Θεσσαλονίκης, Πύργου Μυτιλήνης, Σερρών κλπ. ληφθεῖσαι ἀργὰ θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος.

Ο εὐφήμεως γνωστὸς ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἰατρός

ΠΑΛΟΣ ΛΟΥΓΊΖΙΔΗΣ
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδάσας ἐν Παρισίοις τὰ Ἀφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεῖα St Louis, Necker, Lariboasiere, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Δέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21.—ΑΘΗΝΑΙ

Πάροδος οδοῦ Πειραιῶς (παρὰ πλεύρως ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)

Ὁραὶ ἐπισκέψεων

9—2 π. μ. καὶ 3—7 μ. μ

Ι. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ

Νευρολόγος Ψυχίατρος

Δέχεται 6 Βαλαωρίτου

ΝΕΑ ΝΕΑ
ΨΑΘΑΚΙΑ
ΚΟΜΥΑ ΣΤΕΡΕΑ
ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ
ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ
53 Σταδίου 53

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

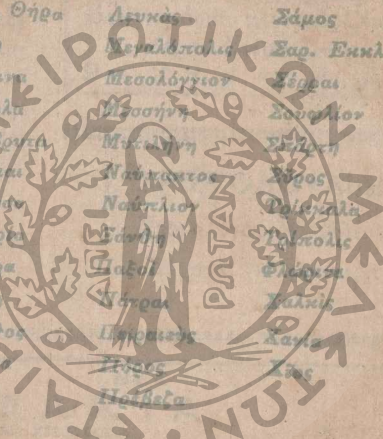
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1821

Μεταχινδόν Κεφ.	Δοχ.	20000000
Αποθεματ.	,,	50000000
Καταθέσεις	,,	1500000000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Άγιος Νικόλαος	Εδεσσα	Κυπαρισσία	Πύργος
Αγρίνιον	Ζάκυνθος	Λαμία	Πύλος
Αδριανούπολις	Ηράκλειον	Λάρισα	Ραιδεστό
Αίγιον	Θεσσαλονίκη	Λεβάδεια	Ρέθυμνον
Αλμυρός	Θήβαι	Λευκάς	Σάμος
Αμαλίδας	Ιθάκη	Μαυροποταμίου	Σαρ. Εγκλησίαι
Αμφισσού	Ιωάννιναι	Μεσολόγγιον	Σέραι
Αργιστόλιον	Καβάλλα	Μυκόνος	Σουρμίου
Αργα	Καλάβρυτα	Μυτιλήνη	Συγγείη
Αταλάντη	Κάτωμα	Νάυκρατος	Χόρος
Βάμος	Καπιδίου	Ναύπλιο	Ραϊδάκι
Βόλος	Καστοριά	Πάρος	Ραϊδάκι
Γκιουμουλτζίνα	Κέρκυρα	Ρόδος	Ραϊδάκι
Γύθειον	Κοζάνη	Ροδίων	Χαλκίδα
Δεδέαγαζις	Κόρινθος	Ροδίων	Χανιά
Δημητριάνα	Κυθήρες	Ροδίων	Χίος
Δράμα	Κύμη	Ροδίων	Χίος

1256 158
116
= 96
38